3 1761 07810137 5

Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
University of Toronto

http://www.archive.org/details/mannenhustrunoch00mall

911 d
484

MATHILDA MALLING

48

MANNEN · HUSTRUN OCH LORD BYRON

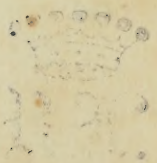

MATHILDA MALLING

MANNEN · HUSTRUN OCH LORD BYRON

ROMAN

Stockholm
Albert Bonniers förlag

LIBRARY
APR 30 1976
UNIVERSITY OF TORONTO

PT
9875
M3M3

Copyright. Albert Bonnier 1912.

STOCKHOLM
ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1912

Förut utkomna arbeten af

MATHILDA MALLING:

En roman om Förste Konsuln. 1894. 3:e uppl. 4: 50.
Fru Guvernören af Paris. 1895. 2:a uppl. 4: 50.
Eremitage-idyllen. 1896. 3: 50.
Skyttes på Munkeboda. 1897. 3:e uppl. 3: 75.
Fru Leonora. Komedi i 4 akter. 1897. 2: 75.
Dona Ysabel. 1898. 5 kr.
Malin Skytte. 1900. 4 kr.
Damerna på Markby. 1901. 4 kr.
Daggryning. 1902. 4 kr.
Nina. 1903. 2 kr.; inb. 3 kr.
Lilla Marica och hennes man. 1904. 2: 50.
Lady Elisabeth Percy. 1905. 2:a uppl. 3: 75.
Hennes Hjälte. 1906. 2:a uppl. 3: 75.
Maria Stuart. 1907. 4 kr.
Ninas bröllopsresa. 1908. 2: 50; inb. 4 kr.
Karl Skyttes hustru. 1909. 2:a uppl. 3: 75.
Systrarna på Ribershus. 1910. 2 delar à 3 kr.
Det hvita huset och den röda stugan. 1911. 3 kr.

I.

"I cannot fancy Lady Caroline married I cannot be glad of it... The delicate Ariel, the little Fairy Queen!"

(Bref från *Augustus Foster* till hans mor Lady Elizabeth Foster 1805.)

"You may retreat all your sorrow about Caro Ponsonby's marriage, for she is the same wild, delicate, odd, delightful person, unlike everything..."

(Bref från *Lady Elizabeth Foster* til Augustus Foster 1805).

När för snart sju år sedan den unge William Lamb, Lord Melbournes andre son — nu genom sin äldre broders plötsliga död arftagare till pärsvärdigheten — gifte sig med Lady Caroline Ponsonby, jarlens af Bessborough enda dotter, hade partiet, så passande det än i många afseenden kunde förefalla, väckt oerhördt uppseende och gifvit anledning till oändligt mycket skvaller. Gamla nåder, som »omöjligt kunde låta bli» att påminna sig Lady Melbournes... ja, hvad skulle de kalla det? — högst intima vänskap med Lord Egremont för så och så många år sedan och likaledes »omöjligt kunde låta bli» att jämföra, hur

påfallande — rent af p å f a l l a n d e — unge William Lamb liknade denne oemotståndlige vaurien, beklagade i försiktiga vändningar stackars Lord Melbourne, som nu efter den rättmätige arfvingens bortgång såg sig tvungen att öfverlämna gods och guld och rang och namn åt denne andre son, som... Ja, mina vänner — h a d e han egentligen rätt till något annat än sin mors smycken och en minnesgåfva från George Egremont?... Och man förvånade sig öfver, att Lord och Lady Bessborough »under så prekära förhållanden» kunnat tillåta sin knappt tjuguåriga dotter att ge efter för sin häftiga böjelse för unge Lamb. Var det inte att ge hela societeten ett minst sagdt dåligt exempel? Att föräldrar till den grad kunde ge efter för en exalterad flickunge och en förälskad ung man! Det skulle minsann ha händt i d e r a s ungdom!...

Å andra sidan beklagade man näppeligen mindre uppriktigt William Lamb, som tillika med Egremonts bedårande utseende också ärft hans briljanta hufvud och allmänt ansågs för en af de mest lofvande bland de unga whig-politikerna, som nu beredde sig att lyfta arfvet efter Charles Fox. Ty att Lady Caroline, så excentrisk, fantastisk, nyckfull och bortskämd som hon var, någonsin skulle kunna göra en man lycklig, måste man tyvärr anse ytterst

osannolikt. Att hon nu var mycket kär i honom och med en oblyghet, som — Gud vare lof! — numera inte vore vanlig hos en ung engelsk flicka, öppet hade sagt till hvem som ville höra det, att hon inte kunde lefva utan honom, förbättrade sannerligen inte i ringaste mån saken. Tvärtom. En sådan ömsesidig galenskap och våldsamhet i känslor gjorde naturligtvis blott hela historien än mera betänklig. Och ehuru man gärna medgaf, att Lady Melbourne, Williams moder, förtjänade straff för sitt forna lättsinne och nuvarande högmod, funnos dock ögonblick, då till och med hennes värsta fiender — och hon hade många! — nästan voro böjda för att beklaga henne. »Ty ni vet» — där fanns alltid någon i sällskapet, som menande knackade sig på pannan — »ni vet, att när Caro Ponsonby var barn, spåddes det allmänt, att...» Ny menande knackning på pannan och många beklagande skakningar på hufvudet.

— Att hon blir gift kan ju kanske ännu rädda henne, kunde då en eller annan välvillig själ mena. Det var ju fallet med hennes moster Georgiana, hertiginnan af Devonshire. Hon var ju också konstig som barn och ung flicka, och äktenskapet frälste henne.

— Ett äktenskap med William Lamb!... Vore han inte ett så godt hufvud, skulle man

väl nästan vilja påstå, att han är lika galen som hon.

Lady Caroline själf var ofta inte långt ifrån att vara af ungefär samma mening som sina belackare.

— Konstig är jag förstås, brukade hon öppenhjärtigt tillstå, men det är underligt att jag inte är värre än jag är, ty aldrig har väl en flicka blifvit så konstigt uppfostrad som jag. Och den skildring hon en gång, sittande på bordet i sin mans arbetsrum, gjorde af sin barndom, illustrerade rätt lefvande hennes uppfattning.

— När jag var liten — fem, sex år eller så — blef mamma mycket sjuk och vi måste fara till Italien med henne. Jag minns dunkelt resan och värdshusen och folk, som aldrig talade som vi, och den mörka, instängda vagnen, som rullade och rullade och skakade och skakade längs de oändliga landsvägarna. Tydligast minns jag en tidig solljus morgon, då vi foro genom en liten by i landet Tyrolen — jag har sedan hört, att den hette Torbolo. Det hade regnat om natten och solen bröt fram just som jag vaknade, och för första gången på lång tid såg jag åter ett stort vatten och någon ropade genom vagnsfönstret: Lago di Garda! — Lago di Garda!.. .Ja jag säger dig, William — jag kan inte beskrifva det,

men när jag tittade ut, så var det som om mina ögon för första gången i mitt lif blifvit riktigt öppnade. Jag hade nästan samma känsla som när jag några år efteråt såg dig.

William Lamb tittade upp från sina papper, mötte med en hastig glimt i ögonen hennes blick och smålog.

— Jag älskar dig, William, hviskade Lady Caroline och knäppte ihop händerna.

— Du säger det för ofta! sade han och skrattade på samma gång som han rynkade pannan.

— William! du vet att jag blef dödligt kär i dig, när jag bara var tolf år gammal och du var en lång vacker ung herre på sjutton år. Gud i himmelen, William, hvad du var vacker på den tiden!... Men du tyckte mera om mormor Spencers sällskapsdam, den gulhåriga Louise, du minns, än om mig.

— Det är inte sant, Caro... Du vet, att du diktar det för att göra det ännu mera romantiskt. Hon skelade och hade röda händer.

— Du tyckte i alla fall mera om henne än om mig. Hvilket väl heller inte ville säga så mycket! Lady Caroline suckade. — Men, när du såg mig sex år efteråt, min herre!...

— Och då ville du inte veta af mig!...

— Nej, för jag visste, att jag skulle göra dig olycklig. Hon lutade sig fram med arm-

bågarna mot knäna och hakan inuti händerna. Och det vet jag också nu, att jag en gång kommer att göra.

— Dumheter, Caro!... Han sköt papperen ifrån sig och lutade sig makligt tillbaka i länstolen med händerna hopknäppta under hufvudet och de långa benen långt framsträckta på golfvet. Gå på bara! Berätta mig mera om den italienska resan...

— Å d e n — den minns jag inte stort mera af. Mamma hade en kammarjungfru med sig, som hette Fanny. Hon brukade sjunga så sorgliga visor för mig och spådde alltid, att det säkert skulle gå mig illa i världen, därför att jag var född under fullmåne och var irländska med bruna ögon...

— Jag minns henne, den där Fanny, när du nu nämner henne. Hon hade förstås själf blifvit besviken på lifvet, stackare! Ett våp var hon, Caro! Han drog händerna undan från nacken och bredde plötsligt lättjefullt ut armarna. Låt mig en gång s e dina ögon!... Inte äro de bruna, inte. De voro svarta i går.

Hon stödde lätt foten mot hans knä och hoppade genast, vig som en kattunge, ner i hans armar.

— Jag säger dig, William — hon slöt ögonen, de hade blivit länge och noga undersökta — du t r o r mig aldrig, du t ö r s inte tro mig,

men... Jag säger dig det ännu en gång: endast i dina armar l e f v e r jag.

Han drog henne ännu en gång intill sig, därpå sköt han henne sakta ifrån sig, i det han reste sig upp och liksom sträckte på sig.

— Du vet ju inte hvad jag tror, sade han bara. Han vände sig om och blef stående vid bokskåpet — tog obeslutsamt, tankspridt den ena boken efter den andra och satte dem åter in igen, medan Lady Caroline sorgmodigt gled ner på hans plats i länstolen. Hon suckade och såg ner på sina händer och sade ingenting. Ända tills han efter en stund — lågmäldt, utan att vända sig om och underligt omotiveradt — sade:

— Det hade varit en lycka för dig, om din mor hade brytt sig mera om dig.

— Hon b r y d d e sig om mig, sade Lady Caroline. Men hon var ju alltid sjuk på den tiden. De trodde under en lång tid, att hon skulle dö, och så tog min moster Georgiana mig till Devonshire House...

Han sade ingenting, och hon fortsatte, plötsligt upplifvad, i en ton som om hon beberättade en historia:

— Jag var väl nio år eller så... Å, Gud, en sådan ménage!... Moster Georgiana var en ängel, men hennes h u s... Du tycker, att vi ha det oordentligt i hvardagslag — hon krängde

plötsligt skon af sig och lutade sig ner och undersökte långsamt ett hål på silkesstrumpan öfver stortån.

— Jo, jag vet, att du tycker det, återtog hon resigneradt tragiskt, och Lord Melbourne och din mor och Emily och bägge dina bröder tycka, att jag är en dålig hushållerska, en riktig slarfva, men du skulle ha s e t t Devonshire House och Chatsworth på den tiden! Du gode Gud... Alla de gånger min kusin Hartington — och han hade ändå egen »hofstat», det lilla pyret! — och bror Billy och jag ha suttit inne i den stora barnkammaren mol allena och väntat timvis på vår smula middag. Jag var ibland så hungrig, att jag kunde ha ätit pojken. Och så bundo vi honom fast vid hans stol — han var ju så liten — och Billy och jag letade oss fram genom de oändliga korridorerna ända ner i köket, där vi räddade åt oss en kyckling eller en pastej. Och vi åto med fingrarna på guldfat och matade stackars Hartington, tills han föråt sig och blef sjuk. Och efteråt kommo herr markisens guvernant och hans hofmästare och hans herrar lakejer. Och Mademoiselle Adèle brukade säga, att om vi skvallrade för Hennes Nåd, skulle hon flå oss lefvande.

— Tror du inte jag vet hur det går till?... Det är därför jag alltid är så rädd för att

öfverlämna vår stackars lille Augustus åt tjänstfolket... Ett palats är ett helvete för småbarn.

— Du kan inte säga, att jag försummar Augustus, William, for hon häftigt ut. Inte ens din mor kan säga det.

— Nej, sade han dröjande, men den där Angélique är så förbannadt slarfvig med honom. Ibland tror jag det är hennes skull, att pojken är så mycket efter sina jämnåriga...

— Du skulle ha sett Adèle! Hon s l o g Hartington, så att han var både gul och blå emellanåt, försäkrar jag dig. Och hon visste ändå, att han en dag skulle bli hertig af Devonshire!

— Tror du hon inbillade sig att han skulle hämnas? sade William Lamb och skrattade.

— Hon har en vacker pension, sade Lady Caroline snusförnuftigt. Åttio pund, berättade hans styfmor, när jag sist frågade efter henne. Det odjuret! — Nej, när man är född i v å r ställning, sade hon med heroiskt eftertryck, så får man minsann lära sig att inte pjåska med sig själf!

Hennes man svarade inte. Med tummarna i ärmhålen och sänkt hufvud dref han långsamt upp och ner i rummet. Lady Caroline satt en stund och följde honom med ögonen, medan uttrycket i hennes ansikte efter hand förändrade sig.

— William, sade hon ändtligen sakta, litet ängsligt osäkert. Jag vet, att du igen tänker på Augustus. Hvad tänker du?

Han kom sig inte strax för att svara.

— Å, jämrade hon sig i plötslig förtviflan — liksom jag inte visste, hvad du tror!... Hvad vi alla tro... Han är ju inte som andra barn — jag vet det... jag kan ju själf se det. Och du menar, att... att det är min skull...

— Caroline! Han böjde sig ned öfver henne, tog henne hårdt i bägge skuldrorna och tvang hennes blick in i sin. Caroline — jag tror ingenting. Så sant mig Gud hjälpe, jag försöker inte tro någonting. Jag försöker att tro detsamma som du.

— Å, hviskade hon bittert, i det hon smärtsamt slöt ögonen, som redan voro fulla af tårar. Detsamma som jag... Jag vågar ju ingenting tro...

Han satte sig på stolens armstöd, klappade henne sakta på hufvudet och strök henne ömt gång på gång öfver det mjuka blonda håret.

— Se på mig, Caroline... Hon vände sig emot honom och höjde långsamt ögonen — ett par tårdränkta, förtviflade och bedröfvade ögon. Men hennes blick var öppen som ett barns, trohjärtadt hjälpsökande och förtröstansfull.

— Vi måste ha tålamod, hviskade han igen och drog henne tröstande intill sig. Hon snyftade okonstladt öfvergifvet.

— William, sade hon sakta — det är kanske orätt, William, men jag tänker ibland, att om vi inte hade denna eviga sorg och ångest att bära på, så kunde vi inte älska hvarandra så gränslöst och inte — hon tryckte sin våta kind mot hans och stämman blef ännu lägre — inte förstå hvarandra som vi göra.

— Jag vet inte, Caroline... Kanske inte. Han suckade, och reste sig upp. Men jag vet, att jag ville ge hvad som helst för att vår pojke skulle vara som andra barn.

Lady Caroline satt kvar och torkade ögonen med sin näsduk.

— Doktorn säger, att det bara är därför att han hade så mycket kramp när han var liten, försökte hon lugna sig själf. Och han är bara fyra år. För hvart ord blef stämman ljusare och mera förtröstansfull. Många barn, som utvecklas långsamt, göra det så mycket säkrare. Det säger också mamma.

— Nu tala vi inte om det mera, Caro. Vi ha i alla fall inte annat att göra än att se tiden an.

— Och du måste medge, William, att han är det vackraste barn du har sett. Alla säga det. Gamla Lady Pembroke sade häromdagen, att

inte ens prinsen af Wales, som har varit en sådan skönhet, när han var liten — ingen skulle tro det nu!... såg så förtjusande ut vid hans ålder. Hans ögon — hon smålog lyckligt med ett drömmande uttryck, som om hon plötsligt såg sitt barns ögon framför sig — hans ögon äro ibland nästan lika dina. Inte så mörka och eldiga och starka förstås, men lika kloka och klara... När man tänker efter, är det bra dumt af oss — nästan oförlåtligt — att vi ibland göra oss så många bekymmer. Vi som äro så mycket lyckligare än andra...

— Du säger det för ofta, Caroline! — Men då hon med en ny suck — litet otålig öfver hans klentrogenhet — reste sig upp, kunde han inte låta bli att åter taga henne i sina armar.

— Nej, sade hon innerligt, medan de famn i famn småleende sågo hvarandra in i ögonen. Nej, jag kan aldrig säga det ofta n o g.

II.

"Her manners though somewhat eccentric and apparently never *really* — affected had a fascination, which it is difficult for any who did never encounter their effect, to conceive."

(*William Lamb* om sin hustru.)

Lady Caroline spetsade öronen och lyssnade ett ögonblick med tillbakalutadt hufvud, innan hon långsamt drog sig ur sin mans armar. Bredvid honom, som var så ovanligt mörk, såg hon ännu ljusare ut än annars, spenslig och smidig, alltför ung egentligen för sina tjugusju år. Hon var finhyllt och färglös med röd, halföppen mun öfver små korta tänder och med stora mörkbruna ögon, som emellanåt glimtade i gult och emellanåt voro nästan svarta. Håret var ljust och föll från hvirfveln öfver hjässan med sitt naturliga fall, kortlockigt och fjunigt, ned öfver pannan och nacken. Det gick i guld, när — som nu — solen sken på det. Det gjorde också de smala bruna ögonbrynen, fint tecknade, mycket rörliga. Såsom hon stod där i sin snäfva kortlifvade grå klänning —

lätt tillbakalutad, med höjdt hufvud — var hon rak och smärt med högt bröst och smal hals, långa mjuka linjer under den lätta kjolen, små fötter. Ingen felfri skönhet inte — inte ståtlig, inte prunkande, aldrig i ögonen fallande — men fin. Fin och sällsynt.

— Där är Hartington, sade hon. Jag känner igen hans steg.

Den unge hertigen af Devonshire, som — ehuru han nu efter faderns död i nära ett år burit sin släkts förnämsta titel — ännu alltjämt för sin kusin endast var »Hartington», öppnade i detsamma raskt dörren.

— Stör jag?...

— Inte det ringaste, svarade Lamb. Genera dig för Guds skull inte.

— Han är ett barn, stackars pojke, sade Caroline moderligt ursäktande, och har — som jag nyss sade — fått en eländig uppfostran. Man brukar knacka på dörren! vände hon sig förmanande till honom.

— Det är så godt som bortlagdt bland bättre folk, men — tonen blef pojkaktigt retsam, affekteradt, dröjande diskret — här i huset, där man alltid riskerar att störa en tendre tête-à-tête, är det kanske det rådligaste.

— Oh, Hartington!... sade Lady Caro-

line bara med en värld af öfverlägsen värdighet i sin röst.

— Men, Caro... Hon hade åter lugnt satt sig till rätta i sin länstol — Är du färdig? Du ser ut som om du inte ämnade röra dig från stället. Har du glömt alltihop?...

— Gud i himmelen! ropade Lady Caroline och flög upp ur stolen. Det är väl aldrig klockan sex vi skulle vara där?

— Precis sex — han höll anklagande sitt ur framför henne — lofvade du att vara på Holland House. Och Lord Byron kommer också. Han sade de sista orden med stort eftertryck och såg sin kusin rakt in i ögonen, medan han talade.

Lady Caroline var redan i försvarsställning: Jag vet, hvad du tänker på, ropade hon förargad, men om du eller någon annan inbillar er att jag är rädd för att träffa honom igen, så...

— Hör nu på, Caro, min flicka... Om jag i kväll åtar mig att vara ditt förkläde och din riddare, får du verkligen nedlåta dig till att orientera mig en smula... Hvad var det som egentligen försiggick emellan er båda hos Lady Westmoreland härom kvällen?...

— Å... sade Lady Caroline, tvärstannade och såg utmanande upp.

— Nå?... Är det kanske inte värdt, att Lamb hör det?

— Han har nog för längesedan hört det af sina bröder, sade Caroline och tittade litet osäkert frågande, halft trotsigt bort på sin man.

— George berättade mig, att Lord Byron fann dig ohöflig. Jag fäste mig inte vid det.

— O h ö f l i g! upprepade Devonshire och himlade med ögonen. »Ohöflig», säger han! Och han »fäste sig inte vid det»!

— Det var heller ingenting att fästa sig vid, inföll Caroline hastigt. Ingenting alls. Man törs väl själf bestämma, om man vill bli bekant med en herre eller inte.

— Men du vände honom ryggen! Hela världen berättar, att du på det mest oförskämdt påfallande sätt vände honom ryggen, när Lady Westmoreland ville presentera er för hvarandra.

— För det första retade Jane Westmoreland mig. Komma dragande med Lord Byron på det viset, som om han hade varit en italiensk tenor eller en berömd boxare eller Madame de Staël! Och så såg han själf så högfärdig och elak ut. Hon såg ned på händerna i sitt knä och sade i en annan ton — långsamt, litet tvekande:

— Jag tyckte han såg både elak och farlig ut.

— Tycker du då inte, att han är vacker?

frågade hertigen förvånad. De flesta fruntimmer, som jag hört, tycka att han är »gudomligt skön». Det säger till och med syster Harriet, och hon är inte vidare sentimental.

— Skön — upprepade Lady Caroline kritiskt eftertänksamt. Skön... Det kan nog hända, att han har vackert ansikte — vackra ögon i alla fall — men hans figur!... Rogers säger, att han har klumpfot och biter på naglarna.

— D e t är inte sant, sade Devonshire afgörande. Inte det om naglarna. Tvärtom har han ett par öfverdådigt vackra händer — alltför vackra för en karl, nästan. Lika hvita och fina och små som dina egna...

— Jag får kanske lust att kyssa dem, afbröt Lady Caroline uppsluppet. Liksom Lady Westmoreland gjorde...

— Gjorde hon det? frågade Devonshire mycket chockerad. Det har jag inte hört.

— Jag vet inte, om hon gjorde det — riktigt, sade Lady Caroline, men det vore likt henne.

— Mera likt dig, sade William Lamb. Minns du en gång på Holland House samma år som Fox dog?...

— Det minns till och med jag, utbrast Devonshire lifligt. Jag var bara en pojke på sexton år, men det gjorde ett djupt intryck på

mig. Just som Caro sitter bredvid gamle Charlie i parken, så lutar hon sig fram och kysser honom på kinden. Jag glömmer aldrig Lambs ansikte.

— Blef William ond på mig? frågade hon okonstladt undrande.

— Ond? Han blir ju aldrig ond. Men det skulle ha varit jag, som hade fått dig till hustru.

Hon skrattade utan att bry sig det ringaste om honom.

— Jag är glad att jag gjorde det, sade hon innerligt med plötsligt varmt allvar. Han sade — *Charles James Fox*, mina herrar, sade — att jag var lik moster Georgiana, som i hans ögon var den »älskligaste kvinna i England», och att han aldrig hade blifvit så rörd öfver någonting.

— Å han blef lätt rörd. I William Lambs svarta ögon kom en varm glimt af leende ömhet. Han blef lätt rörd, Charles Fox...

— Liksom du, sade Lady Caroline innerligt, så sakta, att ingen af dem riktigt uppfångade orden.

De tänkte alla ett ögonblick på den döde partihöfdingen, som med alla sina högst mänskliga fel och brister för dem alla varit nästan mera än en människa. Därpå sade Lady Caroline i en annan ton:

— Jag tänker för resten mycket på Lord Byron.

— Det blir en scen för gudar, när du i kväll igen vänder ryggen åt honom — eller han åt dig. Vill du inte följa med, Lamb, och se på det?

— Inte tid, svarade William kort utan att se upp. Han satt på hörnet af skrifbordet med ena foten mot golfvet och tog omsorgsfullt upp — ett efter ett — de papper hans hustru skjutit åt sidan. Rakt inte tid. Just i dag har jag förbannadt mycket att göra.

— Han har alltid »förbannadt mycket att göra», sade Lady Caroline, välvilligt förklarande. Alldeles förbannadt mycket. Bara han kunde bli färdig med det, medan jag lefver. Men bry dig ändtligen inte om mig! Sitt bara hemma och läs igenom ditt tal eller skrif pamfletter. Låt oss se, om du någonsin kan få bukt med dem: den värdige Perceval och den dryge Lord Liverpool och den viktige Castlereagh och hela det gamla torypatrasket.

— Caroline! William Lamb sände henne en flammande blick under ett par rynkade ögonbryn och slog vredgadt handen i bordet. Tänk på hvad du säger. Har jag inte förbjudit dig att tala om mina motståndare i den tonen? Välj dina ord!

— Välja mina ord? — — Jag är irländska

och en jarls dotter och gift med dig — hvem skulle ha lärt mig att välja mina ord? Väljer du dina ord kanske?

— Nej, det vet Gud han inte gör, bistod Devonshire henne med öfvertygelse. Till och med i underhuset är han en visa.

— Ni äro lika goda allihop, sade Caroline afgörande. Ingen af er »väljer era ord», och jag kan inte begripa, hvarför William vill, att jag skall vara så sipp. Jag svär nästan aldrig utom ibland, när jag säger »fördömdt». Och att kalla Lord Castlereagh, som jag afskyr ...

Lamb skrattade och försökte inte längre lägga band på henne.

— Han sliter upp sig med den eviga politiken, vände hon sig plötsligt klagande till Devonshire. Du ser själf, Hartington: inte tid ens till en smula oskyldig förströelse. Sura miner, när jag någon gång kommer in och pratar litet grand. Luntor! Luntor! Digra luntor öfverallt!... Hon sparkade med foten till böckerna och tidningarna, som oordentligt lågo kringspridda på mattan.

— Jag säger dig för sista gången, William, låt oss taga vårt parti! Låt England reda sig själf en stund och låt oss fara ifrån alltihop. Låt oss resa till Spanien, där de slåss med kejsaren och det händer något. Du vet att Lord Wellington alltid har tyckt om mig, fastän

han brukar kalla mig en »satans liten djäfvul». Djäfvul kan han vara själf! — han och alla hans ministrar... Nej, jag skall inte säga något mera om dem! Jag dansade med Lord Castlereagh i går afton, ifall det kan tillfredsställa dig... Å, William — vill du inte?... Jag skall vara din lilla page — hon for med händerna genom sitt kortklippta hår — och sitta bakom dig på hästen...

— Gå din väg, Caro! Tag henne med dig, Devonshire, eller jag blir tvungen att köra ut er, bägge två...

— William!... Jag skulle vara så tapper och modig, och när du blef sårad, skulle jag sitta i tältet och vårda dig och taga mitt sista lintyg och förbinda dig...

— Gå er väg, säger jag. Bägge två. Vet ni hvad klockan är?...

— Jag menar det, William — jag menar det verkligen. Du skulle tänka på det... Du vill alltså inte?... God natt då, William Stenhjärta — hon stod i dörren, som hertigen höll öppen, och kysste på fingret åt honom. Buona sera! Bon soir! Buena noche, alma de mi vida. Gute, gute nacht, mitt hjärta! Nu är det allvar, och nu går jag min väg ifrån dig... Kom, Hartington.

III.

Proud with the proud, yet courteously proud...
That is with *men:* with women he was what
They pleased to make or take him for.

Lord Byron.
(»Don Juan»).

Lord Byron wished to come and see me when I was alone. I said he might. From that moment for more than nine months, he almost lived at Melbourne House.

(Ur ett bref från *Lady Caroline Lamb.*)

Trött och litet trumpen, öfverstänkt af landsvägs- och gatsmuts och med den långa gröna riddräkten, som hon ej längre gat hålla i, tungt släpande efter sig, kom Lady Caroline Lamb in i sitt ljusa hvardagsrum i Melbourne House. Hon nickade likgiltigt kamratligt till de båda herrarna, som väntade på henne, kastade ridspö och handskar på närmaste stol och satte sig strax handlöst ner i den lilla soffan vid kaminen.

— Hvad står på? frågade Samuel Rogers, hennes »hvita råtta», som tillät sig en favorits och gammal väns påflugenhet. Vi ha väl aldrig mött vårt bête-noire, Lord Castlereagh?...

Lady Caroline gat inte svara, hon bara pekade befallande på ett par kuddar i en länstol på andra sidan kaminen. Hon fick dem och begynte sorgfälligt ordna dem bakom sig, i det hon ogeneradt kröp upp i soffhörnet med de smutsiga fötterna under sig. Därpå tog hon med bägge händer den grå kastorhatten med slöjan af hufvudet och förde gäspande fingrarna genom sitt oordnade kortklippta hår.

— Men Lady Caroline!... demonstrerade Thomas Moore halfhögt, borgerligt generad inför hennes kyliga nonchalans och fullkomliga laisser-aller.

— Å, ni äro ju så gränslöst tråkiga bägge två. Strax ge sig till att tala om Castlereagh... Och jag sitter här och dryper af svett utan att få så mycket som ett glas vatten... Ring, Rogers!

— Strax, mylady. Och skall jag inte också fylla badkaret eller sopa golfvet, eller...?

Hon skrattade hjärtligt — genast i godt humör öfver hans tillrättavisning. — Ni tog det väl inte illa upp? sade hon lättjefullt ursäktande. Men ni skulle bara ana, hur alldeles förbi jag är. Nästan ända upp till näsan — jag öfverdrifver förstås litet, men smutsigt var det! — redo vi en hel mil i dy och gyttja. Och vi ha varit ända ute i Wimbledon.

— »Vi»? Hvilka »vi»?

— Min man och jag, förstås.

— Tête-à-tête tendre et conjugal, alltså...

— Vi träffade min morbror Spencer och min kusin Charles — fortfor hon, utan att taga ringaste notis om hans skämt. Vet ni, att Wellington står utanför Badajoz?.. .Intresserar det er inte, Sam Rogers... Vet hut — säg det åtminstone inte. Å — Gud vare lof — där ha vi mitt glas vatten... Ändtligen!

Hon reste sig ifrigt halft upp ur soffan, då i detsamma en betjänt öppnade dörren, och i det han gick fyra steg fram i rummet, anmälde:

— Lord Byron.

Utan ett ord flög Lady Caroline upp från sin plats bort till motsatta dörren, tog den långa klänningen i bägge händer och rusade ut ur rummet, nästan i samma ögonblick som Lord Byron med sin besynnerligt oregelbundna, halft glidande, halft trippande gång, hastigt, som skjuten af en kanon, kom in från den yttre salongen och — mottagen af de båda herrarnas skallande gapskratt — plötsligt tvärstannade midt på golfvet.

När Lady Caroline efter en liten stund värdigt och stillsamt åter kom in till sina gäster var hon omklädd från topp till tå. I stället för

den fläckiga riddräkten bar hon en lätt ljus muslinsklänning, och en tunn fransad långschal af rödt siden hängde öfver de bara axlarna. Sotfläcken på den hvita kinden var borta och öfver pannan och kring öronen krusade sig åter välordnadt, mjukt och dunlätt det korta blonda håret. Hon räckte litet blygt handen åt sin nye gäst och tycktes ej ens höra Rogers, då denne själfsvåldigt sade:

— Ni är sannerligen en lycklig man, Lord Byron. Här sitter Lady Caroline ihop med oss andra, våt och smutsig med en half landsväg på sin kjol, men när ni kommer...

Lord Byron såg heller inte ut att höra på honom: han reste sig upp från sin plats, smärt och spänstig, trots den massiva öfverkroppen, med det vackra långlagda hufvudet högdraget tillbakakastadt. Han tog inte genast Lady Carolines framräckta hand men höll hela tiden sina stora ljusa ögon oafvändt fästade på henne, som — i det hon mötte hans blick — rodnade djupt.

Hon mötte hans blick full af blygsel, ödmjukt, nästan bedjande... Han smålog — en märkvärdig skiftning af öfvermodig intensiv glädje förvandlade ända till färgen i hans blå ögon, och i det han nu tog hennes hand böjde han sig djupt ner öfver den. Hon blef så glad, att hon fick tårar i ögonen.

Thomas Moore, som stod bredvid och såg på dem, kunde inte undgå att dunkelt känna — finkänslig som han var — att något obegripligt, något som undandrog sig all kontroll och analys, under dessa sekunder, rakt under hans blick, försiggick emellan hans båda goda vänner, hvilka här för tredje gången i sitt lif mötte hvarandra. Ända tills Lady Caroline åter talade och han plötsligt rakt inte förstod, hvarifrån han hade fått denna förnimmelse och hvarför han ett ögonblick förut känt sig till den grad utanför.

Ty det hon sade var sannerligen mycket alldagligt: Alla andra berömda skalder jag har äran känna, sade hon och blicken snuddade förbi de två andra herrarna — äro rysligt nyckfulla och opålitliga. Jag började tro att det hörde till yrket. Och så är ni, Lord Byron, så precis som ett urverk...

— Är det ett rendez-vous, frågade Rogers på sitt privilegieradt impertinenta sätt, så går jag.

— Nej, nej... Jag menar bara, att det var först i går på Holland House jag fick mod att be Lord Byron hälsa på oss — och i dag, redan i dag ... Hon hörde själf den triumferande, nästan jublande klangen i sin röst och stannade.

— Kommer jag för tidigt? frågade Byron.

Också han smålog och hans ögon fortforo att hvila på henne.

Hon skakade på hufvudet. Och då ingen tycktes ha något mera att säga, böjde hon sig med nedslagna ögon litet förläget fram öfver bordet, i det hon med ena handen bredde ut framför sig en flik af sin fransade schal och sade:

— Jag menar bara, att jag rakt inte hade väntat någon i förmiddag. Det är så ruskigt och har regnat hela morgonen...

— Kom, Moore, sade Samuel Rogers och reste sig upp. Att vara till den grad de trop, att Lady Caro — själfva Lady Caro — börjar tala om vädret...

Moore reste sig också. Ja, låt oss gå. Men det säger jag er, Lady Caroline, ni kommer att sakna oss! Lejonet säger inte mycket, när det inte ryter.

— Nej, sade Byron blidt, en markatta och en papegoja äro naturligtvis långt mera underhållande.

— Gå er väg! ropade Lady Caroline och klappade ystert i händerna. Gå er väg, båda två. Men — hon såg åter på Byron — »lejonet» må gärna stanna och »ryta» så mycket det vill.

— Ni kommer nog att känna er hemmastadd, sade Rogers till Lord Byron. Ty när

vi gå, är inte det här huset stort bättre än en öken. Och Lady Caro är sfinxen.

Hon skrattade och förde den röda schalen ut med bägge armarna, så att den liknade ett par vingar. Säg mera, Rogers...

— Han har inte mer att säga, sade Byron. Nu har han ju varnat mig. Med hvad mig angår, så är jag — utanför klubbarna — långt ifrån något lejon. Här är jag ett lam.

— Som bräker på skotska, sade Rogers i dörren. Han slog den fort igen efter sig.

— Ja, tänk... mumlade Lady Caroline — det blef på en gång så påfallande tyst i rummet. Ni bryter verkligen en smula. Hur kan det vara?

— Jag tillbragte nästan hela min barndom i Högländerna, svarade Byron litet stelt. Han afskydde att bli påmint om sin dialekt.

— Bara det hade varit jag! sade Lady Caroline entusiastiskt. Jag älskar Skottland. För det — tillade hon litet osäkert — för det, att det är så romantiskt.

— Walter Scott? — insinuerade Byron självsvåldigt, mycket öfverlägset. »Minstrelns sista sång»?...

— Ja, sade Lady Caroline trotsigt. Jag svärmar för Walter Scott. Isynnerhet »Marmion»... Hon såg entusiastiskt upp i taket —

skrattade plötsligt och tittade bort till honom. Hennes skratt sade mycket tydligt:

»Jo, jag har verkligen läst er »Engelska Diktare och Skottska Recensenter», mylord! Jag vet hvad ni tycker om »Marmion».

Men Byron tycktes inte förstå. Han sade bara:

— Är ni verkligen så romantisk? Det hade jag inte trott.

— Jo, sade hon. Förfärligt.

Hon tänkte sedan, att det visst var omöjligt att beskrifva hans leende: så muntert, obarmhärtigt förstående och ändå så smeksamt öfverseende.

— Jo, sade hon åter och såg honom rakt in i ögonen. Är ni inte också romantisk?

— Å, bry er inte om, hvad jag är!... Jag är själf dödstrött af att fundera på det. Jag är ungefär som alla andra — bara hetare. Hetare och häftigare på alla sätt och vis. Och kanske också lifligare, gladare... När jag inte är i mitt dystra humör, för då är jag en djäfvul.

— Ser ni, sade hon — ni talar också om er själf. Ni talar lika mycket om er själf som jag gör. Man vill alltid tala om sig själf med sina vänner.

— »Sina vänner», sade han småleende och drog på det. Men ni är inte min vän, Lady

Caroline... Har ni glömt, att ni häromkvällen hos Lady Westmorelands vände mig ryggen och inte ens ville tillåta, att jag blef presenterad för er? Har ni glömt det?...

Hon slog ned ögonen och stod och tittade ned på sin hand, och vände insidan uppåt. Jag var rädd för er, sade hon sakta.

— För... allt det ni hade hört om mig? mumlade han dröjande — smickrad och på samma gång litet orolig.

— Å nej — inte så mycket det... Folk säger ju också om mig, att jag är en galenpanna, när jag gör något, som de själfva ännu inte ha funnit på att göra. Neej...

Han väntade framåtböjd med en frågande blick.

— Det var närmast något som ni skrifvit, sade hon slutligen, som jag kom att tänka på. Ty era skrifter, afbröt hon sig ifrigt, era skrifter, skall jag säga er, känner jag bättre än någon annan. Vet ni, att Rogers lånade mig ett exemplar af korrekturen till »Childe Harold»? Jag var en af de allra första, som... Hon mötte hans blick och fortsatte inte.

— Ni svarade mig inte på det jag ville veta, Lady Caroline.

— Det som ni ville veta?... Hon talade långsamt, mycket lågmäldt och afbröt sig på

nytt. Men... tycker ni inte det är dumt bara att tala mera om det?... Nu.

De tego åter ett par sekunder, medan Byron, utan att ge sig, väntansfullt fortfor att se på henne.

— När ni ändtligen vill veta det, sade hon hastigt, så skall jag säga er precis hvad jag tänkte: när ni kom emot mig och jag såg era ögon, så tänkte jag: men han är ju lika tokig som jag, och han kan se, att jag är det. Och så blef jag rädd. Ni såg elak och farlig ut, tyckte jag.

— Tror ni på aningar? frågade hon tvärt, då han fortfor att tiga — mycket sakta.

— Hvem vet, hvad man själf tror. Hans ansikte hade mulnat och mörknat — de sänkta ögonbrynen bildade liksom en tjock valk öfver ögonen. Hon satt och såg på honom och tyckte också nu, att han såg »farlig» ut.

— Det gör jag, sade hon sakta. Ett ögonblick, bara ett endaste kort ögonblick känner jag på förhand dunkelt hvad som kommer att ske... Sedan blandas det bort och blir strax oklart och jag glömmer. Och ibland, tillade hon bekymmerslöst, händer naturligtvis heller ingenting alls af det som jag anade... Men ofta...

— Första gången jag såg William Lamb, började hon plötsligt förtroligt, alltför öppen-

hjärtigt, var jag bara tolf, tretton år, men — om ni tror mig eller ej — jag visste redan då — jag k ä n d e, att mitt öde var länkadt vid hans...

... Och nu tror ni förstås, liksom alla andra, att jag är en fjolla, skrattade hon, då han fortfarande teg. Men hennes skratt var hvarken tafatt eller förläget, snarare uppsluppet muntert, litet självironiskt öfverlägset.

— Jag tror ingenting. Ni gör mig bara mer och mer nyfiken på er. Och — han såg uppmärksamt på henne — det lyste plötsligt upp i hans ögon, hela uttrycket i hans ansikte skiftade:

— Ni liknar min »Thyrza», sade han.

Hon sträckte ut handen, liksom afvärjande: Å nej, Lord Byron... Men han tog den genast i sin och böjde sig djupt fram och kysste den.

— Låt oss vara vänner... alltid... mumlade Lady Caroline och besvarade med innerlighet hans handtryckning. Men på samma gång förde hon sin vänstra hand in mot hjärtat, som stormade och slog under det tunna klänningslifvet. »Å, jag toka!» tänkte hon. »Hvad är det jag gör?... Hvad menar jag? Menar jag någonting alls?»

Hon drog åter sin hand till sig och sade långsamt i en annan ton — liksom om hon

genast ville skynda sig att reparera sin oförsiktighet:

— Ni måste lära känna min man, Lord Byron. Nu skall jag låta höra efter, om han är hemma...

— En annan gång, afbröt han hastigt. Jag fruktar nästan ... Han stammade plötsligt, tittade tafatt ner och reste sig lika tafatt och osäkert... (»Men han är ju blyg som en liten skolpojke!», tänkte Lady Caroline). Jag är rädd för, att jag rakt inte har tid att stanna längre... Inte i dag...

— Då måste ni verkligen komma snart igen, sade hon vänligt, nästan uppmuntrande. När kan ni äta middag hos oss?... I dag? ... Å, det är sant, i dag skola vi bort. Och i morgon är jag heller inte hemma. Men i öfvermorgon! Kom och ät frukost hos oss i öfvermorgon. Då är William säkert hemma...

— Tack, jag vet inte om jag kan. Nu skall jag se efter. Man har ju så mycket att stå i nu för tiden...

— Lejon! sade hon och skakade kamratligt hand med honom. Visst kommer ni! Ni kan hinna med allt möjligt, innan vi äta. Vi äro alltid sena af oss här i huset...

Han böjde ännu en gång tackande på hufvudet och tog afsked.

»Precis som hvilken som helst annan visit!»... tänkte Lady Caroline för sig själf, när hon var ensam — underligt besviken och nästan litet flat. »Och ändå»...

Hvarpå hon i tankarna ord för ord började genomgå hvad han hade sagt.

Plötsligt sprang hon upp från sin plats och gick ut genom förmaksdörren, genom hvilken Byron kommit in. Hon öppnade den åter på glänt och stack in hufvudet. Därifrån stirrade hon länge allvarligt och skarpt in i soffhörnet, där hon själf suttit.

— Naturligtvis måste han ha sett mig, tänkte hon missmodigt. Och jag vet, att jag såg förfärlig ut.

Hon uppgaf experimentet och gick fram till sin sekretär under ena fönstret. På ett litet postpappersark med rundade blå kanter och ornamenterade hörn stod med stora sirliga bokstäfver namnet på den roman hon börjat i förrgår, då hon hade ondt i hufvudet och måste hålla sig hemma:

»Constance Farley eller Hämnden».

— Sådant skräp, sade hon uppriktigt föraktligt, alldeles högt. Med ett uttryck af vämjelse ref hon papperet i tusen bitar. Sådant tarfligt, uselt pjoller!

Förmiddagsbrasan brann ännu i den stora öppna spiseln. Hon lutade sig öfver elden och

lät långsamt, tanklöst pappersbitarna falla ned i den. Därpå suckade hon, gäspade och knäppte ihop händerna öfver hjässan, medan hon blef stående och stirrade in i elden.

— »Ni är lik min Thyrza», sade hon alldeles högt med Byrons röst: »Min Thyrza»...

IV.

The subject of conversation, of curiositiy, of enthusiasm of the moment is not Spain or Portugal, warriors or patriots, but Lord Byron!

Elizabeth, Duchess of Devonshire.
(Bref till Aug. Foster 1812).

A creature of caprice and impulse and whim, she had to a surpassing degree the attribute of charm and never failed to please, if she chose to do so.

Lord Lytton
(om Lady Caroline Lamb).

Emily, Lady Cowper, född Lamb, hade inbjudit alla sina intimaste väninnor till tidig middag. »Inga herrar» — hette det uttryckligen i den slarfviga bjudningsbiljetten till hennes svägerska — »men gör dig snygg. Ty du kommer att träffa den mest förtjusande, geniala och kritiska ängel, som du någonsin sett. Cowper äter middag hos Lord Aberdeen. Du kan också skicka William dit.

P. S. Precis sex.»

Klockan var emellertid nära sju och det var nästan skymning, när Lady Caroline lät betjänten draga af henne ytterkängorna och

grälade på honom, då sidenskon följde med. Hon fick den i en fart på sig igen och knöt själf korsbandet. I den yttre salongen hörde hon redan ett kvittrande och kuttrande som från en volière — kände igen Annabella Milbankes djupa, något beslöjade röst och den unga Lady Barbara Ashleys barnsligt silfverklara och ihållande skratt.

— Ändtligen! sade Lady Cowper och reste sig diskret ogillande från sin plats midtemot dörren framför det stora bordet. Ändtligen, Caro...

Hon tog sin svägerska vid handen och förde henne genast fram till en liten dam, som suttit bredvid henne och som nu också — hastigt, ifrigt, med ett affabelt och strålande förväntansfullt leende — reste sig upp. »Lady Morgan, min kära Caroline», presenterade värdinnan triumferande, i det hon, rädd för att Lady Caroline skulle dabba sig, strax förklarande tillade:

— Författarinnan till den förtjusande »Vilda Irländska Flickan», och »Novisen i Dominikanerklostret»... Detta, Lady Morgan, är min svägerska Lady Caroline Lamb, en stor beundrarinna af er talang. På sätt och vis en landsmaninna till er... Jag vet, att ni redan är bekant med hennes bror, William Ponsonby...

— Å, sade Lady Morgan och neg graciöst, i det hon öfverdrifvet hjärtligt räckte fram bägge händerna: Jag har så ofta önskat att råka er, Lady Caroline...

»Detta är den geniala och kritiska ängeln!» tänkte Lady Caroline. Och med plötslig pervers lust att opponera sig mot all denna öfverströmmande vänlighet, att frigöra sig från all denna aggressiva sympati och på samma gång stuka sin svägerska, som utan vidare tog hennes beundran för gifven, sade hon kyligt förvånad:

— Mig, Lady Morgan?... Hvarför i all världen har ni önskat att råka mig?...

Men Lady Morgan lät sig inte förbluffa. Hon var van att möta motstånd och van att segra. Småleende och med oemotståndlig, okonstlad uppriktighet, svarade hon strax:

— Jag vet inte, hur ni skall taga det, Lady Caroline, men... Men när jag skref om den »Vilda Irländska Flickan» — jag hade ju hört talas så mycket om er — så tänkte jag nästan jämt på er.

Lady Caroline var smickrad och glömde genast alla förnäma nycker. Hon smålog mot »den gudomliga Glorvina», och tyckte att hela världen hade rätt: hon var gudomlig. »Och så ung och näpen!» sade hon liksom förvånad till sig själf.

Lady Morgan var liten, nästan för liten, spensligt byggd och ändå mycket rund, med fina drag och ett par strålande, kvicka, okynniga, mörka ögon, så bräddfulla af uttryck och lif, att man aldrig kunde tro att de någonsin kunde blunda. Öfver dem, och högt öfver den hvita pannan, krusade sig ett yfvigt mörkbrunt hår, prydt med skära band och rosenknoppar. »Så ung hon ser ut,» tänkte Lady Caroline, »och redan så skicklig och berömd!»... Därpå undrade hon, om hon själf någonsin skulle kunna bli färdig med en roman, och ångrade en sekund att hon bränt upp »Constance Farley»...

Lady Cowper klappade i händerna — man hade blott väntat på Caroline — och under skämt och glam valde damerna sina »kavaljerer» och gingo par om par, pratande och skrattande, nedför den breda ektrappan, som förde ned till den stora matsalen i bottenvåningen.

I salongen, bakom de tunga sammetsgardinerna, hade redan rådt skymning, men häringe strålade ljuset från kronor och lampetter ned öfver de i ljusa färger målade väggfälten och den sidenskimrande damastduken, på hvilken de mångfaldiga glasen, guld- och vermeilfaten samt de gammaldags silfvertallrikarna vid hvart kuvert i tusentals brytningar återgåfvo

skenet från vaxljusen. Långa lakejer i långa högblå sidenvästar och väldiga axelkordonger drogo ut från bordet de breda förgyllda stolarna, en gång fabricerade med hänsyn till styfva brokadpaniers, på hvilka nu de snäfva lätta empiredräkterna i muslin och gaze nästan togo sig fattiga ut.

— Min söta flicka, hörde plötsligt Caroline bakom sig en läspande, litet långdragen röst. Vänd dig om — låt mig se på dig... Du skulle inte gå i grönt, Caro — det gör dig både grå och gul...

Det var hennes kusin Georgiana, Lady Morpeth, dottern till den Georgiana, hvilken en gång som hertiginna af Devonshire varit det fashionabla Londons tongifvande drottning. Med sina stora ögon och sitt uttryck af leende välvilja liknade hon iögonenfallande Sir Joshua Reynolds' och Gainsboroughs namnkunniga porträtter af modern, men saknade den själfullhet, det spirituella och oemotståndliga *espièglerie*, som en gång karaktäriserat »den älskligaste kvinna i England».

— Å, är det du! ropade Caroline gladt öfverraskad. Jag visste inte ens, att du var i staden...

— Harriet skref efter mig, sade Lady Morpeth med samma studeradt långdragna, läspande röst. Hon har gått och blifvit rent tokig

i Lord Byron, och nu kommer jag ända från Yorkshire — på Howard Castle våga vi ju aldrig nämna honom! — för att titta på underverket. »Harriet» var systern — Lady Granville Leveson-Gower, som också var tillstädes vid middagen.

Annabella Milbanke, som fått plats helt nära Lady Caroline och lyssnat till de båda kusinernas samtal, drog ofrivilligt på munnen. Hon tyckte det var lustigt att se Lord Carlisles svärdotter så nyfiken på Byron. Hon var hemma i allt hvad han skrifvit och kom strax ihåg, hvad han sagt om sin gamle släkting och förmyndare — de båda herrarna kunde inte fördraga hvarandra. Lady Morpeth gissade nog hvad hon tänkte men valde att på ett annat sätt förklara sig orsaken till hennes munterhet.

— Ni skrattar, miss Milbanke, sade hon förebrående och vände sig emot henne med sina stora ögon. Det törs ni?... Är ni då alldeles fri från den grasserande diktarfebern?

— Absolut! sade Annabella fast med sin stolta altröst. Och rodnade.

— Jag har bara sett honom en gång, blandade sig Lady Morgan från andra ändan af bordet i samtalet. Han är styf som en pinne och vet inte hvad han skall säga en. Mig trampade han på tårna. Hon skrattade.

— Ja, han är blyg, sade Lady Caroline eftertänksamt. Efteråt blef hon glad öfver att ingen tycktes ha hört henne. De hade alla åter börjat tala om Byron.

Den helt unga Lady Barbara Ashley, enda dottern till jarlen af Shaftesbury, sköt undan sin tallrik och såg sig omkring med sina vidunderligt stora, nästan klotrunda, klarblå ögon. Hon såg ut som om hon hade något särskildt att säga och alla tittade på henne.

— Hvem är »Thyrza»? brast det utur henne.

Annabella vände sig om och såg hastigt på henne. Caroline kände, att det liksom klack till i bröstet på henne. Ett ögonblick blef det nästan tyst omkring bordet, medan alla vände sig emot Lady Barbara.

— Hvem »Thyrza» är — sade Lady Granville Leveson-Gower. Kära barn, »Thyrza» är ju en dikt af Lord Byron...

— Det vet jag nog, sade Lady Barbara. Men hvem var hon i verkligheten? För häromaftonen hos Lady Jersey sade han, att jag »liknade hans Thyrza».

Lady Caroline Lamb såg en sekund på henne — rätade på sig och öppnade munnen. Men hon teg och kände plötsligt lust att gapskratta.

— Det ska han få betala mig! tänkte hon skadegladt. Hur vågade han? — Till mig!...

Annabella Milbanke hade också vändt sig till Lady Barbara, som blifvit pionröd i ansiktet. Hon sade:

— Detsamma — det om Thyrza — har han också sagt till min kusin Georges hustru, när hon var i staden.

Nu kunde Lady Caroline inte längre hejda sin skrattlust. Hon höll servetten för ansiktet, hon vred sig på stolen, hon tjöt af skratt, hon stönade, hon kippade efter andan och fick tårar i ögonen.

— O, Gud — hon suckade och torkade sig i ögonen med baksidan af handen. O, Gud ... Lady Morgan har rätt; han vet inte hvad han skall finna på att säga till anständiga engelska fruntimmer, som titta mildt på honom... Stackars karl!

— Caro!... sade Emily varnande. Men hon brast ut i en ny skrattparoxysm och smittade de andra. »Hvad detta skall roa William,» tänkte hon plötsligt.

— Kära Emily — har du då inte det ringaste grand sinne för humor? Kan du inte se, hur komiskt detta är! Där sitter den trohjärtade lilla Barbara med medvetandet om att vara en Byronsk hjältinna pur sang — hon »liknar Thyrza»:

»En stjärna, som skälfver öfver djupen»...

Och är det inte också något om ett »glasartadt öga»?...

— Caroline! sade svägerskan ännu en gång. William Ponsonby var så godt som förlofvad med den rika Lady Barbara och nu satt hans tanklösa syster där och gjorde narr af henne. Caroline — tänk dig för!...

Men Caroline stod inte längre till att hejda. ... Och så går Childe Harold, den outtröttlige pilgrimen — hon härmade plötsligt skaldens dystraste sällskapsmin, i det hon med en Byronsk attityd kastade sig tillbaka i stolen — och säger precis detsamma till hvart fruntimmer han möter. Precis detsamma!... Ty det går naturligtvis inte an att genast ta dem om lifvet, som han gjorde hos turkarna eller hvar han nu har varit!...

— Men jag har ju aldrig så mycket som tänkt på Lord Byron, ropade stackars Lady Barbara nästan med gråten i halsen.

— Tänk heller aldrig på honom, mitt barn! sade Lady Caroline mörkt varnande. Gud nåde den som tänker på honom! Hon vände sig uppsluppet, glittrande af löje och malice till fröken Milbanke, och sade:

— Annabella! Hör du: Gud nåde den, som tänker på honom!

»Hvad vet hon?» tänkte Lady Cowper och

såg misstänksamt på svägerskan. »Det är ju bara en af mammas vanliga djärfva kombinationer och hon k a n då aldrig ha varit barnslig nog att tala därom med C a r o?»...

Men Annabella såg ut som om hon hvarken hört eller begripit. Hon talade med Lady Morgan om Kean och var så intresserad, att hon inte ens vände sig om, när hennes kusin ropade hennes namn.

Anna Isabella Milbanke var Lady Melbournes brorsdotter och inte allenast en rik arftagerska — Sir Ralph Milbankes enda barn — utan äfven en ovanligt klok och bildad flicka: »ett riktigt litet geni», sade hennes släktingar. Utan att vara regelbundet vacker såg hon utmärkt bra ut, hade en nätt figur, fyllig och robust, med tydliga anlag för korpulens, och ett sött ansikte, på en gång hvardagligt och pikant — allt efter som uttrycket växlade — behärskadt af ett par sällsynt sköna, mörka och djupa ögon.

Både under och efter middagen fortfor Lady Caroline att vara i sitt allra mest bedårande lynne. Lady Barbara, som inte kunde låta bli att känna sig stött öfver hennes skämt och öfver »det glasartade ögat», gjorde hon sig i en handvändning åter god vän med: komplimenterade hennes toalett, hennes förtjusande hår — det var inte längre sedan än i går, att en

herre — »nej, min tös, jag säger inte hans namn!» — hade sagt, att solen säkert gick ner i Barbara Ashleys lockar och om morgonen stod upp i hennes ögon. »Det är ju inte så kvickt, kära du, men det låter vackert. Karlar bli alltid sentimentala öfver ens hår. Har du inte också märkt det?»... Och lilla Lady Barbara, som inte hade större erfarenhet vare sig af karlar eller sentimentala komplimanger, kände sig öfverdådigt smickrad och världsdamsaktig och gick genast in på, hvad hennes söta Caroline sade. Annabella — i f a l l hon känt sig illa berörd — försonade hon genom att obetingadt rätta sig efter hennes omdöme angående ett par nyutkomna böcker och Lady Morgan intog hon ännu ytterligare genom att visa sig stolt öfver sin irländska härstamning och genom att sjunga ett par af Thomas Moores visor. Hon sjöng, hon deklamerade, hon ritade karikatyrer — ingen kunde som Caroline Lamb få fram det verkligt komiska i ett ansikte; hon underhöll på bästa sätt hela sällskapet och var därtill så förekommande, vänlig och anspråkslös, att man skulle tro, att hon verkligen tyckte det vara en riktig ära att få visa dessa unga damer, af hvilka flera voro yngre och de flesta obetydligare än hon, sina färdigheter och talanger. Lady Cowper var också mycket nöjd med svägerskan och

tyckte, att hon nästan aldrig sett henne så intagande. Men hon »höll ögonen öppna» — som hon brukade säga — ty af erfarenhet visste hon, att när Caro gjorde sig så mycket besvär, låg alltid »något under».

— God natt, Ingénue! hviskade hon, när hon tog afsked af sin svägerska. »Ingénue» var, när hon var »snäll», Lady Carolines smeknamn inom familjen. Hon hade minst ett dussin. Gå nu hem till din wigwam och sof godt ofvanpå alla de fredspipor du rökat i afton. Du förtjänar det.

— Inte sant? sade Lady Caroline menlöst. Som ett riktigt rödskinn afundas jag »Thyrza» hennes skalp och Sappho hennes vapen.

— Hvem är Sappho? frågade Emily.

— Annabella förstås. Vet du, att hon korresponderar med Lord Byron?

— Har hon berättat det för dig? frågade Emily förbluffad, och tänkte »Söta Annabella — en sådan oförsiktighet!»

— Nej, hon har intet förtroende för mig, sade Lady Caroline klagande. Det har ingen i hela familjen. När jag får veta något är det alltid genom andra. Lady Holland har berättat mig det.

— Jag trodde mamma hade sagt det. Det är en mycket oskyldig korrespondens. Anna-

bella bad honom om hans mening angående en dikt hon skrifvit. Du vet ju, att hon skrifver vers?

— Jag vet, att hon också skrifver vers, sade Lady Caroline med eftertryck.

— Mycket bra vers. Det tyckte Lord Byron också.

— Och han är imponerad af att hon kan mera matematik än han själf och kallar henne sin »lilla prinsessa af parallellogrammerna»... Sådant händer i ens närmaste familj bakom ens rygg!

— Du är barnslig, Caro... Emily måste skratta. Är du svartsjuk?

— Jag känner knappt Lord Byron.

— Nå — jag menade nu inte på honom precis... Jag menade: är du svartsjuk om ditt inflytande i familjen?

— Tror du han menar något med det?

— Hvem?

— Byron.

— Hur skulle jag veta, hvad Lord Byron menar! Gå nu hem och lägg dig, Caro, och bry inte ditt hufvud med Annabellas affärer, som inte angå dig.

— Angår inte hon mig? Williams egen kusin.

— Hon tänker inte på Lord Byron. Jag tror hon har träffat honom två gånger.

— Det har jag också, sade Caroline och skrattade under sin spetshufva. Du trodde inte vi voro bekanta!... Å — inbilla dig inte, att jag berättar något, när ingen vill berätta något för mig!

V.

Byron said: "They know nothing about me. How should they? My poesy is one thing, I am another... I can only write when the *estro* is upon me; at all other times I am myself."

Trelawny.

I won't talk to you of beauty; I am no judge. But our beauties cease to be so when near you and therefore you have either some, or something better. And now, Caro, this nonsense is the first compliment I ever paid you.

Lord Byron.

(Bref till Lady Caroline Lamb).

— »Äter ni fisk? — Nej. Inte heller kött? — Nej. Dricker ni vin? — Nej.» — Vid hvart »nej» försökte hon härma Lord Byrons röst. Sannerligen, Lord Byron — ni är svårare att ha till frukost än själfva prinsen-regenten. Hvarför äter och dricker ni inte som en annan engelsman?...

— Därför, Lady Caroline... Därför... Tycker ni annars jag är så lik »en annan engelsman»?

— Nej, naturligtvis inte.

Lady Caroline blef stående framför honom i dörren till sitt eget rum — midt i solen,

som med ens förvandlade henne och hela hennes dräkt till ett enda förvirrande skimmer af guld och brunt: lysande bruna ögon mellan täta ögonhår, ljust hår under en pärlstickad gul florslöja, en mörkbrun pälskant kring det urringade lifvet, bronsfärgadt siden till klänning och bronsfärgade skor under den korta snäfva kjolen. Byron hade ätit frukost med henne och William Lamb — nu var Lamb gången, och de voro allena.

— Klockan är nära två, sade hon och tittade bortåt bordstudsaren på kaminen. Klockan fem kommer Miss Milbanke och hämtar mig. Vi ha tre timmar att vara tillsammans, om ni inte vill gå innan.

— Jag vill inte gå, sade han.

— Hvad tycker ni om Miss Milbanke?

— Hon är vacker och har godt hufvud, svarade han beredvilligt.

— Och Lady Barbara Ashley? förhörde hon vidare utan all inledning.

— Jag tycker om alla fruntimmer, Lady Caroline, som tycka om mig.

— När ni säger det på det viset, sade hon kritiskt, låter det, som om ni tyckte om ingen.

Han smålog. De smålogo bägge och sågo hvarandra in i ögonen.

— Tro inte alla dumma historier om mig, sade han. Har jag inte sagt er, att jag i verk-

ligheten är lika oskadlig som en snäll liten flicka? Hans röst var munter och förtroendefull liksom hans blick. Vet ni inte, att min syster Augusta ännu i denna dag aldrig kallar mig annat än »Baby Byron»?

— Baby Byron! Baby Byron! Baby Georgie! Hon skrattade högt och slog gång på gång ihop händerna af förtjusning öfver detta nya namn, som han frivilligt utlämnade åt henne att bruka eller missbruka. Efter detta skall jag aldrig kalla er för annat. Och jag skall heller inte tro några »historier» om er, inte en enda! Baby Georgie — syster Georgie, skall ni heta. Lilla syster, ty jag är nästan tre år äldre än ni, som ni vet. Bröder har jag nog af och kusiner och väninnor och vänner — men en syster!...

Hon hade satt sig i den ena förgyllda medaljongstolen framför ett brädspelsbord i ebenholz och rosenträd. Han satte sig i den andra midtemot henne och öfver skifvan möttes genast deras händer i en lång och frimodig handtryckning.

— Nu är jag er stora syster, Baby Byron, sade hon. Nu skall ni berätta mig alla era hemligheter.

— Och det inbillar ni er! Nej, stora syster — jag är klokare än så. Inte för det, att jag inte har några. Jag har hundratals — tusen-

tals. Härinne ligger en skatt af hemligheter — ädelstenar och gyllne sekiner! Han slog sig öfvermodigt på bröstet och såg med sina ljusa strålande ögon rakt in i hennes. Och inte en styfver skall ni få — inte en enda! Ni skall få sitta där och svälta och bita er i fingrarna och veta, att j a g har skatter, som kunde ge er lifvets bröd och mätta er för alltid.

— Å, tyst, Lord Byron! Jag vill inte själf veta, hur hungrig jag är, men för hvart ord ni säger, känner jag nu, hur örnen hugger i sidan.

— Hör, hur guldet klingar! Han slog sig åter med flata handen på sitt breda bröst, så att det nästan gaf genljud.

— Tror ni, j a g ger mig?... Alla hemligheter ni äger skall jag taga reda på, innan vi två bli färdiga med hvarandra.

— Skryt bara! sade han och skrattade ystert.

— Kom — hon tog guldbägaren, som stod i ett hörn af spelbordet, och tömde tärningarna ut i handen. Kom — låt oss spela om skatten! Den, som vinner, skall säga den andra sin allra innersta hemlighet.

— Akta er, Lady Caroline, jag vinner alltid!

— Hur kan det då vara, att jag har hört,

att i Watiers klubb i onsdags förlorade ni sjuttio pund på Farao?

— På kortspel, ja. Jag kan inte med kort och papperslappar. Men med tärningar vinner jag alltid. Jag älskar tärningar. Det där rasslandet, det där djäfvulskt förföriska och förväntningsfulla rasslandet — bara det tilltalar mig — och så efteråt det vågade kastet! Men hvem spelar för resten för att vinna? Man spelar för den känslan, att man kan vinna.

— Minns ni, när jag såg er första gången, Lord Byron?... Nej, låt oss inte tänka på det! — Jo... Jag sade er i förrgår allt hvad jag hade tänkt då. Hvad tänkte ni — om mig?

— Jag tänkte... Jag tänkte... Kan det inte vara er detsamma? Nu.

— Nej, det kan inte vara mig detsamma.

— Jag tänkte: fördömdt högfärdiga slyna! Det skall hon få betala.

— Precis detsamma tänkte jag om er i går — så lustigt! Att ni skulle få betala mig.

— I går? Jag såg er ju inte i går.

— Jag kunde väl tänka på er ändå?... Minns ni inte, att ni sade — i förrgår — att jag var »lik er Thyrza»? Och så fick jag veta — i går — att ni hade sagt det till ett dussin andra fruntimmer. Hon skrattade högt. Att ni kanske alltid brukar säga det... Hur vågade ni säga det till mig? Han skrattade också och

tog åter hennes händer tvärsöfver bordet. Tärningarna lågo emellan dem.

— Därför att ni är lik henne. Jag hade glömt de andra.

Åter sågo de hvarandra leende djupt in i ögonen och tryckte åter hårdt och varmt hvarandras händer.

— Känn, hur kall jag blir, sade hon plötsligt och bleknade verkligen under hans blick. När jag har riktigt roligt eller riktigt njuter af något, ryser jag. Det går en iskall kåre nedåt ryggen på mig — jag bäfvar och darrar af köld. Känner ni det också på det viset?

— Njuter?... Jag kan inte njuta af vänskap eller sympati. Vet ni hvad jag mest njuter af?... Jag njuter af att känna, att jag kan hata, jag njuter af att förakta...

Hennes ögon tindrade till. — Jag visste nog, sade hon med öppenhjärtig tillfredsställelse, utan tecken till sarkasm, att ni, fastän ni är så munter och glad och vänlig — jo, neka inte: ni är munter, ovanligt munter och liflig, fastän ni alltid går för att vara så förskräckligt melankolisk! — Jag visste nog, att på bottnen bor en demon...

Men han kände sig ögonblickligen löjlig.

— Ni säger det som en syflicka, Lady Caroline. Visst är jag en »demon»! Och ni är ett barn, stora syster, som låter demonen sitta

här och se in i er oskyldiga, kristallklara själ.

Hon skakade på hufvudet.

— Min själ är inte af kristall. Den är inte genomskinlig alls — bara en glasbubbla öfver mosaik. Och mosaikbilden skiftar hvart ögonblick och kan föreställa hvad som helst. Och nu är det jag, som sitter här och berättar er alla mina hemligheter.

— Lika för lika, Lady Caro... Är det inte så era vänner bruka kalla er?

— Ni vet mycket väl att hela världen — våra bekanta, menar jag — aldrig kallar mig annat, när de tala om mig, än Caro William. För att antyda, tillade hon med en viss bitterhet, att jag blott är ett appendix till William Lamb, som är bestämd att bli en stor man, en stor statsman, en ny Charles Fox... Å — utbrast hon och lyfte ett ögonblick med en liten teatralisk åtbörd de hvita armarna högt öfver hufvudet och lät dem åter långsamt falla ned på bordet — ni vet inte, hur jag afundas William!

— Låt bli att fiska så oförskämdt! Ni förtjänar inte, att man tröstar er. Jag kan inte tåla att se er se så melankolisk ut... Skall jag berätta er något?...

— Hvad för något? mumlade hon med nedslagna ögon och missmodig ton.

— Eller skall jag kanske läsa något för er, stora syster, för att få er i godt humör igen?

— Hvad vill ni läsa? »Thyrza?» Jag kan inte tåla er Thyrza längre. Hon kommer alltid att påminna mig om en sockerbit, som hela världen har slickat på.

— Jag bryr mig heller inte själf stort om henne. Han stödde armbågen mot bordet med handen under kinden, och i det han med den andra tanklöst vägde tärningarna, sade han plötsligt allvarligt med nedslagna ögon:

— Jag bryr mig i det hela inte så förfärligt mycket om hvad jag skrifver... När jag väl h a r skrifvit det.

Hon såg frågande upp — intresseradt, väntansfullt.

— Dikterna äro ju blott mina slumrande känslors drömmar, sade Byron sakta med skygg, intensiv uppriktighet. När känslorna äro vakna — när jag älskar — när jag lefver — när jag v i l l något — skrifver jag min själ inte.

Han teg litet och sade plötsligt långsamt, förtroligt med höjd blick och öfvermodigt krusad öfverläpp:

— Jag b o r d e aldrig skrifva. Jag är f ö r g o d till det. Antingen ni tror mig eller inte: jag är i själfva verket alltför god till att skrifva — *al dilettar le femine e la plebe*...

Hon bara satt och såg på honom. Hennes instinkt sade henne, att detta var hans innersta uppfattning af sig själf, och att han inte önskade, att hon skulle säga honom emot. Ja, att hon i hans tanke skulle förlora något, om hon nu försökte motsäga honom.

Han lekte åter med tärningarna med nedslagna ögon: de långa ögonhåren kastade en djup blåaktig skugga öfver den smala hvita kinden. Hon beundrade honom, njöt af hans ansiktes egendomliga skönhet och undrade, om någon hade sett honom sådan — precis sådan — som hon nu såg honom. Plötsligt tittade han upp och skrattade till — abrupt, lite generad.

— Det är inte ni, Lady Caroline, det är snarare jag, som skulle afundas er man... Å, inte därför att han är er man — missförstå mig inte! — men därför att han är... den han är. Därför att han är partiets unga hopp, en blifvande chef och premierminister. Ty det blir han förstås en gång... Kan ni tänka er något härligare än att äga högsta makten i detta land?... Att hålla alla trådarna i sina händer — att styra England?...

— Om ni bara dugde till det?... utbrast hon skeptiskt, ovillkorligt. Hon såg på honom: jämförde honom med William.

— Dugde?... Han rodnade. Tror ni inte jag duger till hvad som helst?

Han teg utmanande, men hennes blick, som åter mötte hans, var nu varm, som förut, småleende och beundrande.

— Ni gör rätt i att ingenting säga, Lady Caro... Nu smålog också han. Låt oss slippa alla fraser. Jag är egenkär — Gudarna ska veta, att jag är egenkär, men...

— Gudarna ska veta det!

— Är det orimligt? frågade han litet hastigt och lutade sig tillbaka i stolen med hakan i vädret och ögonen i hennes.

— Lord Byron, sade hon öppenhjärtigt, utan att taga sina ögon från hans. Ni vet inte, hur höga tankar jag ibland har om er.

— »Ibland»? Bara ibland?... Är jag inbilsk, så låt mig vara det, men sannerligen säger jag er: när jag talar med människor, som äro två gånger — ja, tre gånger — så gamla som jag och hör hvad de kunna stå och ge ifrån sig — dumheter, skräp — riktigt skräp! — så tänker jag: Vid Gud — tänker jag — när jag inte var mera än tolf år, tänkte jag klarare, och jag sade det bättre... Och tror ni mig inte, så tag och slå upp i »Childe Harold». Jag var bara tjugutvå år, när jag hade de där sångerna färdiga — skulle man inte tro, att jag hade varit femtio? — Men så gammal blir jag inte!

— Tala mera, Byron.

— Mer? — Mer?... Snart vet ni allting om mig. Och jag är en tok, som sitter här och berättar er allting. I kväll säger ni det till William Lamb.

— Nej, jag säger det inte till någon.

— Till honom säger ni det.

Hon satt och teg med nedslagna ögon och knäppte långsamt händerna omkring det ena knäet, medan hon lutade sig tillbaka.

— Hur kan ni veta det?

— Ser ni, ser ni, Lady Caro!... Nu går jag. Ni tänker på annat, och ni är inte rolig att tala med längre — för mig.

— Ja, gå nu, lilla syster. Jag ser nu, att ni begriper ingenting. Ni måste bli äldre och klokare, innan ni kommer till mig igen.

— Jag kommer i morgon.

— Tänk på mig i afton, dröm om mig i natt, lilla syster. Ja — ni kan nog komma i morgon.

— Hvad inbillar hon sig? sade Byron högt. Det såg ut, som om han talade till ljuskronan i taket.

— Inte, att han är kär i mig. Hon tittade också upp i ljuskronan och härmade hans uttryck. Inte, att han är kär i mig och inte heller, att jag är kär i honom. Men jag inbillar mig att efter i dag och i förrgår och

i går — när vi inte träffades — kan han inte hålla sig borta från Melbourne House.

— Blir ni olycklig, om jag kan, Lady Caroline?

— Ni kan inte, sade hon. Det är omöjligt, att ni kan, när jag så gärna vill se er och tänker så mycket på er. Gå nu — klockan är öfver fyra. Gå nu och kom igen i morgon.

VI.

"Of all the Devonshire House-girls, that is the one for me!"

William Lamb (om Lady Caroline Ponsonby, då hon var 13 år och han såg henne första gången).

"The impression he made on me of genial temper, broadheartedness, civil courage, practical wisdom and fine humour has never been effaced".

"He was a great gentleman".

(Omdömen öfver William Lamb af två samtida statsmän).

I en praktfull sällskapsdräkt af rosafärgadt sammet med ett slags pälskantad silfverbroderad husarpeliss öfver de bara skuldrorna, öfversållad med smycken och med ett halft dussin hvita plymer, den ena större och fylligare än den andra, vajande öfver sitt vackra hufvud, tronade Lady Melbourne på den långa soffan inne i sin sons arbetsrum. William Lamb stod borta vid kaminen med händerna i byxfickorna och hörde med höflig uppmärksamhet på, hvad hans mor hade att säga honom.

— Jag säger det inte för *min* skull, William, inte heller för *din*, min gosse. *Vi* veta, hvad Caroline är värd, och emedan hon är den hon är, ser världen i allmänhet hellre än gärna genom fingrarna med hennes obetänksamhet... Hon är också på sitt sätt ytterst comme il faut sådan som hon är. Till och med prinsen, som annars — entre nous! — inte har riktig blick för intelligens hos damer, beundrar henne. ... Nej, det är inte för *vår* skull, ehuru jag naturligtvis inte kan neka, att jag gärna sett, att hon hade haft litet af Emilys klokhet och Annabellas värdighet — det är inte för *vår* skull, säger jag...

— Mamma — afbröt henne hennes son på sitt bortskämda, lättjefullt rättframma sätt — det behöfves inte så många preludier. Sjung bara strax ut med hvad det är! Hvad är det nu igen Caroline har hittat på?

Hans mor ryckte nästan omärkligt på axlarna och satte sig liksom högre upp i soffan. Det är den här historien med Lord Byron, sade hon lågt, mycket rakt på saken.

— Hon svärmar för honom och tycks trifvas ihop med honom, sade Lamb mycket trankilt. Är det det mamma menar?

Lady Melbourne, som ändå kände sin son så väl, såg nästan frågande på honom. Därpå skakade hon flera gånger långsamt på hufvudet.

— Jag förstår dig inte, William, sade hon.

William Lamb teg. Han förde med tåspetsen ett vedträ litet längre in i brasan.

— Och du älskar henne, sade Lady Melbourne med högtidligt eftertryck, förebrående, nästan sorgset. Ända sedan du första gången träffade henne — och det är nu en evighet sedan! — har jag aldrig märkt, att du ens sett åt någon annan kvinna.

Han smålog. — Ska vi inte tala om något annat, mamma?

— Nej, sade Lady Melbourne kort och reste sig upp i hela sitt majestät. Jag kom hit för att tala med dig om d e t t a. Du vill inte höra på mig — eller... kanske — hon spände sina stora, ännu präktiga och strålande ögon i hans: du anser mig inte god nog att tala med dig om ditt förhållande till din hustru.

— Mamma! Han rodnade starkt och höjde hufvudet. Men då hon väntade, att han skulle säga något mera, teg han.

— Ser du! sade hon kyligt, men kring munnen låg ett drag af undertryckt smärta och harm. Ser du...

— Mamma... mumlade han åter lågt, liksom bedjande, men utan att se på henne.

— Du skall inte ursäkta dig, William... Hon lyfte lätt afvärjande sin hand i den långa grå handsken, som hon strax därpå, midt i

sin djupa sinnesrörelse, tanklöst, omsorgsfullt gaf sig till att släta ut och draga högre upp öfver armbågen. Hon såg ned och läpparna skälfde.

— Jag känner dig ju... Jag känner dig bättre än någon i världen, du... Och jag vet — hon hviskade fram de sista orden — hvem du liknar...

Åter tego de bägge. Lamb hade vändt sig om emot kaminen och stod och såg in i elden.

— God natt, alltså, William... Du borde ha följt med oss i afton. Du sitter för mycket hemma — det är inte rätta sättet... Hon stod framför den ovala spegeln öfver etagèren och rättade på sin hårprydnad och sina smycken. Inte rätta sättet att komma fram, menar jag...

— Jag har så mycket att läsa, mamma. Han kom bort till modern — hans ton var förtrolig, lättad, liksom tacksam.

— Du? sade hon och tittade på honom öfver skuldran. Jag har känt min tids mest framstående karlar, William — de studerade inte, de sågo världen.

— Och ändå kunde de säkert långt mera än jag. Du vet, hur lat jag är.

— Du? sade modern ännu en gång. Hela hennes gränslösa ömhet och blinda beundran för denne son fick uttryck i detta enda ord.

Hon kunde inte taga ögonen ifrån honom, sådan som han stod där bredvid henne: han var utan jämförelse, tyckte hon nu som alltid, den ståtligaste och bäste man hon visste. Hans mörka, kraftiga ansikte ägde icke blott genom själfva de yttre dragen en sällsynt skönhet utan ännu mera genom uttryckets glöd, skärpa och intelligens. Hans röst var djup och fast, slog aldrig öfver, lät aldrig ansträngd, och hans förstående, tjufpojksaktigt djärfva, liksom oemotståndligt frambrytande skratt förekom alltid mera hjärtligt och smittande än någon annans. Hans hållning var vårdslös och trögt nonchalant, hans språk slarfvigt rättframt, och han hade en oräknelig mängd olater. Af naturen var han arbetsam, full af lidelse och energi, men när det roade honom eller han hvilade sig, var han — som han själf sagt — »lat», ytterligt, samvetslöst lat. Dock hade alla — isynnerhet hans närmaste — midt under denna lättja och självsvåldiga likgiltighet alltid tydligt medvetande af hans kraft, en viss outtömlig, tålig kraft: William hade råd att vara öfverlägsen och generös, han hade råd att vänta och gifva sig god ro, när andra hade brådtom. Att »tala förstånd» med honom — det

visste hans mor bäst — var nästan omöjligt: det fanns hos honom inte minsta grand egoistisk småaktighet eller misstänksamhet, och han var inte fri från en viss självsäkerhet och inbilskhet. För sin hustru var han — om än långt ifrån utan kritik — alltid ytterligt svag. Hans mor visste, hur långmodig han var, och hvilka växlar Caroline jämt drog på hans outtömliga tålamod. Hon visste också, att han öfverskattade sin egen styrka och alltid satte en ära i att bära mer än sin rimliga andel af de gemensamma bördor, makar ha att bära. Ty i medvetandet af sin naturs sällsynta rikedom, djup och värme, i sin förmåga att förstå och sin förmåga att älska var han öfvermodig. Den stoltaste och öfvermodigaste man: det var tydligt för alla; blott hans mor och en till visste hur ömtålig han var.

— Skall jag ändå inte tala med Caroline?... gjorde modern ännu ett försök, lågmäldt, nästan bedjande. Med henne själf?... Jag vet ju, att alltsammans — allt det här — bara är därför, att hon vill upplefva något. Inte för annat.

— Nej, sade han litet otåligt, mycket bestämdt. Hvarför kan mamma och ni andra inte låta henne vara i fred?

Lady Melbourne stod litet.

— God natt, sade hon bara och räckte honom handen.

Dörren till biblioteket flög upp — det såg nästan ut som om någon gifvit den en spark med foten — och Lady Caroline chasserade in, i det hon med bägge händerna lyfte upp en pärlemorsfärgad indisk sidenkjol — l å n g — l å n g — l å n g.

— Är det inte genialt? sade hon triumferande och släppte ner klänningen, i det hon långsamt gick fram i rummet och öfver axeln såg ned på sitt böljande släp. Är det inte genialt, att jag gjort kjolen så lång? Det gör mig en half aln längre — inte sant, William? Och jag är trött af att vara modern och alltid visa mina fötter...

— »Som äro de minsta i världen», förekom han henne. Inte sant, Caro?...

Hon såg skrattande upp till honom och förde lätt — nästan omärkligt — vänstra handen öfver hjärtat upp till läpparna. Det var deras »tecken» och det påminde honom alltid om hennes flicktid och deras första ömsesidiga våldsamma förälskelse.

— Lady Melbourne — jag tror, att vagnen väntar... Med en graciös, på en gång artigt förekommande och skämtsamt befallande rörelse höll hon dörren öppen för sin svärmor, som i förbifarten såg upp på henne med ett

litet underligt leende — mildt förstående, spotskt och trist på samma gång. Lamb gjorde en rörelse som för att följa henne ut.

— Nej, nej, William — hon gjorde en afvärjande åtbörd med handen. Det är onödigt. Jag ser, att Caro vill tala med dig. Och utan att upprepa sitt godnatt, utan att se på någon af dem, seglade hon långsamt, på sitt ståtligt drottninglika sätt, ut ur rummet.

— Men Caro... Det såg ut som om du ville köra ut mamma.

— Det ville jag också... Din mor såg för resten strax, att jag ville vara ensam med dig. Hon förstår sådant.

— För att visa mig klänningen?...

— Nej. Hon lade armarna om hans hals, medan hon med en viss skygghet med läpparna inemot hans sakta hviskade: Följ med!

Han tog kyssen, men skakade på hufvudet.

— Hvad vill du jag skall göra där? Kan det vara dig till någon nytta eller tillfredsställelse, att jag står öfver dig, medan du flirtar med Byron?

Hon blef litet röd och vände sig häftigt emot honom.

— Hvad har din mor sagt? frågade hon hastigt.

— Ingenting. Tror du verkligen någon be-

höfver säga mig något om dig som jag inte vet?

Hon smålog åter: — Men när det nu är mig en »tillfredsställelse»...

— Om du tror, att du för omväxlings skull kan göra mig svartsjuk — hvilket du ju ett par gånger försökt — så misstar du dig. Du kan inte experimentera med mig. Och vill du ändtligen, i djäfvulens namn, roa dig med påfund och romantik och scener och galenskaper — mig skall du, så sant jag lefver, aldrig förmå att spela med i komedien!

Hon stod framför honom och beundrade honom — oförställdt, frimodigt, med strålande ögon och händerna på ryggen.

— Om du vill, William — nej, du behöfver inte säga något, bara se på mig — så stannar jag hemma i afton.

— Han väntar dig? frågade han hastigt, nästan mot sin vilja.

— Ja, han väntar mig. Jag har så godt som svurit att komma.

— Du har din frihet. Trots all öfverlägsenhet, tycktes han nu mera upprörd än hon: rösten var hes, ögonen lågade, han sökte inte längre lägga band på sig. Jag kommer aldrig — hör du, aldrig! — inte om mitt lif eller ditt berodde på det — kommer jag att påminna

dig om något löfte eller be dig göra någon uppoffring för min skull. Du v e t det.

Hennes enda svar var att handlöst kasta sig om halsen på honom.

— Jag kunde tämja dig om jag ville, min tös — sade han långsammare — så lätt som ingenting kunde jag tämja dig... Minns du, då du ännu nästan var bara barnet på Roehampton och din mor trodde du skulle gå i sjön, hvar gång man sade dig emot. Fick jag inte alltid bukt med dig? Minns du hingsten och pistolerna — minns du?...

... Jag kan alltid få dig att lyda mig, när jag vill, sade han igen, men jag v i l l inte. Min hustru skall ha sin egen vilja. Begriper du?

— Du h a r varit ond på mig?... Medgif att du har varit ond på mig på sista tiden, William.

— Inte ett dugg, ljög han fräckt och såg henne in i ögonen med sitt lysande leende. Jag vill bara att du skall veta, hvem det är du har att göra med. Gå nu, Caro — mamma väntar.

— Hur kan du bara tro, att det är min mening att fara bort n u?

— Prat! Du har ju i fjorton dar bråkat om den klänningen... Seså, uppehåll nu inte mamma...

När George Lamb, skickad af sin moder för att se hvart svägerskan tog vägen, efter en kvarts timme kom in i broderns arbetsrum, satt Lady Caroline barfota i sin mans knä och höll på att arrangera sina ljusblå silkesstrumpor, omvirade med det långa pärlbandet, som ett slags turban kring hans hufvud. Hennes öfriga smycken tillika med balskorna lågo i en hög på närmaste stol.

— Säg till Lady Melbourne, George, att jag stannar hemma i kväll, ropade hon genast utan att vänta på budskapet.

— Satan till nycker! sade George Lamb och slog dörren igen efter sig. Han hörde, hur hans bror skrattade därinne.

Det blef en hänförande afton på tu man hand med sen kvällsvard framför den stora brasan i biblioteket och en lång, lång, djupsinnig, förtrolig och öm tête-à-tête i majmånskenet inne i den djupa fönsternischen i hennes rum.

»William var gudomlig i går afton» — skref nästa morgon Lady Caroline knäböjande framför stolen vid sin säng, ännu i nattdräkt. Hon tittade från dagboken bort till sin sofvande man, och medan hon skref, böjde hon sig fram och kysste förälskadt och varsamt hans hand på täcket. »Jag önskar jag alltid kunde bära hans blick som ett smycke på mitt bröst och

hans ord i mitt hjärta och mitt öra. Jag kan aldrig nog få sagdt, hur jag älskar honom, därför skrifver jag, och när jag är död, skall han en annan majmorgon läsa detta och tänka på mig och m i n n a s.» Hon storgrät, hennes tårar fläckade dagbokssidan, och hon kysste papperet, innan hon åter andäktigt slöt boken och gömde den.

När William Lamb vaknade, låg ännu vårmorgonens dis öfver den nylöfvade St. Jamesparken, och solen anades blott som ett ljust lofvande skimmer bakom dimslöjan. På natt-duksbordet väntade en näpen frukostbricka, och på sängkanten satt hans hustru och bad och tiggde honom om att ändtligen bli liggande stilla och låta henne få »mata» honom: han visste ju, att det var det roligaste hon visste...

Och han lät henne hållas, lät sig matas som ett barn och gick in på alla hennes fantastiska infall och förälskade tokerier. Ända tills han plötsligt reste sig upp på armbågen och allvarligt förebrående men med ögonen fulla af skratt sade:

— Men Caro, faller det dig aldrig in, att jag på det här viset kan bli — k a n, säger jag — bli en liten smula löjlig?

— Käraste, sade hon förvånad — jag begriper inte ens hvad du tänker på!

— Jag gör hvad jag kan för att vara dig

till lags... men hälften beau-diable, hälften dibarn — det är min själ inte lätt att likna ditt ideal!... För tusan, Caro — hans blick föll tillfälligtvis på klockan öfver eldstaden och han sprang hastigt ur sängen — hvad är det för galenskap du får mig till! Och jag, som har ett möte i Lansdowne House med Grey och Althorp klockan tio! Nej, inga miner, min tös — jag har inte tid att leka längre. Kyss mig nu och var förnuftig.

— »L e k a!» — sade Lady Caroline. »L e k a!»

VII.

I have no desire to be better acquainted with miss Milbanke; she is too good for a fallen spirit to know, and I should like her more, if she were less perfect.

Lord Byron.

(Bref till Lady Caroline Lamb — Maj 1812).

"Hang it — I must be cordial, and say I have had many other, and more agreable, proofs of Hobhouse's friendship than the truths he always told me."

Lord Byron.

(om sin bästa vän, John Cam Hobhouse).

Lady Cowpers lätta vis-à-vis kommande från Bondstreet vred in i Piccadilly. Hon satt själf på framsätet tillsammans med sin svägerska Lady Caroline, och midt emot dem satt Annabella Milbanke, som i sin fraicha, ljusa dräkt, med sitt runda, rödkindade ansikte och sina klara ögon såg så frisk ut som ett moget sommaräpple.

Det var just hvad Lord Byron sade till sin vän John Hobhouse: »Är hon inte lik ett äpple?» frågade han. »Ett litet sött pipping-

äpple?... Kom, låt oss försöka tränga oss fram till vagnen...»

De bägge herrarna voro till häst, när de plötsligt fingo syn på ekipaget framför sig. De kunde egentligen blott se Annabella, som satt med ansiktet emot dem, men Byron kände igen vagnen.

— Ja, låt oss! sade Hobhouse. Han undrade om någon af de andra damerna, af hvilka man blott skymtade hattarna, kunde vara den mycket omtalade Lady Caroline Lamb.

Trots det jämförelsevis ringa afståndet visade det sig emellertid långt svårare än de tänkt att bana sig väg igenom trängseln och upphinna vagnen. Hela världen tycktes vara ute denna vackra majeftermiddag, och gatan vimlade af promenerande, åkande och ridande. Herrar med höga hattar och lockigt hår, väldiga halsdukar och högaxlade frackar lornjetterade i solskenet bararmade, kortlifvade damer, som, med hufvudet blygsamt sänkt under de stora plumagerade hufvudbonaderna, försiktigt trippande lyfte i sina korta kjolar, hvilka redan knappt voro i stånd att dölja vristerna. Högadliga dandy'er, sittande på höga kuskbockar, körde själfva sina four-in-hands, medan hertiginnor och grefvinnor till häst, följda af livréklädda ridknektar, kommo tillbaka från sin eftermiddagspromenad i Hyde

Park. Midt i gatan var stark trängsel och vagnarna höllo stilla i fil, medan prinsen-regentens gröna ekipage med de tre strutsfjädrarna öfver vapnet, eskorteradt af en afdelning hästgardister, hastigt banade sig väg genom trängseln. Lord Byron och hans vän gjorde front mot ekipaget och blottade hufvudena.

— Han har ändå något visst... något visst — je ne sais quoi... den där fete herrn, sade Byron, i det han vände sig om efter prinsen.

— Han liknar en flundra, sade Hobhouse, mindre imponerad. Eller en stor torsk... Något fiskaktigt är det i alla fall. Jag är alltid rädd för att ögonen en gång skola falla ur hufvudet på honom.

— Och ändå har han stil — Byron höll nästan på att vrida hufvudet ur led. Blodet förnekar sig ändå aldrig. Blodet...

»Ärorikt förr i världen,» citerade Hobhouse vanvördigt skalden Lord Byron.

»F ö r r i världen!» Prat, Hobhouse. Blod är alltid Blod. Mor min var stolt som Lucifer öfver att härstamma från en prinsessa af Skottland och en Jarl af Huntly — h e r t i g e n af Gordon, som tillhör den y n g r e linjen, var bara en uppkomling bredvid henne. Och att min stamfar, Erneis de Burun, kämpade vid Hastings under Eröfraren, har alltid varit min förnämsta tröstekälla i denna snöda värld!

— »Gamle engelske baron!» sade Hobhouse. Det var Byrons kända öknamn från skolan och universitetet. — Liksom hertigen af Gordon är väl »den där fete herrn» bara en uppkomling vid sidan af dig.

— Ja, kommer det an på Stuartblod, sade Byron, och skrattade, så är m i t t, ta mig tusan, öfver tvåhundra år äldre än hans!

Vid Charing Cross vek åter vagnen af och körde förbi hästgardeskasernen ned genom Whitehall. Den stannade emellertid inte vid Melbourne House utan fortsatte vägen i riktning af Westminster. Byron och Hobhouse följde den. De ämnade sig också till parlamentet; Hobhouse ville tala med en af medlemmarna och undrade, »om Huset ännu satt»...

— Vi kunna ju se efter, sade Byron. Han följde med ögonen de tre damernas ekipage, som nu höll stilla framför ingången till Underhuset.

Lord Byron red fram till vagnen och hälsade och bad att få presentera sin bäste vän: John Hobhouse.

— Han började med att dödligt hata mig, sade han på sitt muntraste, förtroligaste sätt, hufvudsakligen hänvänd till Lady Caroline, som, ovanligt röd och varm, med en stor skär sidenhatt bunden under hakan, ifrigt småleende

och välkomnande såg upp till den ståtlige Mr. Hobhouse. Det var under vårt första år i Cambridge. Han dref det så vidt, att han till och med utmanade mig — därför att jag red i hvit hatt och hvit rock på en grå häst!

— Det var också nedrigt affekteradt, sade Hobhouse på sitt trygga, allvarliga sätt. Det tycker jag ännu.

— Det var en oskyldig ung mans nyck, sade Byron. En af mina goda väninnor — Lady Oxford, tillade han självsvåldigt indiskret som svar på Lady Carolines blick — tyckte det var rörande, när jag en gång berättade det och bad mig om hatten. Byxorna och rocken har troligen min gode Fletcher redan slitit upp, annars hade jag nog haft tillfälle att också utdela dem.

Annabella Milbanke rodnade och rätade litet på sig. Hon tyckte inte om för mycket skämt.

— Man kunde ha klippt itu dem till penntorkare, sade Lady Cowper tankfullt, och sålt dem till fördel för statsskuldens afbetalning. Det hade nog inbragt oss en vacker summa.

— Är inte Emily ibland lik sin bror? frågade Lady Caroline och skrattade förtjust.

— Hon är lik sin mor, sade Byron hastigt. Och det är den största artighet jag kan säga Lady Cowper. Ty Lady Melbourne är en ängel

— den bästa, den klokaste, den vänligaste... Det vackra ljusa leendet kom fram i hans ögon och på hans läppar, han såg ut som om han af allt hjärta menade hvad han sade.

— Jag skall trofast framföra alltsammans till mamma, sade Lady Cowper och skrattade. Hon vet inte, hvilken eldig beundrare hon på gamla dar har lyckats skaffa sig.

— Vet hon det inte! ropade Byron med värme. Mer än en gång har jag sagt henne — och svurit på det — att jag hade intet hem i London, om inte Melbourne House vore.

— Det är sant, sade Lady Caroline till Hobhouse, som om hon berättade honom en stor nyhet — han är alltid i Melbourne House.

Emily Cowper bara nickade och såg småleende upp på Byron: Hvad han alltid tog sig bra ut till häst! Så bredaxlad, ståtlig och säker, glömsk af den olyckliga foten och bara medveten om sitt vackra ansikte! Ja — just medveten — det kunde inte nekas. Men hvad gjorde också det?... Sannerligen, tänkte Emily — det är inte underligt att han talar om Melbourne House som han gör, ty jag vet inte om mamma eller Caroline eller jag tycker mest om honom... För att inte tala om Annabella!

En hel massa vagnar och fotgängare hade nu efter hand samlat sig utanför Underhuset.

Det var vid den tiden, då Huset brukade bryta upp, och många väntade på medlemmarna. Plötsligt märktes en stigande oro i mängden: ingen kunde säga, hvarifrån rörelsen utgått, men den spred sig ovillkorligt till alla — folk började högljudt och ängsligt tala med hvarandra, fråga och undra och titta öfver hvarandras axlar. Allas ögon voro riktade mot parlamentet.

— Något måste ha händt, sade Hobhouse, som länge haft sin uppmärksamhet mera riktad på mängden omkring sig än på Lady Cowpers vagn. Blif där du är, Byron... Den här trängseln är inte något för dig... Han hade sprungit af hästen och lade nästan bedjande handen på vännens arm. Stanna hos damerna så länge, så skall jag försöka få veta... Han var borta.

Byron rynkade pannan — hvarje häntydning på hans ofärdighet pinade honom och gjorde honom skamsen. Men också de tre damerna hade blifvit oroliga, och ingen tycktes ha fäst sig vid Hobhouse's förmaning.

— Hvad står på därinne?... Hvad kan det vara?... mumlade Lady Caroline. Hon hade rest sig upp i vagnen, hennes ögon voro stora af ångest, hon bleknade.

— Framme vid trappan säga de, att premierministern för ett par minuter sedan blifvit

mördad — berättade någon strax bredvid dem. Rösten lät uppskrämd och ändå misstrogen. Någon lär ha skjutit på honom i själfva korridoren...

— Plats! ropades det befallande bakom dem. Plats! Det var en afdelning vaktmanskap, som sökte bana sig väg genom folkmängden, hvilken plötsligt — ingen visste hur och när — ökats till det mångdubbla. Ur vägen! Plats i kungens namn!... Sorlet växte och blef mer och mer obehärskadt upphetsadt.

— Premierministern mördad? sade Lady Caroline. Hon stod ännu upprätt i vagnen. Men alla medlemmarna äro ju därinne... Det är ju omöjligt, William måste ju också vara därinne...

— Sitt stilla, Caro... Hennes svägerska drog henne i kjolen. Sitt för Guds skull stilla! Om ett ögonblick måste ju William eller någon af de andra vara här...

Lord Castlereagh arbetade sig genom mängden. Hans vackra ansikte var blekt och förvridet. Han fick syn på damerna i vagnen och hälsade mekaniskt. I nästa ögonblick försvann han in i parlamentsbyggnaden.

— Bara Hobhouse ville komma — bara Hobhouse ville komma... mumlade Byron nästan i feber. Han kände inte den mördade premierministern det allra minsta, hade knappt

sett honom, men den ångest, som plötsligt gripit den tillfälligt sammanlupna mängden omkring honom, smittade honom — ja grep honom starkare än någon annan. I hans jättefantasi antog ju redan ryktet fast dramatisk form — han såg blodsdådet: håret klibbade sig ihop på pannan, och hans händer kändes fuktiga och iskalla.

— Bara Hobhouse ville komma igen, mumlade han åter otåligt, nästan glömsk af de upprörda damerna i vagnen.

— Det låter nästan otroligt, försökte Lady Cowper lugna dem alla. Den beskedlige och egentligen rätt obetydlige och oskadlige Spencer Perceval...

— Ja, mumlade Byron med ögonen styft fästa på den framför honom liggande byggningen. Den obetydlige Perceval! — Cromwell sköto de inte på, och inte heller på Walpole. Till och med Pitt, som var så hatad, läto de behålla lifvet. Och i själfva Underhuset! Han skrattade plötsligt: Man kommer ovillkorligen att tänka på Julius Cæsar på Forum...

Tumultet växte omkring dem. Alla människor talade om detsamma. Hobhouse dök åter upp.

— Är det sant? ropade Byron åt honom redan på långt håll. Är det sant?

Hobhouse nickade med fast sluten mun.

Det är infernaliskt brutalt gjordt af den, som gjort det, sade han ändtligen upprördt, inbitet harmset. I själfva Underhuset! Bara på rösten hördes det, hur djupt hans konstitutionella känslor voro sårade. Spencer Perceval personligen tänkte han inte så mycket på, men detta mord på en sådan plats var en skymf mot nationen och författningen — en oförlåtlig och outplånlig skymf.

— Gud vet, sade Byron eftertänksamt och klappade, med nedslagna ögon, den oroliga hästen, om detta får vidare inflytande... Jag menar, om de andra nu få bättre chancer...

— Kanske, sade Hobhouse kort. Han fann det inte passande att diskutera frågan, då han i detsamma mötte Lady Caroline Lambs ögon.

Byron såg också upp på henne och tänkte något sådant som:

»William Lamb kommer nu fram i allra första planet troligen... Gud vet, hvad hon tänker på?...»

— Lyckligtvis tycks det inte vara något politiskt mord, började åter Hobhouse tala om hvad han hade hört. Så vidt jag förstod, hade man redan fatt i karlen.

— Stackars djäfvul! mumlade Byron, åter helt och hållet upptagen af sina egna reflexioner. Stackars djäfvul, som nu ligger där-

inne och inte får se, hur det går oss!... Han tänkte på kriget med Napoleon.

— Jag önskar William ville komma! suckade plötsligt Lady Caroline okonstladt självviskt.

— När man talar om solen... sade Lady Cowper. Titta, Caro...

William Lamb kom ut från Underhuset. Ett ögonblick blef han stående på palatsgården i solskenet, reslig, mager och litet framåtböjd, och tog hatten af för en herre, som gick förbi — den tjocka svarta luggen föll djupt ner i pannan. Han såg allvarlig och upprörd ut. Några liberala i folkhopen, som kände igen honom, hälsade honom med ett par spridda högljudda »*cheers*», som han strax otåligt tystade ner, i det han med ovilja slog ut med handen.

— Det är visst på tiden att vi nu säga farväl, sade Hobhouse grannlaga och tog hatten af för damerna. Eller hur, Byron?...

— Ja, sade Byron i en ton som om ingen Perceval någonsin funnits och aldrig blifvit mördad. Hobhouse har rätt: middagen väntar. Jag är hungrig som en varg... Det är underligt, men sinnesrörelser ge en alltid en kolossal aptit.

Ett litet stycke ifrån vagnen stannade de båda herrarna åter och vände sig om:

— William Lamb syns inte längre, sade Hobhouse... Men — se, Byron: Lord Liverpool! Han är nästan lika blek som Castlereagh. Alla »Pitts drängar», som du brukar säga, äro redan i farvattnet.

— Det blir en bråd tid för alla dem, som bråka med politik, sade Byron. Ty naturligtvis skola vi nu ha nya val till parlamentet.

VIII.

Your little friend, Caro William, as usual is doing all sorts of imprudent things for him (Byron) and with him; he admires her very much.

Bref från Elizabeth, *Duchess of Devonshire*, till Augustus Foster, våren 1812.

How very unlike Byron is to what people say of him! I see no mystery about him — he is too free, he says things better not said. He is as impulsive and jealous as a woman and may be as changeable.

Trelawny.

Lady Caroline lyfte varnande upp handen:

— Gå sakta! sade hon lågt.

Lord Byron kom in på tåspetsarna. Sofver han? hviskade han. Lady Caroline nickade.

Framför den stora förmiddagsbrasan i sitt eget rum satt Lady Caroline Lamb på en pall med sin lilla gosse i famnen. Han var insvept i en stor röd schal och såg med sina slutna ögon blek och medtagen ut.

— Den lille stackaren! sade Byron med verkligt medlidande. Är han sjuk igen?

Lady Caroline skakade på hufvudet och gjorde inte något försök att räcka sin gäst handen.

— Han var orolig, och jag tyckte det kändes så kyligt och otrefligt i barnkammaren — regnet står på därinne. Nu har jag suttit och sjungit för honom tills han föll i sömn. Men jag är trött... Sitt ner, min vän.

Byron slog sig hemvant ner i den låga lilla soffan i kaminvrån.

— Tror ni vi få vara i fred i dag? frågade han.

— Hvarför skulle vi inte få vara i fred? sade Lady Caroline. Ni vet ju, att ni vid det här laget har drifvit alla mina vanliga förmiddagsgäster på flykten.

Han skrattade: Är ni ledsen öfver det, Caro?

— Nej... sade hon och drog litet på det. Det vet ni, att jag inte är, men ibland saknar jag Hartington.

De tego ett par minuter. Byron satt med armbågarna mot knäna och tittade ner i golfvet och såg mulen ut.

— Men ni har ju inte ert manuskript med? sade Lady Caroline plötsligt.

— Jag har bränt upp det. Jag önskar jag kunde bränna upp hvarenda bit af allt det papper jag i mina dar har kluddat ner!

— I dåligt humör igen? sade Lady Caroline blidt, retsamt undfallande.

— Kan jag bli annat? Här gör jag mig med

det största besvär fri från mina vänner, därför att jag lofvat komma hit; och när jag kommer, sitter ni och vyssjar William Lambs barn och tystar på mig, hvar gång jag öppnar munnen, och längtar efter er lille hertig, som jag är säker på aldrig träffar er utan att ha något ondt att säga om mig.

— Hartington! Låt bli att säga sådant, Lord Byron. Ni vet inte, hur orätt ni gör min kusin.

— Caroline! sade han plötsligt. Jag har aldrig förstått mig på att lefva för mer än en människa åt gången — hvarför kan ni inte försöka att göra detsamma?

— Skrik då inte så förfärligt! Hon såg oroligt ner på barnet och vaggade det i armarna. Jag har väl inte samma natur som ni... För resten — som jag sade förut: ingen kommer ju hit mera, sedan de veta att de alltid träffa på er — där i kroken vid kaminen.

— Hvarför satte ni mig genast i dåligt humör genom att strax fråga efter manuskriptet? Ni bryr er bara om mig som er »diktare». Diktare! Åt helvete med era »diktare».

— Hvem gitter väl skrifva som kan göra något bättre? återtog han ännu häftigare. »Handla, handla!» sade Demosthenes. Jag ön-

skar gubben kunde uppenbara sig för mig och visa mig, hvad jag skall göra för att komma till att »handla». Den som ändå finge börja sitt lif på nytt... Nå — jag förmodar att jag i så fall skulle ge mig till att skrifva igen! Sådan är min »natur», som ni säger. Ni gör fullständigt rätt i att förakta mig, Lady Caro. Ni, som bara umgås med statsmän och hertigar och de mäktigaste i landet! Hvem är väl jag, stackars djäfvul?...

— Om ni tror, att ni på det viset skall få mig till att smickra er och offra rökelse på ert altare...!

— »Rökelse»! — Kommer ni nu också med det förbannade ordet? »Rökelse»! Kan ni tänka er, i går träffade jag tillfälligtvis Campbell — »diktaren» Campbell — i Holland House och Lord Holland visade oss ett litet guldkar — sådant som katolikerna använda i sina kyrkor — och ville skänka honom det. »Ge det hellre åt Lord Byron,» säger den afundsjuke skotten i sin allragiftigaste ton, »h a n är van vid rökelse»!

Lady Caroline skrattade, och Byron, som plötsligt blifvit i mycket bättre humör, sade på sitt allra själfsvåldigaste sätt:

— Om jag hade en fru och den frun fick en pojke — med mig eller med någon annan — så svär jag dyrt och heligt att jag skulle

uppfostra min arfvinge att aldrig så mycket som titta åt ett skrifbord. Och gjorde han det ändå och gaf sig till att rimma, så skulle jag veta, att det omöjligen kunde vara m i n son, och jag skulle med godt samvete sälja Newstead och göra honom arflös.

— Sådana galenskaper ni sitter och hittar på! sade Lady Caroline i allra högsta grad chockerad och i allra högsta grad road.

— Hvarför är ni så isbitsaktig emot mig? Inte ett vänligt ord — inte så mycket som en kyss på handen?...

Hon drog varsamt handen ur schalen och räckte honom den leende. Han tog den och kysste den gång på gång. Han flyttade sig närmare intill henne och behöll handen och lekte med den och smekte den och profvade sina ringar på hennes fingrar.

— Sådana barnungar vi äro, Byron...

— Å... sade Lord Byron i en ton, som stötte henne, och försökte med sina läppar nå gropen vid hennes armbåge.

— Var nu inte så tokig, Byron! sade hon tämligen otåligt. Ni vet, jag tycker inte om sådant. Det kan kanske duga för andra, men för m i g är det verkligen litet för allmänfattligt och utslitet.

— Jag tycker om er oförskämdhet. Men om ni inbillar er, att jag tror, att ni är mera

olik andra kvinnor än jag är olik andra män... Så för tusan!... Han afbröt sig och lyssnade, medan hon med stort sinneslugn åter begrof sin hand i schalen. Hvem är det nu, som kommer? Där ser ni, hur orätt ni har, när ni säger att jag har lyckats fördrifva någon enda lefvande själ härifrån huset...

Lady Cowper kom oanmäld in genom den öppna dörren. — Hur står det till med dig? frågade hon Caroline. Och Augustus stackare? ... Du ser eländig ut, Caro... Å, Lord Byron! Hon såg ut, som om hon först nu gaf akt på honom. God dag, Lord Byron.

Han reste sig upp och skakade hand med henne — litet tafatt. Ni blef kanske förvånad öfver att se mig, sade han.

— Inte alls, försäkrade Emily vänligt. Jag vet ju, att ni är här jämt.

— Det är sant, sade Lady Caroline. Han är jämt i Melbourne House. Antingen hos Lady Melbourne själf eller hos oss. Hon smålog mot Byron. Sitt ner, Emily.

— Men jag störde er?... sade hennes svägerska artigt, med diskret tvekan.

— Inte det ringaste... Lady Caroline rättade med nedslagna ögon på schalen och tryckte sakta barnet intill sig. — Är han inte lik William, när han sofver? frågade hon plötsligt sin mans syster.

— Joo... sade Emily, och liksom så ofta förut förvånade hon sig öfver Caroline.

De tego alla några ögonblick, och det var inte utan att Emily kände tystnaden som ett slags förebråelse. Hon hade nyss hört af sin mor, att Lord Byron »som vanligt» sannolikt vore inne hos Caroline och hade kommit i bestämd afsikt att se dem tillsammans. Inte för att spionera — bevare oss väl, alldeles inte! — men... ja, för att se, hvad de togo sig för, och därför att hon ursprungligen ämnat sig upp till Williams. Hvarför skulle hon låta skrämma sig att afstå från sin plan, därför att hon hörde, att Lord Byron var på visit hos hennes svägerska?

— Men hvarför fortsätter ni inte, Lord Byron? frågade Lady Caroline plötsligt i samma dämpade ton, som de alla af hänsyn till barnet hela tiden begagnat. »Han höll på att underhålla mig med en mycket intressant historia,» vände hon sig förklarande till Lady Cowper. Hon skrattade, när hon sade det: det roade henne att föra Emily bakom ljuset — hon gissade precis, hvarför hon kommit — och sätta Byron i förlägenhet genom att tvinga honom att på stående fot finna på »en historia».

— Från era resor?... sade Lady Cowper nyfiket. Berätta, Lord Byron...

Han såg missnöjd och förlägen ut — Caro-

lines barnslighet och onödiga komedispel retade honom. Han sände henne en af sina mörkaste, mest förkrossande blickar — tvekade litet och började (»i Holland House-tonen», tänkte Emily):

— Det var vid Lepantoviken, vid ett ställe som heter Vostizza — Caroline skakade allvarligt väluppfostradt på hufvudet till tecken att hon aldrig hört namnet. Jag var ute och jagade en morgon — att gå på jakt är nämligen det roligaste jag vet.

— Jag vet, att ni är blodtörstig! afbröt Lady Caroline.

— Och siktade på en fågel i flykten, fortsatte han i samma ton, utan att låtsa om henne. Den föll, och jag såg, att det var en örnunge... Han vände sig till Lady Caroline: Tror ni det är ofta man skjuter en örnunge?

— Jag skall fråga William eller Hartington: Hur kan jag veta det?

— Jag tror aldrig någon af dem har skjutit en örnunge, sade Lady Cowper liksom försonande, mystificerad af Byrons omotiveradt högdragna ton och mulna blickar. »Det är första gången jag ser honom som Childe Harold», tänkte hon med en viss tillfredsställelse.

— Det är också mycket sällan det förekommer att någon råkar att skjuta en örnunge i flykten, sade Byron. Hade den dött, hade jag

varit stolt öfver mitt skott, men jag blef förtviflad, när jag märkte att jag bara hade skadeskjutit fågeln. Hvad skulle ni göra, om ni hade skadeskjutit det ädlaste vildt ni någonsin haft inom skotthåll? Han vände sig betydelsefullt åter till Lady Caroline.

— Det vet jag inte, sade Lady Caroline vårdslöst.

— Nåväl, jag är inte grym... Jag var förtviflad öfver mitt olyckliga skott och sökte göra det godt igen; jag vårdade fågeln dag och natt och tänkte på den alltid... Den hade de klaraste blå ögon...

— Lika era? frågade Lady Caroline retsamt nyfiket.

— Ja, tänk — precis lika mina! Hur kunde ni gissa det?

— Hur gick det? frågade åter Caroline. Dog den?

— Den dog, sade Byron dystert. Och det var förstås det bästa som kunde hända den. Jag lät stoppa upp den och lät mina vänner skjuta till måls på den efteråt. Den hade varit föremål för min oro, min omsorg, min sorg — och ändå degraderade jag den till fördel för likgiltiga människors lek och sport. Tycker ni det var likt mig? Han såg åter på Caroline.

— Det vet jag inte, sade hon på samma

vårdslösa och likgiltiga sätt, hvarpå hon hela tiden talat. Ibland undrar jag, om jag känner er riktigt, Lord Byron.

— Ni vet mycket väl, att det var i n t e likt mig, utbrast han nästan barnsligt harmset. Det var inte likt m i g, men jag känner en, som det vore likt.

— Tänk, att ni tror j a g är så grym, sade Lady Caroline med en viss undrande tillfredsställelse, fullkomligt glömsk af sin svägerska, som satt och hörde på med händerna i kors och ett par mycket uppmärksamma ögon.

Byron svarade inte och Lady Caroline reste sig upp med det sofvande barnet på armen. Hon stannade ett ögonblick framför Byron och såg honom leende skadegladt och muntert in i ögonen.

— Var det hela historien? frågade hon. Var det allt?

— Nej, jag ville ha sagt något mera.

Emily smålog och sade, att h o n tyckte historien var mycket intressant sådan som den var.

— Men den är inte slut, envisades Lady Caroline. Jag kan se på Byron, att den inte på långt när är slut.

— Tillämpningen — sens-moralen — eller hvad ni vill kalla det, fattas kanske? undrade Emily.

— Det är detsamma hvad som fattas, sade Lord Byron bryskt, i pikerad ton. Lady Caroline kan få höra slutet en annan gång om hon är angelägen om det. Nu måste jag i alla fall gå min väg... Han reste sig upp.

— Nej, ni får inte gå, ropade Lady Caroline. Ni måste stanna och underhålla Emily — hon har bara kommit hit för er skull. Neka inte, Emily — det är för Byrons skull och inte för min du har kommit hit! Och nu vill jag bara se till, att Augustus kommer till ro, sedan kommer jag strax igen...

— Skall jag inte ringa efter Angélique? frågade Lady Cowper, litet förlägen öfver att ha blifvit genomskådad, och skyndade sig att öppna dörren för sin svägerska, som försiktigt höll gossen tryckt intill sig.

Lord Byron hade åter satt sig ner i soffan. Hans fot gjorde ondt och han kände sig förödmjukad och sårad af att Lady Cowper så beställsamt sprungit upp och öppnat dörren, då ingen tjänare fanns till hands och hon gissat att han ej var i stånd att göra det.

William Lamb kom in i rummet. Emily! sade han gladt. God dag, Byron! Han skakade hand med dem bägge. Jag mötte Caro och hjälpte henne med pojken, men hon berättade inte, att här var någon.

— Jag kom nyss, sade Emily. Lord Byron har visst varit här länge.

William tycktes inte fästa sig vid hennes ord. Han slog sig ner i den stora stolen midt emot soffan — de långa benen i kors, hufvudet bekvämt tillbakalutadt, såsom han brukade, och började prata.

— Jag mötte nyss Henry Landwade, sade han. De äro utom sig uppe i Downing Street öfver några deplorabla depescher de i dag ha fått från Portugal... Det är fördömdt nervöst att föra krig så långt borta!... Vi ha ju bror Frederick därnere och ett par af våra bästa vänner. Tidningarna säga aldrig någonting och efter hvar affär, man hör talas om, går man jämt och undrar och fruktar...

— Min bästa vän, sade Byron mörkt, miste jag i somras vid Coimbra.

— Ja, sade William Lamb med uppriktig medkänsla — i dessa tider borde man sannerligen bli härdad.

Lady Caroline, som lämnat sitt barn i barnkammaren, kom åter in, just som Byron bittert svarade:

— »Härdad»? — Min kära Lamb: man blir garfvad. Mitt hjärta brukade vara som vax, och nu är det hårdare än en högskottes häl. En riktig skinnflank! Ingenting biter på det mera.

— Där är Caro igen — sade Emily. Tids nog att höra, hur sorgligt det står till med Lord Byrons hjärta.

— Står det illa till med Lord Byrons hjärta? frågade Caroline oskyldigt. Hon gick bort och ställde sig bakom soffan, där han satt midt emot hennes man. Lady Melbourne måste försöka kurera det. Jag vet, att hon har ett medel...

»Seså,» tänkte Emily förtretad. »Nu börjar hon tala om Annabella!» Men hon s a d e — skämtande:

— Be m a m m a!... När inte d u kan...

— Han har aldrig bedt mig, sade Caroline... Men nu vet jag, hvem han menade med den skjutna örnungen... Att jag var så dum, att jag inte strax kunde gissa det!... Kom, låt mig se era ögon. Hon tog honom ogeneradt med bägge händer om hufvudet och böjde ansiktet bakåt.

— Caro! utbrast William Lamb lågt — liksom ofrivilligt. Men han hejdade sig strax och bet sig i läppen.

— Jag har förstås aldrig sett en skjuten örnunge — hon såg honom ner i ögonen — men e r a ögon se inte förtviflade ut. De äro vackra, men inte ett dugg förtviflade. Om jag vore karl, så vet jag, hur jag ville se ut... Jag ville ha kastanjebrunt hår, som faller ner

i pannan, och gråblå ögon och långa svarta ögonhår...

— Och precis sådan mun och haka som Lord Byron, ifyllde William Lamb artigt komplimenterande.

Byron var så retad och generad öfver hennes dumdristighet och påflugenhet, att han kunde ha svurit högt. Men det värsta var att han på samma gång kände sig löjlig och därtill så förvirrad, att han inte alls visste hvad han skulle säga, när Lady Caroline ändtligen skrattande drog undan sina händer.

— Det är för *din* skull William har tid att sitta härinne i dag, sade hon till systern. Du må inte tro, att han annars har tid till det.

— Det har jag heller inte längre. Han reste sig upp. Hur gärna jag än ville...

... Men du ser blek ut, Caroline, vände han sig på sitt vanliga, rättframma, litet vårdslösa sätt till sin hustru. Det är naturligtvis därför, att du suttit och hängt hela morgonen öfver pojken. Du skulle rida ut ett slag före middagen. *Jag* har, som sagdt, inte tid, men bed Lord Byron göra dig sällskap...

Antingen är han en idiot, tänkte Byron. Eller — eller — han är klokare än någon annan karl jag känner... Men systern tänkte: Gud i himmelen — hvad *menar* William?...

Han nickade till dem och gick. De hörde honom hvissla i korridoren.

— Ja, Caro, din man har rätt, sade Emily vänligt, litet tvunget — blott för att säga något. Du ser verkligen blek ut.

Men Lady Caroline skakade bara afvärjande på hufvudet. Hon hade ett hvitt tyllskärp öfver skuldrorna och höll det med bägge händer, liksom frysande, tätt ihop under hakan. Såsom hon nu stod — med ansiktet emot dagsljuset, trött lutad mot soffkarmen, spenslig och genomskinligt blek, med breda mörka ringar under de stora ögonen, såg hon verkligen allt annat än frisk ut. Inte heller såg hon glad ut längre.

— Mig fattas ingenting annat än sömn, sade hon vårdslöst. Så snart Lord Byron bara går sin väg, skall jag lägga mig att sofva.

Men nu var det sannerligen förbi med Byrons tålamod. Jag går, Lady Caroline — ropade han riktigt pojkaktigt ond: det kom ett ögonblick färg i hans annars så hvita ansikte och de ljusa ögonen under de mörka ihopdragna brynen gnistrade och flammade. Jag går, Lady Caroline, och...

— Säg inte, att ni aldrig kommer igen! afbröt Lady Caroline. H o n hade också fått färg — och humör till på köpet: ögonen strålade åter och kinderna hade gropar. Baby Byron!

... retades hon. Baby Byron!... Se på honom, Emily! — Se, hvilken barnunge han är...

I nästa ögonblick var Byron utanför dörren, som han hårdt slog igen efter sig och Emily gaf ändtligen efter för sin skrattlust. Caroline kastade sig handlöst ner i soffan, som han lämnat och torkade ögonen med sin tyllschal.

— Emily... Hon kiknade nästan, men rösten lät ändå midt i skrattet litet ängslig. T r o r du, att han någonsin kommer igen?

— Jag vet inte, sade Emily. Men jag vet, tillade hon med eftertryck, att vore j a g i hans ställe, satte jag aldrig min fot här i huset oftare.

— Du b e g r i p e r oss inte, sade Lady Caroline. Men hon skrattade inte längre.

IX.

She had all of philosophy, save its moroseness, and all of nature, save its defects and general *faiblesse*. Or, if some portion of *faiblesse* attached to her, it only served to render her more forbearing to the errors of others. Her mind and heart were as fresh, as if only 16 summers had blown over her, instead of 4 times that number.

Lord Byron
(om Lady Melbourne).

Lady Melbourne hade noga och under lång inre kamp öfvertänkt saken — William behöfde aldrig få veta något om det — men hon m å s t e tala med Caroline. Förhållandet mellan henne och Lord Byron — det måtte vara hur platoniskt som helst — k u n d e inte få fortfara som hittills. För sin egen del hade hon egentligen inte ringaste lust att blanda sig i saken, ty hur klok hon än visste sig själf vara, hade hon en sväfvande förnimmelse af, att hon aldrig kunde sätta sig in i sin svärdotters sätt att känna och se en sak. Därtill kom att hon, när allt kom omkring, med säkerhet ju blott visste e t t om Caroline: att hon öfver allt i världen älskade sin man; och modern kunde inte

hjälpa, att hon ironiskt smålog för sig själf, när hon tänkte på, hur föga detta faktum egentligen ägnade sig som casus belli och utgångspunkt för den moralpredikan hon fann sig nödsakad att hålla.

Men för W i l l i a m s skull!... Till och med af sin mor var han för stolt att i en sådan sak som denna taga emot hjälp. Hon suckade och slöt smärtsamt ögonen. — Hans mor!... Ja, hvad hade han egentligen att tacka henne för? Sitt lif! Men kände hon honom rätt, hade han, ifall han anade, hur han fått det, hellre varit det förutan. Hvilken rätt hade h o n att tala förnuft med Caroline?... Och hvem kunde ana, hvad svärdottern visste om sin mans mor — hvilka gamla historier hon under sin gång genom världen hade hört, och hvad hon, ifall hon blefve retad, kunde finna på att säga åt William?... Intet på jorden fruktade Lady Melbourne så mycket som att en häntydning om det skvaller, som berättades om hans börd, skulle komma för hennes sons öron — isynnerhet nu, då hans plats som släktens blifvande hufvudman var så framskjuten. Hon älskade sina andra barn, men William var hennes afgud, hennes stolthet, hennes kärleks barn — alla hennes drömmar, hela hennes gränslösa ärelystnad koncentrerade sig omkring honom.

Hon hade suttit inne i sitt eget rum och

väntat på Caroline, som lofvat komma upp på förmiddagen, men nu reste hon sig upp och öppnade dörren till biblioteket, där hennes man, Lord Melbourne, satt lutad öfver skrifbordet och ordnade några papper, som tillhört deras äldste son, den så bittert sörjde Peniston Lamb. Gubben hade nu hållit på att rota i dessa papper under hela sju år — ända sedan sonen dog — och det var numera nästan hans enda sysselsättning. Stackars Peniston!... Lady Melbourne tänkte också med vemod på sin äldste son; han hade varit fyrtiotvå år nu, om han hade lefvat, och kanske haft en snäll hustru och lofvande barn... Och h o n hade sluppit bära denna börda och detta ansvar, att se titeln och egendomarna tillfalla William... Hon visste med sig, att hon alltid helst hade önskat att se honom s j ä l f skapa sin framtid.

Medan hon suttit därinne, hade hon kommit att tänka på, att det kanske kunde förströ Caroline att göra en längre utrikes resa. Hon hade så ofta sagt, att hon bra gärna ville återse Italien, där hon som barn varit med sin mor. K u n d e det blott låta sig göra... Men William hade hvarken tid eller råd till en sådan resa... Peniston, som ändå varit ogift, hade som äldste son alltid haft dubbelt så stora inkomster som William, men naturligtvis... Det var inte lätt att tala med Melbourne om detta,

men för Williams skull hade hon mer än en gång gjort det. William var långt ifrån sparsam och Caroline var slösaktig, deras ställning i samhället var ganska framskjuten, de måste representera... Och hvad skulle världen tro, hvad skulle William själf tro, när den nuvarande arftagaren till Melbourne jämfördes med den äldre brodern, som förut intagit denna plats? När hon tänkte på Carolines resa — möjligheten af Carolines resa — var hon fast besluten att ännu en gång — lika godt först som sist — tala med Melbourne om Williams penningeangelägenheter, det måste förefalla henne hur svårt och förödmjukande som helst...

Emellertid kom hon inte till det denna gången. Lord Melbourne hade knappt hunnit taga af sig sina glasögon och förbereda sig på att visa sin fru, hur envis han ansåg det för sin plikt och rättighet att vara, förrän Lady Caroline med sin lilla gosse vid handen på sitt vanliga hastiga och familjära sätt utan all ceremoni trädde in till svärföräldrarna.

Den lille Augustus var en ovanligt vacker pojke, stor och välvuxen för sin ålder. Han var nu nära fem år, men slö och sent utvecklad — sålunda hade han haft ovanligt svårt för att lära sig tala — ehuru icke på något sätt abnorm eller imbecil. Han hade redan börjat

lära bokstäfverna och tycktes ha sin mors öra för musik. Likaledes var han rätt världsvan, mekaniskt väluppfostrad och dresserad. Och ändå... ändå... Modern, fadern och farmodern upphörde aldrig ett ögonblick att ängsla sig för honom: han *var* inte lik andra barn. Sålunda förstod han sig icke det minsta på att leka, saknade alldeles uppfinningsförmåga och skydde förskrämd alla sina små jämnåriga kamrater, till och med de små kusinerna hos Cowpers. Den sorgset undrande blicken ur de vackra ögonen var alltid egendomligt beslöjad och uttryckslös, han stammade och hans skratt — som sällan hördes — var underligt klanglöst och själlöst. Men han var sina föräldrar och närmaste omgifning innerligt tillgifven och isynnerhet starkt fästad vid modern. Läkarna menade, att ingen fara var med honom och att ingen anledning till egentlig oro fanns — han hade varit sjuklig under det första lefnadsåret och haft ett par svåra krampanfall i tandspricknings-perioden, men annars så... Troligen komme han med tiden att utveckla sig alldeles normalt. Främmande trodde detsamma och föräldrarna *försökte* tro det. De behandlade honom bägge med yttersta ömhet och varsamhet och straffade aldrig hans små förseelser. Men inte en dag förflöt utan att de med saknad tänkte på de två andra små, som

knappt hunnit komma till världen, förrän de åter kallades därifrån, medan deras enda öfverlefvande barn intog, och troligen alltid skulle komma att intaga, en undantagsställning i den värld han tillhörde.

— God dag, mitt pyre! sade farmodern och smålog vänligt emot den lille, som i sina vida långbyxor och sin korta rundskurna jacka, med spetskragen och sitt långa ljuslockiga hår såg mycket näpen ut, då han på moderns tillsägelse mekaniskt bockade sig och kysste hand. Gå nu bort och hälsa på farfar...

Hon såg ömt efter honom — nästan med samma uttryck som modern. Jag tycker han är blek i dag, Caro, sade hon sakta, ängsligt.

— Jag tror inte, att han kan tåla värmen härinne i staden, svarade Lady Caroline lika lågmäldt förtroligt. Så snart William kommer hem, skall jag strax tala med honom, om det inte vore bäst, att vi så snart som möjligt skickade honom till Brocket. Christine och herr Martin skulle naturligtvis följa med. William litar inte riktigt på Angélique...

— Hvar är William? frågade Lord Melbourne från sin länstol. Han satt litet framåtböjd, med armbågarna mot sidostöden, och förde långsamt fingerspetsarna upp och ned emot hvarandra. Framför honom stod den lille gossen med händerna hängande långsåt si-

dorna, tyst och orörlig — de två hade ingenting att säga hvarandra.

— På Petworth hos Lord Egremont, grandpapa, svarade Lady Caroline vänligt, med högre röst. Jag trodde han var härinom och sade farväl...

— Han träffade bara mig hemma, skyndade sig Lady Melbourne att förklara. För resten trodde jag det var hans mening att komma igen redan i dag.

— Han s a d e det — Lady Caroline gjorde en liten min — men vi veta ju alla hvilken charmeur Lord Egremont är, och hur svag han är för William. Han har ju alltid så svårt att slippa ifrån Petworth, när han en gång kommit dit.

»Nej — det är omöjligt, hon vet ingenting,» tänkte svärmodern med ofrivillig lättnad. Nästan utan att veta det såg hon ett ögonblick hastigt, under ögonlocken, bort till sin man. Lord Melbourne satt som förut — höfligt lyssnande — och tittade ner på sina fingerspetsar. Hvad h a n visste, eller hvad h a n trodde, hade hon under hela sitt lif aldrig riktigt kunnat göra sig klart.

Lady Melbourne tyckte emellertid, att tillfälle nu plötsligt yppade sig för henne att på ett osökt och naturligt sätt komma fram med

sin plan att söka få Caroline bort från London, och sade genast:

— William gör så ofta små utflykter — jag är säker på, söta Caro, att det ibland skulle förströ dig att följa med honom. Eller ännu hellre: göra en riktig resa med Augustus, som säkert i högsta grad behöfver luftförändring. Jag har ibland tänkt på, om inte Spa eller Pyrmont vore bra för honom... Tanken på Italien hade hon redan uppgifvit — årstiden lämpade sig inte.

— Midt under säsongen, sade Lady Caroline och gjorde stora ögon. Det var tydligt, att förslaget inte alls tilltalade henne. Det kan då omöjligt vara grandmamas mening?

— Du har varit i London under så många vårar, kära Caro, sade hennes svärmor litet förebrående, att du verkligen inte borde ha något emot att för ditt barns skull offra några baler.

— Men Augustus fattas ju ingenting. Han är litet trög — som vanligt — och värmen tar förstås på honom. Men att resa söderut, där jag tänker mig att det är ännu varmare, och utsätta honom för det oroliga, bullersamma och förvirrade lifvet vid en utländsk badort... Nej, vet ni hvad, Lady Melbourne... Brocket är verkligen mycket bättre för honom.

Lord Melbourne nickade bifallande, och

Lady Melbourne måste dröjande medge, att det lät som om hon hade rätt.

— Dessutom, sade Lady Caroline och suckade, tror jag inte, att William tycker, att vi ha råd att göra en utrikesresa.

— Det är ovanligt att höra William ha så pass klar uppfattning af sin finansiella ställning, gruffade Lord Melbourne sarkastiskt.

— William! ropade Lady Caroline, plötsligt i eld och lågor. Och min morbror, Jarl Spencer, säger alltid, att om någon är klippt och skuren till förste skattkammarlord, när vi en gång åter få en liberal ministär, så är det William. Han säger, att sedan Pitts tid har ingen i finanssaker haft en sådan öfverblick som han.

Lord Melbourne skrattade godmodigt hånande. — William Pitt hade som bekant heller aldrig en skilling i fickan, sade han. Hans privata affärsställning var en skandal — en ren skandal, kära du... Önska för Guds skull inte, att din man må komma att likna honom. En karl, som aldrig hade tid att tänka på sig själf eller sitt eget hus...

— Men William är verkligen ganska sparsam, sade Lady Caroline spakare. Jag är slösaktig, men inte han.

— Alla fruntimmer nu för tiden äro slösaktiga, sade Lord Melbourne torrt. Det är inte som förr i världen, inte. När jag var barn —

ja, det är ungefär sextio år sedan — minns jag, hur mor min hemma på Brocket hade reda på hvar skilling, som gafs ut. Hon visste på pricken, hur många talgljus, som gingo åt i köket, och jag kan se henne, när jag vill, själf stå och mäta ut det fina Hollandslärftet till min syster Charlottes utstyrsel, då hon gifte sig med Lord Fauconberg.

— Var det inte rysligt ansträngande? frågade Lady Caroline aktningsfullt.

— Hon befann sig inte illa af det, svarade gubben litet hvasst, och vi andra sannerligen inte heller. Också kunde min far lämna efter sig en rund million pund sterling. Han kväfde en suck, då han tänkte på, hur jämförelsevis litet, som nu återstod af millionen. Men när det skulle slås på stort, var hon alltid den första att minnas hvad hon var skyldig sitt namn och sin ställning.

— Ursäkta, Lord Melbourne, frågade Lady Caroline, men hvem var er mor? Hvad var hon född? ... Det är en skam, att jag har glömt, men jag har så dåligt minne.

— Hon var en lika fin dam, svarade han litet stött, som de, hvilka nu slösa bort hvad hon sparade ihop. Inte en Spencer eller Ponsonby eller Cavendish, bevars, men hennes far var en gammal hedersman, kammarherre hos drottning Anna och herre till Melbourne.

Hade han ämnat tillrättavisa sin svärdotter, var det emellertid spildt krut. Hon hade inte menat att vara det ringaste impertinent och var uppriktigt intresserad af att höra talas om Williams gamla farföräldrar, som numera så lätt glömdes. Med sin lifliga fantasi såg hon i andanom redan sig själf sitta i den gamla damens högryggade Stuartstol på Brocket Hall och mäta ut lärft och dela ut talgljus.

— Å — det är från henne titeln härstammar! ropade hon lifligt. Jag vet, att vi ha massor af gamla saker på Brocket och Melbourne, som ha tillhört henne, och jag svärmar för allt sådant — allt som är riktigt gammaldags. Är ingen af er lik henne? Är inte William, som är så mörk, lik henne?

— William är inte lik någon af o s s, sade gubben Melbourne och skakade afgörande på hufvudet. Emily påminner ibland en smula om sin farmor...

— Jag tror inte, Caro, att vi skola störa grandpapa längre... Lady Melbourne reste sig upp och tog sin lilla sonsons hand. Han hade under hela samtalet suttit alldeles stilla på en pall vid hennes fötter och knappt rört sig. Kom, mitt socker, så skall farmor visa dig guldfiskarna...

Medan den gamla frun inne i sitt eget förmak försökte roa lille Augustus, stod Lady Caroline borta vid fönstret, som vette utåt parken. Hon hade vändt ryggen åt svärmodern och stod och ritade frånvarande med pekfingret på rutan.

— Men var det inte din mening att fara ut, Caro?... Augustus blir väl otålig.

— Han blir aldrig otålig, grandmama... hon vände sig långsamt om. Jag kan inte uthärda att vara ensam jämt och ständigt. Jag önskar William snart kunde komma hem.

— Men min söta flicka... du har ju varit gift i hela sju år nu och måste sannerligen lära dig att någon gång undvara din man...

— I hela sju år!... Som om det hade något att säga! När William inte är hemma, är jag i stånd att vända upp och ner på hela huset — på hela London — att göra de värsta galenskaper — bara för att få tiden till att gå.

Lady Melbourne satt och smålog, med sina vackra ögon fästa på Caroline. Hon var svag för henne och Caro måste själf veta det... Kanske behöfde hon nu bara säga ett ord för att få hela hennes förtroende. Kanske väntade hon bara på det, stackars liten... Och ändå — man kunde inte vara nog taktfull och försiktig i sådana saker. Isynnerhet gent emot Caroline, som ibland af pur perversitet och motsägelselust gjorde precis det man varnade

henne för eller bad henne låta bli. Hvar gång hon hade lust att tala förtroligt med svärdottern, måste hon bita sig i tungan och tänka på det gamla ordspråket om att inte väcka den sofvande björnen.

— Man måste behärska sig, sade hon alldagligt förmanande, utan vidare öfvertygelse, blott för att säga något. Tror du inte, att vi alla ha måst göra det?

— Det är, som om jag hörde Annabella! sade Lady Caroline vanvördigt.

— Annabella är för ung för att säga sådant med auktoritet. Och till d i g!...

— J a g tycker också, att det är litet starkt, men det hindrar henne inte. Nästan hvar dag, medan William varit borta, har hon varit uppe hos oss. Man skulle tro... Det ser ut som — Nej, jag vill inte säga det.

— Du kan inte tvifla, Caro, att Annabella menar väl.

— »Menar väl»... Med mig, eller med...? Hon hejdade sig.

— Med hvem annars? frågade Lady Melbourne. Nu kunde hon inte tiga längre.

— Med Lord Byron, utbrast Caroline hänsynslöst. Jag har alltid vetat, hur mycket hon intresserar sig för honom, men nu kan jag inte undgå att märka, att hon vill, att jag s k a l l förstå det...

— Caro! Caro!... Om någon hörde dig... Det går inte an att tala om en ung flicka på det sättet. Dessutom är det ju en sak — hennes känslor för honom eller hans för henne, menar jag — som inte angår dig...

Lady Caroline höjde hufvudet och såg upp på sin svärmor.

— Inte angår mig, upprepade hon oförställdt förvånad. Det är omöjligt, grandmama, att ni inte vet, att ni inte skulle ha sett... Det kan ju hända att Annabellas känslor härvidlag inte angå mig — fastän det vill jag inte precis heller säga — men att mina och Lord Byrons inte skulle angå Annabella...

— Käraste Caroline — du kan omöjligt mena ett ord af hvad du säger — bästa beviset är att du säger det... Och till mig! ... Du drar inte riktigt jämnt med Annabella, det har jag nog märkt, men... Och allt detta, därför att du är i dåligt humör öfver att William är borta... Mitt söta barn, jag håller så mycket af både dig och Bella och Lord Byron också, för resten — men jag duger inte till att gissa gåtor längre och jag afstår ifrån att medla i era trätor. Det smickrar mig, att ni allesammans envisas att behandla mig som en jämnårig... Men för mig själf kan jag inte dölja, att jag är en gammal farmor och inte längre förstår mig på ungdomens krumsprång.

— Annabella gör minsann inga krumsprång.

— Än du då? frågade Lady Melbourne smekande.

— Jag? mumlade Caroline med nedslagna ögon. Jag har ju alltid varit en odygdspåse, af mig kan man vänta alla möjliga dumheter... »Seså,» tänkte hon, »nu har jag bekänt, att jag själf vet, att jag emellanåt bär mig bra oförsiktigt åt. Nu kan hon förhöra mig, om hon vill. Men så länge jag kan tala om allting för Williams egen mor, så»...

— Kära Caro, sade svärmodern leende — hon kände sig så lättad, att hon inte ens tänkte på att vidare »förhöra» sin svärdotter. Jag tror inte, att du och Bella egentligen ha så mycket att förebrå hvarandra. Men om jag vore i ditt ställe, så tror jag, att jag skulle låta henne få spela ut sitt lilla parti i fred — *à deux*.

— Men om han nu inte vill? frågade Lady Caroline och såg upp.

— Å... sade Lady Melbourne och skrattade litet. Hvad han vill — nu — fäster ingen sig vid. Kom ihåg, Caro, att Bella är ett bra parti för Byron.

— Det tror jag, att han själf kommer ihåg.

— Och du må inte inbilla dig, återtog Lady Melbourne litet öfverlägset, att hvem som helst passar att vara gift med ett geni. Men Bella

kunde säkert reda sig till och med med en så konstig karl som han. Hon är klok, hon har världsvana och kunskaper. Och som sagdt: hon är bror Ralphs enda barn...

Lady Caroline hvarken såg upp eller svarade.

— Kära Caro, sade åter Lady Melbourne efter en kort tystnad — allvarligt, nästan bevekande: tänk nu på hvad jag har sagt. Och om du verkligen, som jag tror, har vänskap för... du vet hvem jag menar — så unnar du honom...

— Jag unnar honom hela världen, Lady Melbourne, afbröt Caroline, men...

— Jag förstår, sade Lady Melbourne hastigt. Du unnar inte Bella honom. O, Caroline!...

X.

The ladies spoil him (Byron) and the gentlemen are jealous of him. He is going back to Naxos, and then the husbands may sleep in peace. I should not be surprised if Caro William were to go with him, she is so wild and imprudent.

(Bref från *Elizabeth, Duchess of Devonshire*, till Aug. Foster 1812).

Sermons and sodawater the day after.

Byron.
(»Don Juan».)

Lady Caroline, hvitklädd och juvelprydd, stod midt i Lady Jerseys hvita balsal och konverserade med Hans Kunglig Höghet Prinsen-Regenten. Hon var fin och hvit och blond i liljebroderadt silkestyll, skimrande af äkta pärlor; han var fet och röd, med ett par enorma ben i silkesstrumporna, och bar superbt sin röda, guldgalonerade frack med alla de präktiga ordnarna öfver det breda bröstet. »Se på Titania och Bottom!» sade Lord Byron till värdinnan, när han hälsade på henne.

— Stackars Caro! tyckte Lady Jersey. Jag är säker på, att han tråkar ut henne. Nu har han talat med henne i nära tio minuter.

— Å, mumlade Byron, hon har aldrig tråkigt, när hon blir beundrad. Och hon vet, att vi nu allesammans stå omkring och beundra henne.

— Ni finner på nya smeknamn åt henne, Lord Byron?... »Titania» har jag aldrig hört henne kallas förut.

— Det passar henne heller inte: hon låter sig minsann inte bländas hvarken af monsieur Bottom — eller af någon annan. Nej... hans blick hvilade ännu alltjämt på Caroline och tonfallet i hans stämma förändrades: Låt henne behålla sitt gamla namn — det passar henne bäst: Ariel.

Änkehertiginnan af Devonshire, den femte hertigens mycket omtalade andra hustru, som för första gången efter sin mans död åter visade sig på en bal, kom nu in, åtföljd af sin styfson, och värdinnan blef tvungen vända sig från Lord Byron för att hälsa på henne.

— Din kusin tycks vara mol allena här i afton?... förhörde sig Byron hos den unge hertigen af Devonshire. De voro skolkamrater från Harrow och gamla bekanta.

— Lamb är inte hemma. Min kusin Caroline är här tillsammans med Cowpers och fröken Milbanke...

Hon stod i detsamma framför dem — småleende, echaufferad och smickrad öfver prin-

sens uppmärksamhet. God kväll, Hartington! sade hon förnöjd, och denna bortlagda titel, som ingen längre brukade, lät i hennes mun som ett smeknamn. Å — Lord Byron...

Hennes komedispel var så genomskinligt, att till och med den unge hertigen rodnade på hennes vägnar. Byron slog hastigt ner ögonen och hälsade formellt, nästan kallt på henne. De hade inte sett hvarandra sedan den morgonen i Melbourne House, då hon så nyckfullt retats med honom och skrattat ut honom i Lady Cowpers närvaro.

— Jag är trött, sade hon, och nu vände hon sig uteslutande till Byron. Hans Kunglig Höghet har låtit mig stå jag vet inte hur länge — och jag har blifvit törstig bara af att se på honom. I rödt är han alldeles lik en hummer...

— Blir man törstig af att se på en hummer? sade Byron. Han tänkte inte alls på hvad han sade. Han tänkte bara: »Hon vet inte, hur hon skall bära sig åt för att göra det godt igen. Hon har kommit hit i afton för min skull. Hon ångrar sig.»

— Jag blir det... Hon skrattade nervöst och tog hans arm. Ni måste skaffa mig något att dricka, Lord Byron. Till och med ett glas vatten vore härligt...

Änkehertiginnan och Lady Jersey vände

sig bägge om och tittade efter dem, när de gingo bort, och den unge hertigen af Devonshire rodnade åter på Carolines vägnar. Han stod styf och rak och såg sig omotiveradt utmanande omkring i salen, medan från ett hörn längre borta fröken Annabella Milbanke lyfte sina vackra mörka ögon och uppmärksamt såg efter sin kusin Williams hustru.

— Byron, sade Lady Caroline förtroligt — de hade slagit sig ner i en vrå inne i matsalen. Hvarför är det så evigt länge sedan ni var hos mig? Han gaf akt på, att hon inte sade »oss».

— Jag visste inte om jag var välkommen, sade han stelt. Hon såg hastigt upp och lika hastigt ned igen. Han höll sig ännu styf och reserverad. Hon sade ingenting utan förde blott sakta vinglaset undan utan att dricka. Inte så mycket som en blick under ögonhåren ens... Byron mumlade lågt hennes namn:

— Caroline...

Det behöfdes inte mera för att skaffa Lady Caroline en ursinnig hjärtklappning. Hon satte bägge armbågarna mot bordet och stödde, som hon brukade, hakan i bägge händerna. Hon hade blifvit röd ända upp under de långa ögonhåren. Uttrycket kring hennes mun kunde han inte se, men plötsligt slog hon upp de bruna

ögonen, som han aldrig förut sett så djupa och varma, så fulla af glans och själ.

— Caroline, mumlade han åter hest, nästan med besvär, och märkte plötsligt, att rösten stockade sig. Han kunde inte få fram mera.

— Ni vet inte, hur det har plågat mig, hviskade hon... Bara den tanken, att vi hade skilts åt som ovänner...

— Ovänner, upprepade Byron med samma hesa röst som förut. Hade någon i detta ögonblick gjort honom den enklaste fråga, hade han inte kunnat besvara den; hade han rest sig upp, hade han knappt kunnat stå på fötterna, till den grad kände han sig, efter att på några dagar inte ha sett henne, öfverväldigad och förvirrad af hennes närhet och hennes oväntade, oförställda ömhet.

— Min vän, mumlade hon lågt. Ordet narrade honom inte: hennes ton, hennes uttryck sade mera — tusen gånger mera.

— Är det inte härligt att vara ovänner bara för att kunna bli vänner igen? sade hon åter, i det hon sakta, förstulet stack sin mjuka varma hand in i hans.

Han böjde sig fram och blåste ut ljusen i kandelabern på bordet och lutade sig ned och kysste häftigt hennes arm, gropen i hennes armbåge, den hvita axeln öfver den låga puff-

ärmen. Hon ryste lätt — deras ögon möttes i halfmörkret.

— Caro... stammade han hennes namn, Caro... Caro...

— Amico mio, sade hon sakta: rösten var så mild och klangfull, alldeles lugn och klar. Det främmande uttrycket afkylde och stötte honom, som i detta ögonblick kände så primitivt och lidelsefullt. Det lät studeradt, öfvertänkt, och han fick en tydlig förnimmelse af, att hur betagen hon än måtte vara, han ej på långt när var detsamma för henne, som hon i denna stund var för honom.

Denna nästan omedvetna misstämning varade emellertid blott en sekund. Hennes blick, den lätta, skygga beröringen af baksidan af hennes hand mot hans kind och hår återtände genast glöden, gjorde honom åter trygg.

Men när Lord Byron nästa morgon efter en så godt som sömnlös natt lät anmäla sig i Melbourne House, måste han vänta nära en timme, innan Lady Caroline visade sig. Och när hon ändtligen kom, tog hon emot honom som om intet af det, som händt på festen i går, någonsin h a d e händt. Hon såg blek och förfärligt ung ut: hon såg ut som en ung pojke — hvilket hon ju alltid önskat sig vara — en page, förklädd till flicka.

— Det är oförlåtligt, att jag låtit er vänta så länge, sade hon kamratligt och hjärtligt. Men jag har legat och läst i min säng ända sedan klockan sex i dag morse. Jag vaknar alltid så tidigt om våren, och när William är borta, läser jag alltid. Jag har ännu inte kunnat smaka en bit mat — kom in och håll mig sällskap vid min frukost...

Han kände sig bedragen och ond, bitterligt besviken och flat, totalt bankrutt. Han hade lust att rasa emot henne och fara ut i de vildaste, mest hånande förebråelser, han hade lust att vända henne ryggen och gå sin väg. Men hon tycktes inte ana det ringaste angående hans känslor, och han teg och stannade. Han blott såg på henne och när hon gick förbi honom, grep han efter hennes hand. Hon räckte honom den frivilligt och frimodigt.

— Kom, sade hon bara.

Hon gick före honom in i biblioteket, där frukosten som vanligt stod uppdukad framför kaminen. En kopp till Lord Byron, sade hon till hofmästaren, som väntade på henne.

Efteråt hämtade hon inne i sängkammaren boken hon hade läst i. Det var »Corinne». — Tänk — sade hon — jag har aldrig läst den förrän nu! Jag har alltid gjort narr af Madame de Staël — jag tyckte inte om henne, jag

tyckte hon var för röd i ansiktet, jag tyckte hon var löjlig... Och nu... En sådan bok!

Hon satte sig ner och började tala om den — kunde alls inte tänka på annat. En sådan myrstack af tankar och infall hon hade i sitt hufvud. Fantastiska, djupsinniga, klokt öfvervägda, barnsliga, platta, humoristiska och patetiska. Byron satt och förundrade sig. Han var hela tiden medveten om hennes svek, hennes oerhörda svek och bedrägeri, men då det var tydligt att hon inte själf var det, kände han inte längre hvarken vrede eller förödmjukelse, och det fanns ögonblick, då hon i dag fängslade honom starkare än hon gjort i går. För första gången tyckte han sig nu se henne — men den känslan hade han för resten nästan hvar gång han var ihop med henne — tyckte han sig riktigt, i grund och botten, uppfatta hennes egendomliga och oberäkneliga, intellektuella och spirituella charme.

— Nu — sade hon en gång, då han sagt något, som »liknade honom» och som genast framkallat hennes flammande sympati — nu först tycker jag att vi riktigt känna hvarandra. Det gör godt att någon gång få tala ut — om hvad, det gör detsamma. Men vet ni, hvad jag tror, Byron...

— Hur skulle jag veta något om er? sade han och gjorde narr af henne och skrattade.

Ha vi inte »talat ut» förut? Ha vi någonsin gjort något annat? Vi började med att »tala ut» och vi ha jämt fortsatt med det. Men jag vet förstås ingenting om er. Ju mer jag ser er, ju mindre vet jag om er...

— Å prat, sade hon bara. Ni afbröt mig, jag tänkte på något... Nu har jag glömt det... För resten är det inte meningen eller tanken, det kommer an på, när man talar — vi ha nästan allesammans samma tankar och vi låna dem ifrån hvarandra och ärfva dem ifrån hvarandra... Nej, det är vårt sätt att yttra dem, det är den färg, den skiftning vi ge dem, medan de äro i vårt ägo — det är det... det är det...

— Det är just det! sade Byron retsamt med sin leende blick i hennes. Nu tappar ni bort er själf i abstraktioner... Nej, det är mycket värre — ni tappar bort mig.

Han hade åter lyckats att förvirra henne och satt och smålog och såg på henne. Aldrig i sitt lif, tyckte han, hade han hyst en sådan kärlek till henne som nu, då hon tydligen var så obekymradt omedveten, så milsvidt höjd öfver ett sådant begrepp som »kön». Var detta verkligen densamma Caroline, som i går superat med honom i Lady Jerseys matsal och hvars arm — det var han säker på — ännu bar märken efter hans våldsamma kyssar?

Hon mötte hans blick och ändtligen tycktes det dagas för henne, att han, när han i dag sökte henne, möjligen kunnat vänta sig ett annat mottagande. Hon blef inte förvirrad, men hon blef okonstladt ångerköpt och ledsen. Han hade satt sig i en länstol — han orkade ju aldrig stå länge — halft vänd emot henne med armen öfver ryggstödet — hon stod bredvid honom i sin älsklingsställning med händerna på ryggen och ena foten på kamingallret. Långsamt, litet osäkert, böjde hon sig fram och såg ned på honom och strök sakta det mörka håret ur hans panna. Det låg en sådan gratie och finhet, en sådan innerlighet och värme i denna enda enkla smekning och i blicken, som åtföljde den, att Byron, som icke väntat sig någon ömhetsbetygelse, kände sig helt betagen däraf. Han slöt ögonen och tog handen och lade den intill sin kind.

Men stämningen varade inte länge. När han åter såg upp, hade hon vändt ögonen ifrån honom, och han fick en skamsen, ironisk förnimmelse af, hur tokigt och upp- och nedvändt deras förhållande hade utvecklat sig, hur många halsbrytande stadier det på sista tiden genomgått och beständigt genomgick — hur många »kullerbyttor» hon, som han i detta ögonblick hånande sade till sig själf, jämt tvang honom att göra.

— Låt mig gå, Caroline, sade han och reste sig upp, i det han med en viss ansträngning, karlavulet öfverlägset, tog bägge hennes händer i sina. Jag är ingen akrobat — han såg henne menande in i ögonen — och det här börjar på min ära göra mig en smula yr i hufvudet.

— Hvilket? frågade hon frånvarande. Han skrattade, tryckte hennes händer och släppte dem.

— Kyss dem, sade hon sakta, och han lydde. Uttrycket i hennes ögon, medan hon stod och såg ned på honom, förändrade sig åter, blef varmare, dunkelt, liksom grumladt af en ny tanke, och hon rodnade svagt.

Likväl var hon alltjämt så upptagen af sina egna funderingar och af Madame de Staël, att hon, när han gick, bad honom taga med sig »Corinne».

XI.

She was a charming person — uniting the energy of a mans mind with the delicacy and tenderness of a woman's... I have often thought that with a little more youth Lady Melbourne might have turned my head, at all events she often turned my heart...

Lord Byron
(Om Lady Melbourne).

What an odd situation and friendship is ours! — without one spark of love on either side.

Lord Byron.
(Om miss Milbanke i sin dagbok).

— Jag är rädd för, Lady Melbourne, att ni nu är ledsen på mig. När jag hälsar på er, stannar jag alltid en evighet längre än jag borde...

Lady Melbourne skakade på hufvudet. Hennes och Byrons ögon möttes småleende öfver bordet, och han gjorde — trots orden — icke ringaste min af att resa sig från sin högryggade stol.

— Alla herrar jag i mitt lif känt, sade Lady Melbourne enkelt, med en uppriktighet, som klädde hennes år och hennes rang — ha alltid trifts ihop med mig. Och hvad e r an-

går, käre Byron, så hoppas jag att ni alltid vill anse er själf som husets fjärde son.

Hon räckte honom tvärs öfver bordet sin vackra långa hand, som han tacksamt kysste.

— Och hvarför — orden föllo långsamt, liksom pröfvande, medan hon småleende åter drog sin hand till sig — hvarför skulle ni inte i verkligheten kunna bli det?

— För m i g gärna! — skrattade Byron och kastade sig tillbaka i stolen på sitt bortskämda sätt. Jag önskar sannerligen ingenting hellre, Lady Melbourne. Men Gud vet, om jag, trots alla mina dygder och allas er goda mening om mig, är kapabel att förmå Lady Cowper att till förmån för mig skilja sig från sin högst presentable jarl...

Lady Melbourne skrattade och satte sig ännu mera hemtrefligt bekvämt till rätta i sin länstol: dubbelhakan gjorde sig värdigt gällande öfver pärlhalsbandet. Ni vet att jag anser min brorsdotter Annabella såsom min andra dotter, sade hon betydelsefullt.

Uttrycket i Byrons ansikte skiftade: han såg på en gång maliciöst road och litet förlägen ut. Jag duger inte till äkta man, sade han tvärt.

— Hvarför? frågade Lady Melbourne bara. Hon stödde hakan i handen och såg lugnt frågande på honom. Det var tydligt, att hon

menade allvar och inte ämnade låta afspisa sig med fraser.

— Hvarför vill ni nu absolut drifva mig härifrån, Lady Melbourne? mumlade Byron med denna parodiskt klagande, trumpet förebrående röst, som ensam var nog att ge honom ett slags bortskämd yngre-brorsställning hos så många damer, och som förledde dem att trots allt förtal och alla skvallerhistorier tro på hans ungdomliga menlöshet och oskadlighet.

— Jag vill öppna era ögon, Lord Byron, sade Lady Melbourne, och ni vet, att det är inte första gången jag försöker det. Tro mig — hon nickade öfvertygande — jag har sett världen i omkring sextio år nu och vet hvad och h v e m, som passar för en karl som ni. Ni är visserligen alldeles förtrollande intagande sådan som ni är... Nej, gör inga misslyckade försök att rodna: jag är ju en gammal gumma och ni är ju tyvärr van vid komplimanger! — Därtill är ni ju vacker och genialisk och en af rikets pärer.

— Är jag ännu blek, Lady Melbourne...

— Ni är lika hvit som er egen krage, käre vän! — Men hör nu på mig! Tror ni inte det vore lyckligt, om er blifvande hustru — ty naturligtvis måste ni gifta er: om inte för annat så för namnets skull! — liknade t. ex. m i g? Jag är solid, jag har sundt förstånd för

två, och mina ovänner mena, att jag är en liten smula världslig.

— Mycket världslig! ropade han självsvåldigt.

— Nå, mycket då... Jag medger, att jag vet hvad kronan öfver ert namn är värd, och hur många skillingar det går på dalern. Annabella är naturligtvis mera oerfaren och långt mera romantisk, men i det stora och hela bräs hon på mig.

— Hvad skall jag säga, Lady Melbourne? mumlade Byron på en gång förlägen, förargad och smickrad.

— Hvad ni skall säga?... Ni skall alls ingenting säga, min kära gosse. Ni skall bara höra på mig, och när ni går härifrån, skall ni tänka på hvad er gamla väninna har sagt. Bara tänka — ännu så länge!... Men tror ni verkligen, att ni skulle bli lycklig med hvem som helst? Tror ni t. ex. att ni skulle bli lycklig med en hustru som liknade min svärdotter?

Angreppet kom så oväntadt, att han ovillkorligt rätade på sig i stolen och ordentligt blinkade.

— Å, hon är förtjusande, fortfor Lady Melbourne i sin lugnaste ton. Jag kan mycket väl se hennes charm och — hvad mera är — hon kan se min. Vi äro de bästa vänner i värl-

den, Caroline och jag. Jag väljer henne bara som ett eklatant exempel på en annan typ än min egen, och många likna henne — eller *försöka* likna henne. Ty ehuru hon i verkligheten är oefterhärmlig, har ni nog märkt, att hon har många efterhärmerskor bland våra moderna unga flickor. En af *dem* — hon skakade eftertryckligt på hufvudet — skulle aldrig passa för er.

Byron satt och teg med nedslagna ögon. Hvad inbillade hon sig? Och hvad *visste* hon? Han kunde inte tvifla på, att det låg allvar bakom hennes ord och dessutom verklig välvilja och nästan moderlig omsorg för hans framtid. Naturligtvis förstod han — då en ung flickas namn redan i detta sammanhang blifvit nämndt — att det rakt inte gick an att med pojkaktig öfverlägsenhet behandla detta troligen väl öfvertänkta förslag. Ett par gånger öppnade han munnen liksom för att säga något, men fann inte ord och fortfor att tiga. Lady Melbourne väntade tåligt med orubblig artighet och värdighet.

— Ni är en ängel, Lady Melbourne — kom Byron sig ändtligen för att säga. Han talade mycket högt och såg henne rakt in i ögonen. Jag vet ingen, i hvars hand jag hellre ville lägga ett sådant val än i er, men... men — som jag sade er förut — jag duger inte till

äkta man... Mina affärer äro i ett fördömdt tillstånd, i grund och botten förstörda, mer än en gång har jag varit på vippen att sälja Newstead. Jag har skuld upp öfver bägge öronen — alla Israels tolf stammar hålla på att utsuga mig. Min hälsa är, som ni vet, ingenting att skryta af, och... Han tvekade...

— Och?... Jag gissar hvad ni vill säga.

— Nåja... Rent ut sagdt — han sade det allvarligt med ett slags skyggt mod, som klädde honom: Jag har redan, ung som jag är, haft med alltför många fruntimmer att göra. Jag kan inte undvara kvinnor, men... Missförstå mig inte — jag menar inte något nedsättande mot ert kön — men när jag skall vara ärlig, måste jag tillstå, att i det stora och hela, både när det gäller nöje och allvar, föredrar jag män.

— Ni är i så fall inte mycket olik andra karlar, Lord Byron. Och de flesta kvinnor finna sig i det.

— Men det finns annat, som de i n t e, finna sig i. Många män kunna hela lifvet igenom vara trofasta mot e n kvinna...

— Några få! afbröt hon honom åter. M y c k e t få!

... Men jag tviflar — jag är s ä k e r på, att j a g aldrig vore i stånd till det.

— Det blefve naturligtvis h e n n e s sak att

hålla er fast, sade Lady Melbourne mycket bestämdt. Löftet vid altaret i och för sig... Hon ryckte nästan omärkligt på axlarna och fortsatte inte meningen. Plötsligt räckte hon honom ännu en gång, med samma gest som förut, handen öfver bordet:

— Jag vill bara säga er, min vän, att efter detta tycker jag ännu bättre om er än förut...

— Å — utbrast han häftigt, lycklig öfver att få tala om sig själf, nedsätta och förebrå sig själf inför någon, som han var säker på skulle säga honom emot, som kunde b e g r i p a, som hade sympati, och som i djupet af sitt hjärta var så nästan moderligt partisk för honom. Ni vet inte, hur svår jag är att lefva tillsammans med, hur ömtålig jag är, hur absurdt anspråksfull... hur lätt jag är att såra, och hur svår jag är att försona. Min bäste vän, Hobhouse, som kunde gå i elden för mig, berättar mig hvar dag, att jag, med all min medvetna ringaktning för allt tillgjordt, är en första rangens *poseur*, att jag är retsjuk och hämndlysten och Gud vet allt... Och hvad tjänar det så till, att jag vid sidan af allt detta onekligen är en munter och godmodig fan och en generös karl — för det ä r jag! — när jag på samma gång är så fördömdt nyckfull och obarmhärtig och irritabel och impulsiv, som jag vet att jag är?

— Om jag vore fyrtio år yngre, sade Lady Melbourne — hennes leende var ännu i högsta grad intagande, fint och skälmaktigt — skulle jag själf våga försöket och gifta mig med er. Sannerligen om jag skulle låta någon annan få komma och taga er ifrån mig!

— Jag önskar af hela mitt hjärta att ni vore det! ropade Byron. Hans lysande gråblå ögon tindrade varmt under de långa ögonhåren, det glädtiga, ömma och ljufva leendet bröt oemotståndligt fram, på samma gång som hela det bleka ansiktet genomglödgades och fick färg. Ett ögonblick var han så fullkomligt sig själf — sitt allrabästa själf — så omedelbart bedårande och frimodigt, skälmskt hjärtlig, att Lady Melbourne, trots sina sextio år — ordentligt kände sitt hjärta klappa fortare.

Fröken Annabella, som för tillfället var på besök hos fastern, gläntade på dörren från ett inre rum och ville — då hon såg gästen — strax åter draga sig tillbaka. Men Lady Melbourne, som genast vände sig om, ropade åt henne:

— Kom in, Bella lilla... Jag trodde för resten, att du hade farit ut med Caroline?...

— Det var också min mening, faster... Hon kom in och hälsade med sin vanliga oafekterade säkerhet på Lord Byron, som rest sig upp och blef stående, medan hon talade. Men

så — tillade hon öppenhjärtigt i rätt butter ton — blef Caro, när vi redan sutto i vagnen, plötsligt så obehaglig emot mig, så orimlig och riktigt ovänlig, att jag bad Johnson hålla och steg ur igen.

— Hvad grälade ni om? frågade Lady Melbourne nyfiket utan att taga minsta hänsyn till Byrons närvaro.

— Å, om ingenting just... svarade Annabella undvikande.

Betjänten anmälde ett par främmande damer, och då Lady Melbourne reste sig för att taga emot dem i sin salong, lät hon — antingen med afsikt eller inte — dörren till kabinettet falla igen efter sig.

Annabella hade ännu icke hunnit taga plats. Hon blef nu obeslutsamt stående framme vid bordet bredvid den stol hennes faster lämnat, i det hon med nedslagna ögon långsamt krängde en af de ärmlånga gröna silkeshandskarna af sig. Det var en mycket varm dag och hon bar för första gången en splitter ny, mycket elegant sommartoalett: en tunn hvit muslinsklänning, broderad nedtill med en bred blomsterbård i skärt och grönt, och en grön sidenväst, som nästan dolde det korta lifvet och i ett par små trekanter föll ut öfver puffärmarna. Tyllschalen låg löst öfver armarna, medan ett bredt veckadt fräs dolde halsen. Som

en tät ram kring hennes ansikte, uppåtböjd i halfmånefason öfver hårfästet, satt en stor hvit sidenkapott, bunden under ena örat med långa band. För några veckor sedan hade hon just fyllt tjugu år och såg precis ut att vara det: fyllig, säker, frisk och skär.

— Ni liknar ett sommaräpple, sade Byron plötsligt precis hvad han tänkte. Det har jag alltid sagt.

Hon tittade hastigt upp och såg ett ögonblick ut som om hon ämnade bli stött. Men då hon mötte hans uppriktigt beundrande blick, förändrades uttrycket i hennes ansikte. Till slut skrattade hon.

— Har ni fått mitt bref, Lord Byron? frågade hon mycket sakta, litet förlägen. Det klädde Annabella att bli förlägen.

— Ja, sade han. Han hade af höflighet hela tiden stått liksom hon, men det generade foten och nu tillät han sig, stödd mot bordet, ett slags halfsittande ställning, med den friska foten på golfvet.

Hon väntade att höra mera och höll ifrigt sina mörka ögon fästa på honom.

— Jag tyckte mycket om era nya vers, sade han lugnt med en viss kollegial, rättfram uppriktighet, som för att komma från en erkänd, stor skald ovillkorligt måste smickra henne. Naturligtvis kan jag inte fullständigt

bedöma, förrän jag riktigt satt mig in i och jämfört dem med det öfriga ni skrifvit. Ni vet, att jag alltid tyckt, att ni har ovanligt lätt för att uttrycka er, och era rim falla alltid behändigt utan att vara det ringaste banala. »Dikten från Seaham» är ju på sina ställen riktigt djupsinnig, och era känslor och grundsatser — tillade han självsvåldigt retsamt — i allmänhet naturligtvis alltför ädla och upphöjda för att en sådan gudsförgäten krabat som jag skulle våga uttala mig om dem...

— Det menar ni inte, Lord Byron, sade hon med en liten min, som om det aldrig kunde falla henne in att taga hans sista ord på allvar.

— G ö r jag inte?... O, sancta simplicitas!... Lilla friska sommaräpple!... Man kan se, att fröken Maria Edgeworth har varit er mammas bästa väninna! Och det är, vid Gud, det enda jag har att invända emot era vers!

— Fy, Lord Byron! mumlade hon och rodnade öfver hela ansiktet.

— Jag menar bara, sade han allvarligare, mera formellt — att jag personligen skulle tycka mera om era dikter, ä n n u mera om dem, tillade han med eftertryck, om ni i dem vore mindre »god» och inte fullt så änglalikt fullkomlig.

— Är det därför, sade hon näbbigt, som ni alltid — efter hvad man säger — så deci-

deradt föredrar excentriska damer med svårt humör?...

Allusionen i sammanhang med hennes föregående berättelse om den misslyckade utfärden tillsammans med Caroline var alltför tydlig. Byron blef ond.

— »Excentriska damer» känner jag inga, sade han stelt. Tyvärr!... Om jag gjorde det, skulle det vara mig ett nöje att odla deras närmare bekantskap. Man blir litet trött af Edgeworthska hjältinnor — blir man inte?...

Annabella föraktade att svara. Trots sin ungdom var hon redan världsdam nog att inse, hur oförlåtligt pojkaktigt grof reprimanden var, och ansåg under sin värdighet att taga notis därom. Men det som sårade henne var inte så mycket själfva hans oartighet som den upptäckt hon — inte för första gången — gjorde, att hvart angrepp på Caroline alltid genast fann honom kampberedd. Att han — h a n, Childe Harold, Dandy'en! — när det gällde hans väninna, klumpigt som en lojal skolpojke, då han inte hade något annat vapen till hands, genast oförfäradt tog till knytnäfvarna.

De sågo inte längre på hvarandra och funno ingenting att säga. Annabella skämdes öfver sin obetänksamma taktlöshet och undrade ängsligt öfver, h u r djupt hon sårat honom. Byron skämdes också, ångrade sin ohöf-

liga tillrättavisning och kände sig i dåligt humör.

När Lady Melbourne omsider blef af med sina besökande och åter småleende trädde in i kabinettet, där hon hoppades finna sina båda skyddslingar i animeradt, kanske förtroligt samtal, såg hon vid fönstret en mycket högdragen Lord Byron och i sin egen stol vid bordet en mycket trumpen och mycket kall fröken Annabella. De talade om vädret.

— Hvad s a d e du åt honom? frågade Lady Melbourne — nästan förebrående — sin brorsdotter, då Byron, ännu i misshumör, hade tagit afsked.

— Vi kommo olyckligtvis att tala om Caroline, sade Annabella ärligt. Lady Melbourne fortsatte inte förhöret.

XII.

Then give me back the scorn of care,
— — —
And give me back the sportive jest,
— — —
And give me back the fervid soul,
which love inflamed with strange delight,
when erst I sorrowed over the bowl
At Chloë's coy and wanton flight.

William Lamb.

Lady Caroline kom flygande ned till frukostbordet, som under denna heta sommartid alltid dukades i biblioteket. Utan ett ord till god morgon — hennes man satt och läste tidningen — grep hon ifrigt efter det bref, som låg bredvid hennes tallrik och kastade det, efter att blott ha tittat på utanskriften, med en min af förtrytelse strax oöppnadt ifrån sig.

— Det var alltså inte d e t, som du hade väntat? frågade William Lamb öfver det lilla tidningsbladet.

— Nej, sade hon mycket kort.

— Men du fick ju ett i går kväll, eller hur? ... Hur kan du så begära ...?

Hon ryckte på axlarna utan att se upp och satte sig buttert ner på sin plats.

— Min bästa Caroline, sade han, och ehuru hon inte ville se upp, tog han inte ögonen ifrån henne. — Du är sannerligen för glupsk! Herodias dotter ville bara ha Johannes Döparens hufvud på ett fat en gång för alla, men du — du begär hvar dag till frukost ett stycke af Lord Byrons själ och hjärta.

— Jag väntade, att du skulle sagt »stackars» Byron.

— Jag sade det inte, som du hör. Och menar det heller inte.

— Låt oss inte gräla, William, sade Caroline plötsligt i nästan bedjande ton. Inte så tidigt på morgonen!... Det är inte likt dig att ta dig ton, för det mina vänner skrifva till mig.

— Dina vänner?...

— Min vän, då.

— Din »vän»!... Man skulle inte tro, Caro, att du någonsin hade lefvat med i denna världen. Hvem tror på vänskap? Kärlek tror man på och fiendskap tror man på. Men för resten finnas inga andra hållbara och respektabla band än blodsband.

— Och så inbilla folk sig att du inte är cynisk! Hon knackade hål på sitt ägg och plockade försiktigt undan skalet. Man skulle tro, att du vore sjuttio år!

— Jag hörde en gång Lord Byron säga,

att man skulle tro, att du vore tvåtusen... Eller någonting i den stilen.

— Hör du någonsin efter hvad han säger till mig? sade Lady Caroline okonstladt förvånad. Tvåtusen går emellertid an... Ingen säger till en gammal fru, att hon kunde vara tvåtusen... Men sjuttio!... Det måtte vara gräsligt att bli så gammal. Det är då en lycka, att man säkert inte blir det.

Han teg och hon fortsatte att äta, medan hon ändtligen bekvämade sig till att bryta och genomögna det missaktade brefvet.

— Hvad tänker du på, William? frågade hon, när hon åter såg upp, i en helt annan ton.

— Å... inte just på något... Jag satt och tänkte på dig och mig i mina föräldrars ställe som gamla hemma på Brocket en gång... Men — du har rätt — man kan inte riktigt tänka sig dig gammal.

Misstämningen emellan dem tycktes totalt glömd. De talade åter naturligt och förtroligt med hvarandra som de brukade.

— Tänkte du aldrig på det, innan vi blefvo gifta?

— Jag vet inte. Jag hade till den grad förlorat hufvudet, att jag inte tror jag tänkte alls.

Han tog en bakelse ur korgen och höll den upp mot sin hund, som förväntansfull med stora ögon satt på bakbenen bredvid honom.

— Det är nämligen det farliga med äktenskapet, skall jag säga dig, Caro, att ingen — åtminstone inte h a n — på förhand kan bedöma, hur bunden och ofri man blir i en sådan institution. Ty i regeln är en man under friaretiden alltför bedårad af den kvinna han älskar — bara af hennes yttre — för att, som jag sade förut, öfver hufvud vara i stånd att tänka. Jag minns t. ex. att jag på den tiden fullt och fast trodde, att ingen flicka i världen hade blondt hår och bruna ögon utom precis du, inte heller att någon hade så små fötter...

— Men det f i n n s ju heller ingen, som har så små fötter som jag, sade Caroline anspråkslöst. Du vet, att jag kan ha ända till sex par silkesstrumpor i mina skor, och mina skor äro de minsta, som finnas.

— Om jag inte visste, att dina fötter äro fullkomligt välskapade, skulle du skrämma mig. Hon skrattade och gaf tappt.

— William, började hon efter ett ögonblick, litet tvekande: Vet du, William, jag undrar om det inte hade varit bättre för oss, om vi... om vi inte hade vant oss vid att alltid vara så goda kamrater...

Han hade upphört att äta och satt och gungade på stolen, tillbakalutad mot ryggstödet, med händerna i fickorna. Jag begriper hvad det är du menar, sade han. Du menar, att jag alltid har förstått dig för väl för att nännas hålla efter dig. Är det inte så?

— Något ditåt. Ibland önskar jag, att du vore en idiot och en brutal björn.

— Vore jag det, stannade du inte en timme i mitt hus!... Han skrattade. Men för resten — han såg henne rakt in i ögonen och i hans djupa blick låg ett uttryck af intensivt och vredgadt allvar, som hon sällan var van att möta hos honom och som alltid skaffade henne en ryslig hjärtklappning — för resten skall du inte vara säker på, att jag alltid begriper dig i så hög grad, att jag är i stånd att ursäkta dig. Kom ihåg, att hur nära man än öfverensstämmer, hur nära man än står hvarandra: i ett äktenskap är det alltid fyra ögon som se samma sak, inte bara två. Och det gör en enorm skillnad.

Han stannade liksom för att ge henne tid att svara, men hon sade ingenting.

— En karl, som gifter sig, fortfor han öppenhjärtigt, på sitt vårdslösa sätt, gör i regeln en dumhet — en kolossal dumhet. Ty den, som en gång har bundit sig vid en kvinna,

måste alltid vara beredd att gent emot världen i öfrigt hålla sig på defensiven. Och defensiven, min kära Caroline, är alltid en fan så obehaglig position. Ty sedan världens skapelse lär det nog allmänt vara erkändt, åtminstone af oss karlar, att offensiven är vår naturliga och mest fördelaktiga ställning.

— Det är möjligt. Men — William — det liknar inte dig att säga sådant.

— Du kommer nog efter hand att se en hel del, som inte »liknar» mig, är jag rädd, Caro.

Han teg och började åter leka med hunden. Halft vänd ifrån henne, med en brödbit högt lyftad i handen — hon kunde inte se hans ögon — sade han:

— Ingen må inbilla sig, att han vet, hvad det vill säga att älska, förr än han upptäckt, att all kärlek — som förtjänar namn af kärlek — inte är annat än ett förtvifladt och hopplöst försök att i sig absorbera ett annat väsen. Hela lifvets elände ligger i att man inte k a n vara ensam, och att man nödvändigt m å s t e vara det.

Hon teg fortfarande, men hennes ögon följde honom, och då han mötte dem, såg han — och senterade — det förstående, det ömt maliciösa leendet i hennes blick.

— Jag talar i all allmänhet, Caro... sade

han hastigt. Han harklade sig och återtog i en annan ton:

— Innan jag var gift, brukade jag alltid, när något gick på tok i ett hus, uteslutande tillskrifva det brist på fasthet och tillräcklig karaktär hos mannen. Nu... Nu tänker jag ofta på, hur nedrigt orättvis jag har varit mot mina bästa vänner.

— Inte alltid, William! Tror du inte, att du har haft rätt många gånger?

— Gud vet! Hvem kan väl begära af en stackars karl, att han med klokhet skall sköta ett fruntimmer — som han oftast till på köpet är förälskad i? Tänk bara, hur lätt det är för hvem som helst utanförstående att få inflytande öfver henne. Säger någon något om hennes man, hör hon den ringaste anmärkning om honom — strax förekommer det henne, som om hennes »ögon öppnas» och som om hon själf gjort en epokgörande upptäckt.

— Du är orättvis emot mig, William, hennes röst var mycket låg. Nu är du orättvis.

— Jag talar inte om dig, Caro. Det är något jag ofta har iakttagit.

— Det är du, som fått »ögonen öppna». Och är det vårt samlif...? Hon afbröt sig och såg ned. Han kunde inte se, att hennes ögon plötsligt fylldes af tårar. Du har blifvit för-

färligt nykter, kom det lågt, under dessa sju år.

— Säg på ett, Caro... Eller rättare: på några månader.

— Och jag minns den tiden, mumlade hon smärtsamt, då mellan oss inte fanns ett moln så stort som en mans hand. — Nu... Hon drog djupt efter andan, det lät nästan som en snyftning.

— Ja, efter hand mister man ju illusionerna, min tös... Det är nästan oundgängligt, och kanske blir man stadigare på fötterna efteråt. Hvad det efter en sådan kalamitet gäller, är att alltjämt hålla sig på den väg man en gång har valt, den må vara hur knagglig som helst, inte strax försöka slå in på en annan...

— Nej, utbrast hon häftigt och såg ett ögonblick upp med stora, glänsande, tårskimrande ögon. Gud nåde en, om man gör det! Man skall hålla sig mellan murarna! Klättrar man öfver dem och tittar ner i djupet på andra sidan, får man en farlig lust att kasta sig utför branten.

— Låt oss slippa Byronismer så tidigt på morgonen. Hans ton var åter irriterande öfverlägsen.

— Det är ingen Byronism! sade hon häf-

tigt. Skyll inte alltid på honom! Jag skref vers innan Byron blef född.

— Hur länge innan? frågade han aktningsfullt nyfiket.

— Jag är tre år äldre än han, svarade hon högdraget, och jag är säker på, att jag skref vers, när jag var tre år.

— Herregud, Caro... Och jag minns den tiden, då jag brukade beundra dig för det.

Hon såg vredgadt upp, sårad af hans ton och hans öppna, leende blick.

— Hade vi en dotter, sade han, skulle hon aldrig lära att skrifva. Hennes blifvande man skulle naturligtvis bli fattigare på ett par förtjusande kärleksbref — jag går ut ifrån, att hon komme att brås på dig! — men han finge trösta sig med, att andra också blefve fattigare. Gråter du, Caro?...

— Ja, snyftade Lady Caroline okonstladt, med ansiktet i händerna.

Men William hvarken klappade henne på kinden eller tog henne om hufvudet och kysste och skrattade bort tårarna, som han så ofta brukat göra, när hon grät och var förtviflad. Han bara reste sig upp och hvisslade på sin hund.

— Du vet, sade han med handen på dörrklinkan, hur jag afskyr scener om morgonen. Om kvällarna kan det ibland vara ganska

underhållande, men så här dags på dagen... Han gick.

Caroline satt kvar vid det öfvergifna bordet med de hopknäppta händerna mot hakan, orörlig och ond — så ond, att vreden svedde bort tårarna under de halfsänkta ögonlocken.

XIII.

I *could* be very sentimental now, but I won't. The truth is, that I have been all my life trying to harden my heart and have not yet quite succeeded.

Byron
(i ett bref).

In his letters to me, he (Byron) is always telling me I love William the best of the two.

Bref från *Lady Caroline Lamb.*

— Hvad är nu detta för en idé, Caro — sade Lady Cowper, att du inte längre vill umgås med Lady Oxford?... Hon har dåligt rykte, säger du?... Å prat!... Du brukar ju inte vara sipp annars. Folk börjar tala om det, skall jag säga dig: det sägs, att du är svartsjuk på henne för Lord Byrons skull...

— Låt dem prata! sade Lady Caroline. Hon satte bägge händerna bakom nacken, lutade sig tillbaka i sin stol och slöt ögonen. Det är mig likgiltigt.

— Gamla miss Berry berättar mig, att du här om dagen på en visit hållit på att dåna och blifvit dödsblek — hon sade att du »vack-

lade som en bruten lilja!» — då Lord Byron blef anmäld. Är det sant?

— Det är mig alldeles likgiltigt, hvad hon berättar.

— Men inte oss, utbrast Emily skarpt. Hon sänkte rösten: Tänk på din mor och mig och mamma. Och litet efteråt ännu lägre:

— Tänk på William, Caroline.

Lady Caroline förändrade inte sin ställning — bara såg upp och knep ihop läpparna.

— William tänker visst inte mycket på mig nu för tiden, sade hon efter en stund kort och tvunget.

— Du vet, att han alltid har händerna fulla... Men om du inte vill tänka på honom, tänk åtminstone på din pojke...

— Som kanske aldrig kommer att förstå, om hans mor prisas eller klandras, mumlade Caroline bittert, i det hennes ögon plötsligt fylldes af tårar.

— Gud i himmelen, var nu inte så tragisk... Det är i sådant humör — det vet jag af gammalt — som du alltid gör saker du efteråt ångrar...

— Hvarför skulle jag taga hänsyn till er? frågade Lady Caroline häftigt och satte sig rakt upp i stolen. Ingen af er litar på mig, ingen af er anser mig värd min plats vid Williams sida. Tror du inte jag vet, att din mor

tror, att jag ibland inte är riktigt tillräknelig och att, om Augustus hade haft en annan mor, hade han varit som andra barn?... Tänker inte William detsamma, emellanåt?...

— Caroline!

— Tig, Emily. Du vet inte, hur jag grufvar mig, hur usel och föraktad jag ofta känner mig ibland er alla, som äro så utmärkta, så kloka, så förträffliga... Jag hatar er.

— Käraste Caro — om jag trodde, att du menade ett enda ord af hvad du säger...

— Menar jag det inte? Hon satte sina stora flammande ögon i Emily. Tror du inte jag känner er — tror du inte jag känner William? Å, du kan vara säker på att jag känner honom! »Scener! scener!» säger han, när jag någon gång vill tala med honom om det, som angår mig... Ett par sarkasmer då och då, för att jag skall veta, att han inte är blind och döf — det är all den förtrolighet, som nu för tiden bestås mig. Och Gud vet, hvad han inbillar sig — hvilka tankar, han har om mig, som han döljer för mig?... Men han skall få se!... Han skall få se!...

Hon reste sig upp och stod framför Emily med händerna knutna på ryggen.

— Och din mor, som inte törs ta itu med mig, utan går omkring mig som katten kring het gröt... Och du med ditt »Caroline! Caro-

line!» och er älskade, exemplariska, matematiska Annabella med sitt lilla cirkelrunda förfärade ansikte...

— Är det Annabella du är ond på? Är det mamma? Är det Lady Oxford? Är det Lord Byron? Eller är det bara William?... Ty mig är det inte, det hör jag på dig, så att det är inte värdt du försöker inbilla mig det.

— Ond? sade Lady Caroline högdraget. Jag är inte ond på någon.

— Jag sitter och väntar, mumlade Lady Cowper saktmodigt efter en kort tystnad, att du skall förklara mig... Att du skall berätta mig... Du vet, angående det miss Berry säger...

— Vi hade skilts åt som ovänner, sade Lady Caroline långsamt, litet generadt förtroligt, plötsligt i en mycket lugnare ton. Vi äro ofta ovänner. Han var mycket ond på mig, jag kände att han var mycket ond på mig...

— Hvem? Lord Byron?...

Hon nickade. Det är för resten en gammal historia — den där, som miss Berry går och gör sig intressant med. Det har händt mycket sedan dess!

— För att ni hade »skilts åt som ovänner», behöfde du för den skull darra i hela kroppen och se ut som om du skulle dåna och ta miss Berry, den gamla skvallerbyttan, i

armen, så att hela rummet vände sig om och tittade på dig?...

— Å, du förstår ingenting! Ingen förstår mig utom...

— Säger du Byron, ropade Emily, får du ursäkta att jag rent af skrattar åt dig!

— Gör det. Håna mig så mycket du vill. Han är i grund och botten olycklig och förtviflad, han också, på sitt vis. Han känner sig heller inte som andra människor.

— Hvem gör det? sade Lady Cowper. Tror du någon människa gör det?

— Hvad vet jag?... Jag vet bara... Emily — ropade hon häftigt — om du sitter där och skrattar åt mig, lika tvärsäker och oåtkomlig som din bror, så gör jag allvar af det! Jag reser med honom till Grekland eller Italien eller hvart som helst, antingen han själf vill eller ej.

— Har du kanske föreslagit honom något sådant? frågade Emily sarkastiskt.

Hennes svägerska såg trotsigt triumferande ned på henne.

— Jag har tiggt och bedt honom om det, sade hon långsamt med starkt eftertryck.

— Och han?... frågade Emily lågt, mycket osäkert, mera ängslig än hon ville tillstå. Hon tordes nästan inte fråga.

— Kära du, sade Caroline bittert, hvem

tror du bryr sig så mycket om ett fruntimmer, att han vill göra en så enorm dumhet för hennes skull? Inte Lord Byron i alla fall.

— Caroline! — Var nu uppriktig. Säg mig allt — allt, förstår du, som har försiggått emellan dig och honom. Hvad har du egentligen gjort?

— Alla möjliga galenskaper du kan tänka dig, sade Caroline i samma hänsynslösa ton som förut.

Emily tog inte sina ögon ifrån henne: Du menar då inte...? hviskade hon.

— Nej, inte på det viset... Bara sentimentala och oskyldiga och fantastiska galenskaper — sådana som mest ligga för mig...

— Å, kära Caro... Hennes svägerska satte med ett verkligt uttryck af sorg bägge händerna för ögonen. Det behöfdes inte mera — i nästa ögonblick låg Caroline framstupa på golfvet framför henne med bägge armarna på hennes knä.

— Å, du vet inte, hur det lättar att ändtligen få tala om det! mumlade hon snyftande. Som jag har gått här och pinat och plågat mig och rasat och förtviflat... Å, du vet inte...

— Berätta nu alltihop, käraste Caro... Hur började det?

— Det började... Nå det är detsamma, hur det började, du begriper det ändå inte.

Det började därför, att det helt simpelt omöjligt kunde låta bli att börja. Vi träffades — och vi k u n d e inte låta hvarandra vara i fred.

— Älskar du honom? frågade Emily rakt på saken.

— Visst älskar jag honom... Kära Emily, man kan älska på så många sätt.

— Å, du vet, att jag inte kan mena annat än...

— Visst älskar jag honom, jag bryr mig oändligt mycket om honom, jag tycker han är förtjusande, förtrollande... han roar mig, han begriper mig och han k a n vara min bästa vän. Ibland tycker jag, att jag omöjligt kan undvara honom.

— Och det har du sagt honom?

— Tusen gånger, sade Lady Caroline bekymmerslöst uppriktigt. Både skrifvit och sagt.

Emily sade ingenting, men den rörelse, hvarmed hon åter sjönk tillbaka i stolen, var i högsta grad vältalig.

— Men om du tror, att jag bryr mig om honom på samma vis som jag bryr mig om William, så misstar du dig. Naturligtvis kan det aldrig jämföras...

— Vet William d e t?

— Det vet William mycket väl. Visste han inte det, borde han strax låsa mig inne i käl-

laren på Brocket eller ta lifvet af mig. Det vore helt simpelt hans plikt mot familjen.

— Så öfverspändt, Caro!... Att säga sådant... Eller har du hjärta att skämta?...

— Jag tror inte du riktigt känner mig, Emily. — Jag är inte alls någon »grande amoureuse», som Lord Egremont säger, jag bryr mig inte om »intriger» à la Lady Oxford. Min natur är helt annorlunda. Men jag har fantasi...

— Gud hjälpe oss! Min kära Caro, tala nu inte hela tiden om dig själf och hurdan du är. Ser du inte, att jag sitter som på nålar?

— Men det är ju nödvändigt att du får veta hurdan jag är. Vore jag annorlunda, vore saken mycket enkel. Ty Byron är inte alls lik mig — han är en »grand amoureux».

— Det behöfver du sannerligen inte säga mig!

— Men på samma gång är han — på sätt och vis — mycket mera kylig och försiktig än jag. Det tror förstås ingen, men det är han. Lady Caroline teg ett par sekunder och hennes ton lät, när hon åter talade, nästan cynisk.

— Han vill gärna ha allt hvad han kan få — gratis — men tro inte, att han köper något för dyrt! Hvad han först och främst vill är att reparera sina affärer och bli en stor man i Öfverhuset.

— Så begriper jag inte, Caro... Sanner-

ligen om jag begriper, att du, som känner världen så väl och egentligen är så skarpsynt...

— Det har väl inte alls med det att göra, sade Caroline otåligt.

... Min »skarpsynthet», som du säger, har aldrig gagnat mig — och aldrig generat mig. Om du vill veta sanningen, så föraktar jag min egen världsklokhet och slughet alltför mycket för att tillåta mig att använda sådana usla världsliga egenskaper i mina egna angelägenheter!

— Öfverspändhet igen! Oförlåtlig öfverspändhet! Reminiscenser! Nu talar du som Byron.

— Och det inbillar du dig?... Lord Byron, som är så stolt öfver att alltid kunna genomskåda sina egna och andras fel och — när det gäller — draga nytta af dem! Han är minsann ingen idealist. Och han förstår mig inte, när jag säger, att jag hellre ville ha varit en enkel och enfaldig »Jungfru från Athen» än Lady Caroline Ponsonby.

— Lady Caroline Ponsonby? Hvarför plötsligt inte längre Lady Caroline Lamb?

— Därför, sade Caroline med ett litet underligt leende, som Emily inte riktigt kunde tyda, därför, att jag inte ens törs säga en sådan blasfemi, som att jag vill undvara att vara Williams hustru.

Emily satt en stund och teg. — Jag tycker du skulle fortsätta att lätta ditt hjärta, Caro, sade hon smeksamt.

Lady Caroline begärde inte bättre. — När vi märka, hur olika vi äro — började hon igen — Byron och jag, bli vi alltid ovänner. Och när vi äro ovänner, blir han rasande, kall och förnärmad och låter mig förstå, att jag inte alls är nödvändig för honom — o, inte alls!... Han kunde få tusen i stället för mig. Och jag blir förtviflad och stött och olycklig öfver att han är sådan och vet inte, hvad jag skall finna på för att få honom god igen. Ty jag vill, att han, antingen jag är sådan eller sådan, alltid skall vara min, och jag blir utom mig, när jag ser honom vända sig till de andra...

— Här är det alltså kusin Annabella, det oskyldiga barnet, gör sin entré?...

— Du kan mycket väl vara öfverlägsen, kära du, i kraft af min dygd och hvad jag nu har berättat dig om mig själf, men det säger jag dig: det är inte uteslutet att jag ännu *par dépit* kan göra... hvad som helst.

— Har du mera att berätta? frågade Emily, mera uppskrämd öfver Carolines ton och uttryck än hon ville låta henne märka.

— Å, mycket, mycket mera. Nu först kommer historien om min allra värsta dumhet.

— Men hvar har William haft sina ögon!

ropade systern otåligt. Jag begriper honom inte!

— En enda gång — kan du tänka dig? — en enda gång har William hedrat mig med ett slags ultimatum. Och vet du, hvad han hade att säga?...

Lady Caroline hade rest sig upp — hennes dramatiska instinkt tvang henne till det. Hon stod framför svägerskan med hufvudet tillbakakastadt och så lång som möjligt.

— Han hade bara det att säga, underrättade han mig, att han, när han gifte sig med mig, inte hade förpliktat sig till att vara hvarken moralpredikant eller fångvaktare, och han afböjde — kan du inte se hans min, Emily? — han »afböjde bestämdt» att anses för något af delarna.

— Jag önskar, sade Williams syster uppriktigt, att han inte vore en sådan Don Quixote! Han, som annars är så förståndig! Hur kan han vänta, att man skall respektera sådant!

— Men det väntar han. Förståndigare är han inte... Nå, så länge han var ond på mig, gick det ändå an... Ty naturligtvis, fastän han försökte vara lika flegmatisk och nonchalant som vanligt, var han ond. Och det tröstade mig, så länge det varade.

... Men så började han igen raljera med mig, gjorde narr åt mig, tog mig de haut en bas.

Och det skulle han inte ha gjort! Jag blef mer än en gång alldeles utom mig och sade saker, som jag inte menade och inte skulle ha sagt...

— Som till exempel?... försökte Emily varsamt få veta det.

— Jag sade, att jag var utledsen på allt och alla och att jag inte kunde uthärda att alltid bo i samma hus som hans föräldrar och jämt ha deras förmynderskap öfver mig... Att jag inte kunde lefva utan Byrons vänskap och sådant.

... Jag menade det ju inte helt och hållet alltsammans — inte ens det jag sade om Melbourne House. Vi ha ju faktiskt allting för oss själfva och bo lika präktigt som andra. Men han tog det som en förebråelse för det vi inte ha råd att ha det på annat sätt, och jag tror nästan det gjorde mera intryck på honom än det jag sade om Lord Byron. Det tog han visst bara som en bravad.

— Hvad svarade han dig?...

— Inte ett ord. Du känner väl din bror! Han blef bara ett par tum längre och vände mig ryggen och gick sin väg... Det kan nog hända, att William är en ängel i jämförelse med mig, men ett jämnt humör har han inte. Hvad han gjorde inne i biblioteket vet jag inte, men han gick inte till sängs hela natten. Och jag låg naturligtvis och grät mig till feber... Nästa

morgon — och det var nästan det värsta — hälsade han på mig som om ingenting händt.

— Han är dum, utbrast Lady Cowper med öfvertygelse. Han inbillade sig naturligtvis, att han bar sig mycket diplomatiskt åt.

— Det trodde han väl... Men jag är säker på att ingen kvinna i världen, inte ens den minst begåfvade, kunde vara så enfaldig.

Lady Cowper skakade medlidsamt på hufvudet. Nå? frågade hon nyfiket vidare.

— Jag kan inte tala mera om det, sade Lady Caroline sakta, och ögonen fylldes plötsligt med stora tårar. Det, det... som vi sade hvarandra... det gjorde ett förfärligt intryck på mig. William, som aldrig har varit hård emot mig förr.

— Men du har kanske heller aldrig sårat honom så djupt som nu?...

— Det är inte likt honom att vara h å r d, sade Lady Caroline envist. Hon teg och såg ned i golfvet.

— Och det var h a n s skull, uteslutande hans skull, återtog hon därpå plötsligt hetsigt, att jag sedan bar mig åt som jag gjorde. Jag var alldeles ifrån mig: jag visste inte, hvad jag skulle finna på för att straffa honom. Det var då jag skref till Byrons lakej...

Emily riktigt hoppade till: H v a d gjorde du?... S k r e f d u t i l l B y r o n s l a k e j?

— Ja, sade Lady Caroline, som om det hade varit den naturligaste sak i världen. Jag skref till Fletcher, att han i hemlighet skulle komma upp till mig i Melbourne House, då jag ville tala med honom om något viktigt.

— Gud i himmelen, barn — satt hennes svägerska och riktigt jämrade sig. Jag tror aldrig, att det i hela världen har funnits en så oklok varelse som du!...

— Naturligtvis skulle jag inte ha gjort det, medgaf Lady Caroline rätt obekymradt. Lord Byron var också mycket chockerad — för att inte tala om den stackars betjänten! Men jag var i det ögonblicket så uppskakad och harmsen och förbittrad — ja, förtviflad — och det var det första som föll mig in.

Lady Cowper riktigt stönade.

— Af honom — af Fletcher alltså — fick jag veta när jag kunde träffa Lord Byron allena på hans rum i S:t James Street. Och så — i förrgår — så förklädde jag mig och gick dit samma kväll.

Lady Cowper hade uppgifvit att säga ett enda ord mera. Hon bara frågade med ögonen.

— Ja, du må tro det var äfventyrligt, sade Lady Caroline nästan triumferande men på samma gång med en viss självfironi. Du kan inte föreställa dig, hur det kändes, när jag gick uppför baktrappan framför Fletcher. Hade han

inte varit där, hade jag sprungit min väg igen, men nu skämdes jag. Jag kände mig som en af mrs. Radcliffes hjältinnor på jakt efter det öfvernaturliga.

— Men h a n? — Byron, menar jag, hur tog han emot dig?

— Han var mycket förvånad, sade Lady Caroline i samma lätt sarkastiska ton, och mycket älskvärd och... mycket rädd för mig! Men jag hade beslutat att vara ståndaktig, kosta hvad det kosta ville! och att om William ämnade vara till den grad orättvis och hård emot mig, så skulle han sannerligen nästa gång ha skäl därtill!

— Sade du det till Byron?

— Jag nämnde inte William. Jag sade honom bara att jag var utledsen på England, på allting härhemma, och så bad och besvor jag honom att resa härifrån med mig.

Emily kramade bara hennes hand och såg upp på henne med sina stora ögon.

— Kära du, var inte så rädd, sade Lady Caroline lätt. Han v i l l e inte. Jag skrämde honom den kvällen så grundligt, att han säkert aldrig glömmer det. Han ämnar göra ett rikt parti och en briljant karriär och har inte ringaste lust att för min skull råka i hvad han kallar »en klämma».

— Det var han väl inte oförskämd nog att

säga till dig? utbrast Lady Cowper så lättad, att hon nästan hade råd att vara indignerad på Carolines vägnar.

— Nej, då... långtifrån! Men han lät mig förstå det — han törs inte längre vara så öppen och hänsynslöst uppriktig emot mig, som han en gång var. Han lät mig förstå det — hur sympatisk och drôle och poetisk och intagande han kan vara, tror jag ingen vet utom jag! Och... rent ut sagdt — hon skrattade litet — jag tror nästan, att det, trots allt, kostade en smula på honom att låta mig gå. Ty på sitt vis är han ännu kär i mig. Mer än i någon annan, tror jag.

— Men... menade du då själf det ringaste med ditt vansinniga förslag?

— Det kan jag inte riktigt säga, tillstod Lady Caroline litet tveksamt. Hur mycket man i ett gifvet ögonblick menar och inte menar, kära Emily, det... En enda blick, betoningen på ett ord kan ju afgöra allting... Jag var mycket exalterad och upprörd — jag kände, att jag måste h a n d l a, finna på någonting...

— Kunde du då verkligen på allvar tänka på att lämna William och ditt barn?

— Aldrig! ropade Lady Caroline energiskt. Aldrig i världen!

— Men om han nu hade tagit dig på orden? ... Byron menar jag...

— Ja, ser du... Jag vet inte hur, men jag tror aldrig, till och med, när jag var som mest bevekande, att jag en enda sekund trodde, att han kunde göra det. Naturligtvis begriper han -- och det ännu bättre än jag — att en rymning med den blifvande Lady Melbourne, en jarls dotter och kusin till hertigen af Devonshire, skulle göra honom komplett omöjlig här i landet för alltid.

— Jag förstår dig inte, Caro... Nej, det gör jag inte! När du från början kunde resonera på det viset...

— Jag resonerade inte alls. Men egentligen d u m är jag ju inte, Emily... Han följde mig själf hem till Melbourne House och tog mycket ömt afsked af mig. Och i går fick jag ett bref... Hon gick hastigt bort till sekretären och kom tillbaka med det.

— Du må gärna läsa det. Det är nästan ett kärleksbref — eller rättare sagdt: det ä r ett kärleksbref, det tjänar inte till att neka det! — men du må i alla fall gärna läsa det. Och då kan du kanske säga mig, hur mycket han menar och hur mycket han inte menar. Ah, du vet inte hur varm, hur rättfram och omedelbar vår vänskap eller förälskelse, eller hvad det nu mest var, var till att börja med! Och nu...

Lady Cowper hade inga skrupler: hon tog strax brefvet.

... »Lofva att inte älska er! Å, Caroline, det är för länge sedan för sent att lofva något sådant» — läste hon halfhögt... »Ingen kan veta, hvad jag offrar för er!... Jag var och är helt och hållet er, beredd att lyda och älska och ära — ja, att flykta med er när och hvar och hur ni själf vill besluta»... Hon mumlade igenom det.

— Jag må säga... slutade hon öfverväldigad, när hon lämnade igen papperet. Men Gud vet, om han egentligen är mera begifven på att göra allvar af saken än du själf var! Trots allt hvad han säger, tycker jag det låter som om han helst ville slippa.

Caroline stod med nedslagna ögon och vek tankspridt omsorgsfullt ihop sitt bref. Plötsligt såg hon upp med ett uttryck af smärta och djup bitterhet.

— Men kan du inte begripa, Emily, att hur mycket jag än har att ångra och förebrå mig gentemot... ja, du vet nog gentemot hvem, så kan jag på samma gång omöjligt låta bli att sörja öfver, att han och jag genom detta — genom mitt eget fel alltså — ha kommit så långt bort från hvarandra.

XIV.

You know, I have always found you the cleverest, most agreeable, absurd, admirable, perplexing, dangerous, fascinating little being that lives now or ought to have lived 2000 years ago.

Byron
(i bref till Lady Caroline Lamb).

You need not fear me. I do not pursue pleasure like other men; I labour under an incurable disease and a blighted heart. Believe me, she is safe with me.

Byron
(till Lady Melbourne ang. Lady Caroline Lamb).

Lord Byron hade aldrig känt sig så retad och perplex, så missnöjd med sig själf och andra. En sådan tragikomedi! Ett sådant tilltag! Hur k u n d e något så fantastiskt, något till den grad oförlåtligt excentriskt falla en erfaren världsdam in? Sätta h o n o m i en sådan situation! Tvinga honom att gardera sig med det borgerliga snusförnuftets och den gängse moralens alla floskler; att spela mentor, följa henne hem till mannen, resignera ädelt, när han — trots allt — allra helst velat taga henne på orden och behålla henne med detsamma.

Men det kunde inte låta sig göra — och det hade hon förstås hela tiden haft mycket klart för sig, den lilla häxan! Hon kunde ostraffadt tillåta sig att vara hur exalteradt generös som helst, emedan hon visste, att han omöjligt — rakt omöjligt — kunde tillåta sig att taga emot hennes galna tillbud. En billig rodomontad, Lady Caroline! Något att skrämma den oåtkomlige William Lamb med nästa gång de blefvo osams, eller kanske bara något att roa honom med?... Ty var inte han nästan lika oberäknelig som sin oberäkneliga fru? Hade han inte hvar dag i flera månader sett den »oemotståndlige pilgrimen» i sitt hem och hade han någonsin gjort honom den äran att ens visa sig förvånad?

Och ändå var det minsann inte tomt skryt af »pilgrimen» att citera de tongifvande damerna och kalla sig själf »oemotståndlig». Många hade funnit honom vara det. Den erfarna och trånande Lady Oxford, den sentimentala och yppiga Lady Frances Webster, Lady Jersey med sin sydländska charm och blixtrande liflighet — han visste med sig, att han bara behöfde peka på dem för att vinna dem. Och så hade han haft den förbannade oturen att just råka förälska sig i en, som inte var lik någon annan. Både på vers och på prosa hade han otaliga gånger låtit hela världen veta,

hur i högsta grad »österländskt» hans ideal af en kvinna vore, och så hade han vid första blick låtit fängsla sig af »den lilla bleknosen», som hans vän Scrope Davies kallade henne. Men den gode Scrope kände henne inte och kunde omöjligt bedöma, hur egenartad och sammansatt och farlig hon var: förtroendefull som ett barn och skeptisk som han själf, den bästa och roligaste kamrat, odygdig och troskyldig som en skolpojke, en uppriktigt hängifven och hjärtlig vän, förföriskt kvinnlig, med en förmåga att känna och förstå, att beundra och älska... Åt helvete med henne!

Och nu var det alltså alltsammans förbi! Inte annat att göra än att ge henne på båten och resolut titta åt annat håll. Ty inte ens för h e n n e s skull kunde han uppgifva sin ställning i London, och Melbourne House kunde han framför allt inte undvara. Ett enda oförsiktigt steg till af Caroline och han riskerade att för alltid bli utesluten från detta hem, som var honom kärare och mera nödvändigt än hans eget någonsin varit. Hade han inte redan mer än en gång haft besvär att öfvertyga Lady Melbourne om sin ofarlighet, när hon på sitt eget fina och ändå rättframma sätt talat om sin fruktan för Caroline och häntydt på sina planer för Annabella.

Och dessa planer — hvarför skulle han

neka det? — intresserade ju äfven honom i allra högsta grad. Hade inte den kloka Lady Melbourne, som i hans tanke ägde inte blott de skarpaste men också de mildaste ögon och utan tvifvel visste, hur landet låg, fullkomligt rätt, när hon lät honom förstå, att ingen bättre kunde motsvara hans fordringar på en hustru än Annabella. Och utom allt annat han vunne genom ett giftermål med henne, hade han ju också den fördelen, att det för alltid knöt honom fast till denna krets, inom hvilken han kände sig andligen höra hemma och inom hvilken han så väl trifdes. »Husets fjärde son» hade Lady Melbourne kallat honom; denna utsikt var frestande för en, som aldrig ägt ett verkligt hem och alltid i högsta potens känt den plågsamma saknaden däraf. Ungkarlsménage passade inte för honom — så mycket visste han — han hade länge varit medveten därom och i sina hemligaste tankar såväl som i sina intimaste samtal jämt beklagat sig öfver att han »omöjligt kunde undvara kvinnor». Denna saknad var så lefvande, att han fann en viss trefnad och trygghetsförnimmelse blott genom känslan att befinna sig under sin gamla argsinta hushållerskas hägn och vård.

Och Annabella var en präktig flicka. Hon var kanske en smula stel och tvärsäker, men

bra såg hon ut, och fin och värdig och klok var hon. Det var lätt att på allvar bli kär i Annabella — så kär som man öfver hufvud behöfde vara i en rik hustru med de mest utmärkta familjeförbindelser. Och Newstead — hans älskade Newstead! I tankarna förskönade och reparerade han redan på det ifrigaste sitt gamla herresäte, lade om taken, ommöblerade rummen och kalkylerade utgifterna till nya trädgårdsanläggningar. Hans diktarefantasi skenade åstad med honom: tack vare Annabella, såg han sig redan i andanom som stor godsägare och jorddrott, som lycklig familjefader och framstående politiker. Hade inte Lord Grenville efter hans jungfrutal i Öfverhuset nu i februari sagt, att hans stil liknade Edmund Burkes? Och hade inte Lord Holland sagt, att om han ville fortsätta som han börjat, skulle han snart öfverträffa dem allesammans? ... Det gällde blott att gripa till i rätta ögonblicket, taga emot och fullfölja de enastående chancer, som hans ställning i London nu bjöd honom. Och om han än i mera missmodiga ögonblick kunde säga sig själf, att han kanske inte — hvarken i det ena eller i det andra afseendet — vore ett sådant vidunder, som godt folk inbillade sig, så... hvarför inte låta d e m tro det? En sådan idiot, att han självvilligt beröfvade dem deras illusioner — till

och med om de emellanåt tycktes litet öfverdrifna — fann han sannerligen inte sin plikt att vara! Och ändå var han ingen *poseur* — Hobhouse och kamraterna finge säga hvad de ville! Han var ung, yngre än de andra — det var hans största styrka — och vilja hade han. Geni också förstås... Men viljan, hans friska vilja — det visste han med sig själf — den var mera värd, än alla hans skaldegåfvor och andra stora gåfvor tillsammanlagda. Han, som hela sitt lif igenom fått vara far och mor och äldre bror för sig själf — han visste det. Han önskade han kunde veta, hvad andra i verkligheten tänkte om honom; han önskade han kunde veta, hur andra kände, hur de sågo världen — var det, som var rödt för honom, grönt för dem, och tvärtom? För William Lamb till exempel? En sådan underlig kurre!... En allvarlig statsman, som knappt tycktes ta något på allvar; som skämtade och talade slang, när andra voro som mest högtidliga, och föraktade allt det »som gjorde sig»! En äkta man, som efter allt att döma tillbad sin hustru, och utan att röra ett finger, knappt blinka med ögonen, såg henne älskad och åtrådd af andra, färdig att inveckla sig i ett nät af obetänksamheter och dårskaper! Alla dessa »kloka» kålhufvuden omkring dem, de förstodo inte William Lamb, men han — han, som sannerligen minst af

alla hade skäl att göra Lamb rättvisa! — h a n begrep, att »världen» — kålhufvudena — inte hade någon aln, hvarmed de kunde mäta denne underlige herre. Heller inte ägde den något mått för Caroline. Och allra minst för Lord Byron — det skulle han visa dem!

En vacker dag fann fröken Annabella Milbanke en liten antik bronslampa på sitt skrifbord tillika med ett bref från Lord Byron. Inte ett kärleksbref, inte — därtill var han alltför ärlig — men ett litet mer än vanligt välskrifvet bref, ett litet vänskapligt, humoristiskt bref, som på sina ställen var en smula sentimentalt. Hon läste det småleende med förståndig uppskattning — som litteratur. Men litet hjärtklappning hade hon ändå och gick hela dagen omkring med ännu rödare kinder än vanligt. Och när de om aftonen träffades på en patriotisk subskriptionstillställning hos Almacks, tackade hon honom för hans uppmärksamhet med mera värme än hon dittills tillåtit sig att visa honom.

Samma afton hade Lord Byron ett långt och rätt betydelsefullt samtal med Lady Cowper. H a n hade från början ingen särskild lust till det, men h o n ville tala med honom, och då hon liksom hennes mor var en öfverlägsen taktiker, varade det inte länge förrän hon i en vrå af den stora balsalen hade honom på tu

man hand. Hennes princip var att den bästa diplomati alltid är ärlighet och började därför genast med stor säkerhet tala om det hon egentligen ville tala med honom om.

— Ni ser er om, Lord Byron, sade hon... Det kan naturligtvis inte ha undgått er uppmärksamhet att min svägerska, Lady Caroline, inte är här i afton?

— Jag har märkt det, svarade han så likgiltigt han kunde — litet öfverdrifvet likgiltigt, ty han ägde i många afseenden inte stort mera säkerhet än en vanlig ung engelsman och var ännu inte fullkomligt vuxen Lady Melbournes dotter. Är Lady Caroline inte frisk?

— Hon har aldrig kunnat uthärda stark värme, och trängseln på de här offentliga tillställningarna är ju förfärlig... Hon såg sig om och teg litet. Därpå sade hon i en lägre, mera förtrolig ton, systerligt bekymradt:

— Dessutom vet ni ju, att hon aldrig kan tåla starka sinnesrörelser.

Byron såg hastigt upp med en ofrivillig, skuldmedveten blick.

— Ja, hviskade Lady Cowper förtroligt, skyggt — hon såg mycket värdig och sött matroneaktig ut med sin blå dräkt, sina rosenknoppar och diamanter, då hon nu litet förvirrad sänkte blicken — Ja, Lord Byron, jag

finner det riktigast, att ni vet, att jag vet... Hon stannade.

Han kände sig het om öronen och tittade ner, han också, och visste inte alls, hvad han skulle säga.

— Lord Byron, hviskade hon igen och lade lätt sin hand ofvanpå hans arm, i det hon uttrycksfullt såg honom in i ögonen. Ni måste ju mer än en gång ha märkt, så mycket som ni sett oss alla, att Caro alltid har behandlat mig mera som sin egen syster än Williams... Jag vet allt, tillade hon betydelsefullt: Allt.

Så för tusan! tänkte Byron, häpen och inte så litet förfärad. Hans blick, som mötte hennes, var osäker och förvirrad.

— Hon har naturligtvis burit sig åt som en liten toka! sade Lady Cowper mycket öfverseende, inte fullt så lågmäldt. Eller kanske hellre som en oerfaren och romantisk pensionsflicka. Har ni någonsin riktigt gifvit akt på ... det har ni naturligtvis, ty ni, som alltid varit så upptagen af Caro, måste ju förstå henne — har ni riktigt gifvit akt på den egendomliga kontrasten i hennes natur?... Bed henne om ett råd, och hon är den mest praktiska, världserfarna och öfverlägset förståndiga människa jag känner — men när det gäller henne själf!... Gud bevare oss!

— Hon är olik alla andra, sade Lord By-

ron. Han smålog litet, han kände en oemotståndlig, intim glädje öfver att få tillfälle att tala om henne, bara nämna hennes namn till någon, som i grund och botten kände henne och hade sympati för henne. — Ingen utom hennes närmaste... Han fortsatte inte, men blicken ur de långsamt höjda ögonen var så vackert vältalig, att Emily plötsligt kände sitt hjärta klappa fortare.

Stackars Caroline! tänkte hon. Ser han ofta på henne på det viset, är det minsann inte underligt... Hon smålog lugnande emot honom och liksom för att mildra den chock hennes vidare meddelanden möjligen kunde gifva honom, stack hon sakta sin hand inuti hans.

— Jag har läst ert bref... ert bref, som ni skref till henne efter den där kvällen (ömsesidig förstående tryckning af händerna), då ni så ädelmodigt och ridderligt beskyddade henne mot henne själf. Jag kan inte säga er, min vän (ny handtryckning), hur uppriktigt jag beundrar er ståndaktighet, och hur innerligt — jag kan nästan säga *systerligt* — jag känner för er. Ty jag förstår — hon såg honom djupt in i ögonen — jag förstår så väl, hur kär hon måste vara er...

Byron förde sakta hennes hand upp till sina läppar. Hans egen syster — den enda kvinna han stått riktigt nära — hade numera

aldrig någon tid för honom, var alltid bara upptagen af sina småbarn och penningebekymmer. Hvad Lady Melbourne och hennes dotter bjödo honom, var det han mest åstundade och längtade efter: en plats vid härden, en varm vrå, ett hem. Sin mor hade han aldrig sympatiserat med, sin syster såg han som sagdt blott sällan: här fann han mor och syster — andligen besläktade varelser, födda inom den värld, som äfven var hans, men som han ännu ej riktigt kände sig hemmastadd uti; fina och kloka kvinnor, som förstodo allt och dömde mildt, och som ibland — när ett debet och kredit blef alltför invecklad — småleende slätade ut det med hartassen.

— Kär? upprepade han Emilys sista ord. Hur är det möjligt att jag skulle kunnat undgå att få henne kär? Till och med om hon inte själf velat det...

— Adam! sade Lady Cowper lekfullt och drog sin hand till sig. Var det verkligen hon, som gaf er äpplet?

Hans ögon tindrade under de ännu halft sänkta ögonfransarna. — Hon visade mig det, sade han. Sedan stoppade hon det i fickan och ville inbilla mig, att jag aldrig hade sett det.

Emily drog på munnen. — Jag kan föreställa mig det. Det är så likt Caro! Och det

lustigaste är, att hon rakt inte själf vet hvilken taskspelerska hon är.

De sutto bägge tysta ett par ögonblick. Byron undrade på, hur mycket Caroline berättat, och hur mycket Lady Cowper egentligen visste om honom. Visste hon allt?... Mycket möjligt. Men visste han själf allt?

Det dansades en patriotisk kadrilj. Annabella Milbanke var en af deltagarinnorna och tog sig briljant ut i ett slags portugisisk fantasinationaldräkt. Lord Byron satt och såg tankspridd och frånvarande ut, men Lady Cowper följde intresseradt dansens gång och satt och slog takt mot golfvet med sin tunna sko. På en gång vände hon sig till honom och sade förtroligt — så lugnt och naturligt, att han ej ens kunde finna det underligt:

— Hvarför gör ni inte allvar af det med Annabella?

Han skrattade litet förvirrad.

— Allvar? sade han. Kära Lady Cowper — det kommer ju inte endast an på mig!

Men Emily bara nickade. Hon reste sig i detsamma upp för att hälsa på en gammal herre, som närmade sig henne. Därpå, då dansen tog slut, vinkade hon sin kusin till sig.

— Tag du min plats, kära Annabella, sade hon, annars kommer någon annan och eröfrar den. Men kom ihåg — hon såg sig om öfver

skuldran — kom ihåg, att du bara får vara min ställföreträderska! När jag kommer tillbaka, kör jag bort dig.

Men hon kom inte tillbaka. Och Annabella vaktade troget hennes plats.

XV.

She married him from vanity and he married her to retrieve his broken fortune. They were brought together through the usual medium, lady matchmakers. There was no sympathy in choice or love ...

Trelawny
(om Byron och miss Milbanke).

I begin to find out that nothing but virtue will do in this damned world.

Byron.
(Bref till Francis Hodgson).

Eftersommaren var redan inne, och hade det inte varit för de oroliga förhållandena inom- och utomlands, hade troligen de flesta, som hade någon annanstädes att taga vägen, för längesedan lämnat London. Premierministern Spencer Percevals mord hade i våras störtat landet i ny förvirring, föranledt påbud om nya parlamentsval och suspenderat alla regeringsärenden: i nästan tre veckor hade riket varit utan administration, och först i början af juni hade det lyckats prinsen-regenten att åter bilda ett kabinett, som parlamentet kunde acceptera. Hafvet vimlade

af fientliga kapare, och som vanligt hade man blott knapphändigt reda på hvad som försiggick i Spanien och om det skulle lyckas Wellington att i längden hålla stånd emot Marmont och Soult. Befolkningen vågade knappt tro på hans framgångar. Ciudad Rodrigo och Badajoz hade fallit redan i våras — detta visste man i alla fall med säkerhet i hela landet och hade också tillbörligen fröjdat sig däröfver, men sedan? Hvad hade egentligen händt sedan? Att armén vore upptagen af en afgörande kampanj i södern var man underrättad om och namnet Salamanca nämndes redan med triumf, på samma gång som man sväfvande och under ängslig ovisshet undrade om det hade lyckats Wellington att taga Madrid, hvilket de bäst underrättade hoppades, att han stode i begrepp att göra. Det fanns i hela England icke en familj, som icke hade någon af sina närmaste vid hären: en far, en bror, en son, en man eller fästman, men blott i själfva hufvudstaden kunde man i bästa fall påräkna någorlunda snabba och pålitliga underrättelser ifrån krigsskådeplatsen, därför hvarken tordes eller ville de, som hade tillfälle att vistas i London, resa därifrån. Från Polen och Ryssland väntade man också dagligen oroligt på nya underrättelser: hur långt hade Napoleon vid det här laget trängt fram med den stora armén? Äm-

nade han stanna på andra sidan Niemen? Hade han redan gått öfver Dniepr?... Kunde man hoppas, att zarens oöfvade skaror blott någorlunda voro de segervana franska härarna vuxna? Hvad företog man sig nu i Tyskland och Österrike, då kejsaren vändt ryggen åt dem?... Var Wellington — ty tankarna återvände dock alltid beständigt tillbaka till förhållandena på Pyreneiska halfön — var Wellington, hur skicklig och stark han än syntes, verkligen i stånd att hindra de franska härarna i Spanien och Portugal att förena sig med hvarandra? Och om han förlorade det förestående stora slag, som man i invigda kretsar menade vara oundvikligt?... London var i feber, tidningarna voro hvar dag bräddfulla af angrepp på de »odugliga ministrarna»; af uppskrämmande, mer och mindre pålitliga underrättelser från krigsskådeplatsen; af patriotiska upprop; af förtviflade referat angående arbetarooligheterna och den tilltagande nöden i de nordliga fabriksdistrikten; af berättelser om konflikten med Amerika och om kungens hopplösa sinnessjukdom; af kaparelögner och jeremiader angående flottans tillstånd; af societetsskandaler och ömsom servila, ömsom förbittrade berättelser angående prinsen-regentens och aristokratiens extravaganta festligheter och nöjen.

Ty sannerligen roade man sig trots allt i London som man aldrig förut roat sig. England var uppfylldt af framstående flyktingar från fastlandet, hvilka blott här funno en fristad mot den franska regeringens förföljelser, och af högtstående konspiratörer från de riken, ur hvilka kejsaren fördrifvit de gamla dynastierna och insatt regenter af sin egen släkt, därtill af engelska diplomater, som han godtyckligt bortvisat från de residensstäder han behärskade. Och alla dessa personer skulle nu fêteras, förhöras, pumpas och beklagas. Aldrig hade det varit så trångt om plats vid middagar och mottagningar; aldrig hade damerna oftare visat sig i nya toaletter; aldrig hade papperen på börsen fallit och stigit så svindlande hastigt; aldrig hade teatrarna bjudit skådespelare och sångerskor så höga honorar som nu. Spara! Hvem brydde sig om att spara? Visste man inte, att hvar sparad skilling strax slukades af armén och flottan? »Den smula vi stackare ge ut» — tyckte damerna — »när staten sitter i skuld upp öfver öronen och dagligen kastar bort millioner!» Spara! Det var inte tal om att spara, inte...

I dag var det mer än vanligt varmt, och Lady Caroline Lamb satt vid sitt skrifbord i en mollklänning, som påfallande liknade ett garneradt lintyg, bundet kring lifvet med ett

blått sidenskärp. Framför sig hade hon en uppslagen stambok, på hvars guldkantade blad hon sirligt präntade ett par vers, som hon omsorgsfullt afskref från ett stycke solkigt, ofta öfverkorsadt papper.

— Är det du, Annabella?... vände hon sig om, litet förvånad, då fröken Milbanke i hatt och tyllschal trädde in genom den höghvälfda dörren, som en betjänt höll öppen för henne.

— Stör jag dig? frågade Annabella tveksamt.

— Inte det ringaste. Jag håller bara på med ett par vers till Madame de Gramonts minnesalbum. Jag hatar att bli ombedd om sådant af människor, som jag nästan inte känner och inte bryr mig om.

Annabella instämde förströdt. Med en suck af trötthet sjönk hon ner i den framskjutna länstolen, nära Lady Carolines plats. Hon var mycket varm, det mörka håret var alldeles fuktigt och klibbigt under den tunga suffletthatten, och hon slöt välbehagligt ögonen, medan hon med spetsnäsduken okonstladt torkade sig i pannan och under hakan.

— Det börjar bli nästan ohyggligt hett här i London, sade hon klagande, men naturligtvis märker du ingenting härinne... Jag tänker jämt på, hur våra stackars soldater måste plågas därnere i Spanien...

Lady Caroline kunde nog inse, att Annabella, som ej på länge hedrat henne med sitt besök, inte hade kommit för att tala om värmen och soldaterna. Hon gaf order om förfriskningar, lade undan sin skrifdoning och frågade genast nyfiket:

— Ville du mig inte något särskildt, Annabella?

— Jo, medgaf Annabella dröjande. Jag kom egentligen hitupp för att fråga dig till råds om någonting... en viktig sak...

Hon såg ned på sin tunna näsduk, som hon satt och drog ut mellan fingrarna, tills den nästan liknade en snodd. Därpå — utan att ännu vilja se upp — återtog hon på samma tvekande, obeslutsamma sätt:

— Jag ville hellre tala med dig — d i r e k t e med dig — innan jag rådför mig med mamma eller faster, ty du känner honom troligen så mycket, mycket bättre än någon af oss andra...

— Hvem? frågade Caroline hastigt, förvirrad, med ett misslyckadt försök att synas obesvärad, ty hon visste redan, eller trodde sig veta, hvem frågan gällde. Hvem menar du?

— Lord Byron, hviskade Annabella med hufvudet djupt sänkt under den stora hatten. Han har friat till mig.

Caroline tänkte inte alls på att dölja, hur öfverraskad och upprörd hon blef. Hon skif-

tade häftigt färg och tryckte okonstladt med en smärtsamt häpen gest, som var henne egen, bägge händerna inemot bröstet.

— Friat? upprepade hon. Har han sagt? ... Vill han gifta sig med dig?

— Naturligtvis, sade Annabella i kränkt förvånad ton och lyfte med värdighet upp hufvudet. Naturligtvis vill han gifta sig med mig, när han har friat till mig. Men hvarför — hvarför just nu?... Och hvarför vänder han sig — så plötsligt, nästan oförberedt — till mig ... till mig personligen?...

— Och det tror du verkligen, att jag är i stånd att svara dig på! ropade Caroline obehärskadt.

— Ja. Annabella såg forskande, nästan fientligt på henne: Har han då aldrig talat med dig om det?

Caroline mötte lika misstänksamt pröfvande hennes blick och fann inte något svar på hennes fråga. I detta första ögonblick förekom Byrons beteende henne närmast som en planlagd förolämpning mot henne själf. Eller satt kanske Annabella och diktade hela historien och narrades för henne för att genom en öfverrumpling komma underfund med kusinens känslor för och verkliga förhållande till den man hon själf utsett åt sig?... Men nej — det liknade inte Annabella — ljuga kunde hon sä-

kert inte. Det måste alltså vara sant: Lord Byron hade friat till henne, hade plötsligt oåterkalleligen bestämt sig för att rifva alla broar mellan sig och sin väninna, inte längre låta sig frestas eller själf uppträda som frestare. Han ämnade nu resolut göra hvad hans ställning i världen och hans vänners råd länge ålagt honom: välja en rik fru, och han hade kanske själf sändt Annabella hit upp för att förbereda Caroline på en definitiv brytning dem emellan och därpå följande släktskapsförhållande och kusinvänskap.

Caroline hatade honom — rent af hatade honom i detta ögonblick. Trolös, taktlös, obarmhärtig! — Hvad kunde hon göra för att till gagns straffa honom? Ingenting. När han inte älskade henne längre, hade hon icke någon makt att straffa honom... Ännu i går talade hela London om hans passion för Lady Caroline Lamb, och hon kunde ännu för sig själf ursäkta och bortadvocera de oförsiktigheter och dårskaper hon begått för hans skull. Men i morgon skulle det öfverallt heta: Han menade icke det minsta med den tokiga Lady Caroline; för att ha fri entré i Melbourne House, där han alltid kunde träffa miss Milbanke, kurtiserade han svärdottern. Hon var blott ett pikant tidsfördrif, medan han gjorde sig säker om sin tillkommande. Så här — eller

ännu mera nedsättande — skulle man tala om henne, medan Annabella öfver sin fästmans axel läste de svärmiska och själfsvåldiga utgjutelser, hvarmed Caroline besvarat hans många bref och dikter.

— Du svarar inte, sade Annabella litet nervöst. Tycker du det är underligt att jag kommer till dig?

— Ja. Uppriktigt sagdt — rätt underligt, svarade Lady Caroline harmset och rättframt.

Annabella drog sig tillbaka in i stolen med en förolämpad blick.

— Jag trodde, att du kunde vara mera högsinnad, sade hon med värdighet, men hennes röst darrade. Är det då verkligen så underligt och obegripligt, att jag, innan jag för hela lifvet binder mig vid en man, för hvilken jag — det tillstår jag ärligt — alltid har haft sympati, och hvars namn jag skulle vara stolt att bära... att jag först vill veta om hans hjärta, som han nu erbjuder mig, är fritt eller om det inte är det?... Är det underligt? Kom ihåg, hur ung och oerfaren jag är... Och när jag har kunnat göra våld på min stolthet och ärligt tala med dig i detta ämne — det har sannerligen inte fallit mig lätt, försäkrar jag dig — borde jag inte så kunna vänta mig att finna mera förståelse, mera tillmötesgående hos dig?

— Du talar som en kriabok, sade Lady

Caroline otåligt. Det har du alltid gjort och vet inte själf, hur irriterande du är... Hon afbröt sig, skrämd af Annabellas min och ångrade sin egen ovänlighet.

— Du är alltid så kylig och behärskad, Annabella, sade hon i nästan klagande ton. Hur kan jag veta, om du verkligen har ett sådant intresse för honom som...? Att du riktigt bryr dig om honom, menar jag...

— Genom att jag kommer hit, svarade Annabella enkelt.

Caroline kände sig slagen, djupt förödmjukad, förvirrad och rådlös. Hon kunde inte förklara för Annabella, hvad Byron, för det att han var sådan som han var och hon sådan som hon var, under den tid de känt hvarandra varit för henne. Annabella, som var henne så olik, som hon alltid ansett för sin största motsats, skulle aldrig förstå det.

— Han är fri, sade hon sakta, med en viss ansträngning. Mellan oss finns intet, har aldrig funnits något, som... som förpliktar...

De tego bägge ett par ögonblick. Därpå återtog Annabella och rösten röjde hennes djupa sinnesrörelse:

— Ja, du förstår nog... Förstår du inte? ... Hela våren och sommaren ha folk talat om dig och honom. Man har tillåtit sig alla möjliga gissningar (Caroline såg upp med ett

par nyfikna och förskräckta ögon) och... min blifvande man måste kunna umgås i Melbourne House. Det får inte finnas fiendskap mellan honom och min kusin William, inga hemligheter mellan honom och Williams hustru.

— Annabella! ropade Caroline och såg henne nästan hotande rakt in i ögonen. Låt det nu vara nog!

— Om du tycker, att jag burit mig besynnerligt åt genom att komma hitupp i dag, sade Annabella i mildare ton, nästan bedjande, så kom ihåg, hur litet jag ännu känner världen. Hvad visste jag annat än hvad jag hvar dag såg: att han jämt var hos dig, att han, när vi voro borta, alltid följde dig med ögonen, att du för hans skull nästan hade lagt bort att dansa, att du ofta rent af behandlade honom som din egendom...

Caroline såg skyggt upp på Annabella, som naturligtvis hade rätt och visste, att hon hade det. Men Annabella fortsatte inte, hon reste sig upp och började knyta sina hattband.

— Du har alltså redan sagt ja? frågade Caroline efter en stund, mycket osäkert och med mycket låg röst.

Annabella skakade på hufvudet.

— Inte ännu, sade hon undvikande. Och jag ämnar inte säga det — nu. När han riktigt känner mig och tänker detsamma om mig

som jag om honom och fullkomligt har glömt alla sina gifta väninnor — hon smålog litet — kan det vara tids nog.

— Alla? ropade Caroline hastigt, på sitt mest impulsiva sätt.

— Ja, sade Annabella med ett slags cynisk öfverlägsenhet, som Caroline icke skulle ha tilltrott henne, och tillika med tydlig skadeglädje. Vet du inte, att han de här sista dagarna — man förmodar du haft någon scen med honom — tröstar sig med Lady Oxford?... Kära Caro, vet du inte det?... Faster hade så roligt åt det, när hon berättade det för mig och George. Han lär ha sagt, att hon är den vackraste kvinna i London och »liknar en solnedgång af Claude Lorrain». En sådan tok! Hon skrattade till.

— Och hon kunde vara hans mor, sade Lady Caroline nästan föraktligt, ytterligt chockerad, och har minst sju barn!

Att han gifte sig och gifte sig för pengar kunde hon möjligen försona sig med, men att han — från henne — vände sig till Lady Oxford, Lady Oxford, som sannerligen inte var annat än »en solnedgång» — målad till på köpet! — och hade haft otaliga älskare, det kunde hon inte förlåta honom. Hvad var hans frieri till Annabella emot detta!

Annabella såg att hon åter hade skiftat

stämning: ögonen glänste harmsna, kinderna hade fått hvar sin röda fläck, och hon satt och teg och knep ihop läpparna — hvilket hon aldrig gjorde, utom när hon var riktigt ond — fullkomligt glömsk, tycktes det, af sin gäst, som stod framför henne, färdig att gå.

— Du kommer kanske på Lady Heathcotes bal i kväll? sade Annabella frågande, blott för att säga något. För min del vet jag inte, om jag går...

Caroline hade förut på dagen beslutat sig för att inte fara dit — hon väntade sig inte något nöje af tillställningen, blott hetta och trängsel, men nu sade hon plötsligt:

— Ja, naturligtvis... Visst kommer jag.

XVI.

Chained to excess, the slave of each extreme.

Byron.

Though all at once, unheard, reprove me,
Left alike by friend and foe,
— — —
No hand but thine can strike the blow.

Lady Caroline Lamb
(till sin man).

»I går gaf Lady H. en bal med supé. Bland gästerna voro Lord B-n, Lady W-d och Lady C. L-b. Lord B. lär annars vara en särskild favorit hos denna dam, men vid detta tillfälle ägnade han, tycktes det, sin uppmärksamhet åt ett annat skönt föremål. Detta gjorde Lady C. L-b så utom sig, att hon i en paroxysm af jalousi grep en dessertknif och stötte den i sitt bröst. En af damerna, Lady W-d, ropade genast på läkarehjälp. Lady W-d!!! Hvarför precis h o n? Jo, därför — berättas det — att denna höga dam strax efter sitt giftermål af liknande orsak tagit sig en liknande frihet med sin person och alltså af erfarenhet visste, hur det

kändes. Det berättas äfven, att damens man högeligen är att beklaga, att attentatet inte lyckades. Hvad Lady C. L-b angår, så lefver hon ännu»...

William Lamb såg upp från det lilla tidningsbladet, som hans mor nyss med en orolig och uttrycksfull blick menande lagt framför honom. Lady Melbourne var alltför upprörd att sätta sig ned. Hon blef stående bredvid sin son, medan han läste, och mötte nu ängsligt forskande hans blick.

— Hvad fan har jag att göra med de här galenskaperna? frågade han föraktligt, långdraget. Sådana sensationshistorier stå ju hvarenda dag i »Satirikern»... Hvilken anständig människa sätter tro till hvad de finna på att smörja ihop!

Lady Melbourne satte sig tungt ner i länstolen framför honom —

— Men förstår du då inte, William?...

— Visst tusan förstår jag... Lady C. L-b skall naturligtvis vara Caroline. Och det är förstås uteslutande för den skull jag nu har nöjet genomläsa denna högst tarfliga utgjutelse. Jag hoppas, att de öfriga personerna i dramat: Lord Byron och Lady Westmoreland — för att inte tala om Lord Westmoreland! — finna sig lika trakterade af historien.

— William — sade Lady Melbourne all-

varligt. Att du under hela denna tid har funnit det under din värdighet att söka göra slut på Carolines förtrolighet med Byron och allt detta infama skvaller, skall jag nu inte åter beröra. Jag försökte redan för länge sedan att påverka dig i denna sak, och du afspisade mig på ett sätt, som... som inte kunde annat än kränka mig...

Han reste sig otåligt upp, liksom för att afbryta henne, och med händerna i fickorna började han, med nedslagna ögon och djupt nedböjdt hufvud, långsamt drifva af och an på golfvet. Moderns ögon följde honom oafvändt hela tiden.

— Att du då inte blandade dig i saken, har varit mera synd om Caroline, än du kanske ännu begriper. Med ett ord hade du den gången kunnat leda henne ur frestelsen — du hade kunnat det, ingen annan. Nu... Hon gjorde en resigneradt hopplös rörelse med händer och skuldror.

... Du må förakta det där usla tidningsbladet hur mycket du vill: det faktum, att din hustru i sin öfverspändhet och tanklöshet blamerat sig på ett sådant sätt, att skandalpressen funnit för godt att taga notis därom, kan aldrig någonsin bortdisputeras. Hon talade med myndighet och eftertryck och teg nu ett

par minuter för att se, hur han tog hennes ord.

— Hvad ämnar du nu göra? frågade hon tvärt.

— Tala med Caroline, svarade han kort.

— Ändtligen!... Och litet efteråt: Vill du anlägga sak emot tidningen?

— Nej, svarade han utan betänkande. Om något sådant är nödvändigt, hvilket i mitt tycke vore att göra packet alltför stor ära, blir det antingen Byrons affär eller Westmorelands. Det förekommer mig, att h a n s hustru är ännu mera illa åtgången än min.

— Tror du inte, frågade modern dröjande, att du, om du bad henne om det, kunde förmå Caroline att under någon tid — blott under den allra närmaste tiden — resa till sina föräldrar. Jag tror att de en tid i höst ämna bo på Bessborough... .

Han skakade på hufvudet. Jag ämnar icke göra n å g o t, som kan gifva stöd åt detta dumma skvaller.

Lady Melbourne såg ned. Och du vet inte ens ännu, h u r m y c k e t, som är skvaller, och hur mycket, som är sanning, sade hon.

— Det är just angående detta jag ämnar be Caroline upplysa mig, svarade han enkelt.

— Om hon k a n, utbrast Lady Melbourne ganska skarpt. Du vet ju, hur hennes fantasi

är i stånd att färga allting. Vore det inte därför pålitligare att först söka få litet vägledning af Emily, som också var hos Lady Heathcotes i går afton... Å, William — hon suckade — bara du själf hade varit med!

— Det önskar också jag nu, sade han uppriktigt.

Modern såg forskande, bedjande på honom — han mötte hennes blick och smålog emot henne. Hon skakade sakta på hufvudet, varnande, beklagande och ogillande.

— Skall jag så be Emily komma hit upp?... Eller går du kanske ner till oss? Det var Emily, som visade mig tidningen. Cowper hade strax i morse fått fatt i den...

— Nej, för ingen del! sade han hastigt, bestämdt afvärjande. Du måste förstå mig rätt, mamma: angående denna sak talar jag under alla omständigheter inte med någon annan än med min hustru.

— William! Hennes ton var lidelsefullt förebrående.

... Du kommer inte att kunna undgå att tala om det, återtog hon suckande. Och hvad vill du göra med Byron?... frågade hon tvekande. Utmana honom?... Hon såg upp med ett par ängsligt afvaktande ögon.

Han smålog. — Nej, ibland förstod modern inte William!

— Jag ämnar inte göra Lord Byron det ringaste bryderi, sade han. Det vore stor synd ... För resten gifter han sig ju med Annabella, hör jag...

— Hvem har sagt det? frågade Lady Melbourne hastigt.

— Caroline. Hon nämnde det helt kort i förbigående, då jag i går afton följde henne ned till vagnen. Althorp och Palmerston voro här och jag hade inte tid att tala stort med henne...

Lady Melbourne suckade åter — mycket uttrycksfullt.

— Det tjänar ju inte till något nu att gräma sig, mamma, sade han otåligt. Men kan det trösta mamma, vill jag gärna öppet medge, att jag gifvit mycket för att slippa se den historien på tryck, och likaledes, att det gläder mig att höra nyheten om Annabella.

— Låt oss inte glädja oss för tidigt, William! sade Lady Melbourne rätt kort. Lyckligtvis var Annabella inte tillstädes i går, men känner jag henne rätt, vet hon mycket väl, hur landet ligger, och hastar nog inte i detta fall att taga sitt beslut.

— De äro ju också bägge två mycket unga, svarade Lamb likgiltigt.

Men modern såg att han, trots alla bemödanden att behärska sig och låtsa om ingen-

ting, för hvar minut blef mer och mer otålig och hade svårare och svårare att med uppmärksamhet lyssna till henne. Otillfreds med utfallet af sitt besök och djupt känslig för hans brist på förtroende till henne, som menade att hon af alla dock stode honom närmast, orolig och ledsen, uppgaf hon ändtligen att vidare söka påverka honom. Hon reste sig upp för att gå och han sökte ej hålla henne kvar, föreslog inte ens, att hon skulle stanna och afvänta den förklaring han sagt sig vilja affordra Caroline.

— Min egen gosse! mumlade hon sakta. Hon gick förbi honom i dörren, som han höll öppen för henne, och hennes moderliga blick mötte med ömt medlidande hans. Hon böjde sig skyggt emot honom och lade sakta, nästan ödmjukt sin hand ofvanpå hans arm.

Men han låtsade ej märka det, och hon var nästan redan utanför dörren, då han brådskande frågade:

— Har min far sett tidningen?

Hon skakade på hufvudet och han sade lika hastigt:

— Gör mig den tjänsten att sörja för att den inte faller i händerna på honom. Och bed Cowper och bror George hålla mun... Emily tiger nog.

Lady Caroline hade nyss stigit upp ur sängen. Med en tunn röd schal öfver axlarna och nattmössa på hufvudet satt hon halfklädd, barhalsad och bararmad bredvid det lilla marmorbordet utan duk och drack sin morgonchoklad. Medan hon knaprade på bakverket ögnade hon tankspridt igenom en ny bok.

— God morgon, Caroline! ... William Lamb kom på sitt vanliga, hvardagsaktigt vårdslösa sätt in i rummet.

Lady Caroline nickade. Hon var ensam i rummet, men han såg sig om efter kammarjungfrun, innan han omsorgsfullt låste dörren efter sig.

— Läs det där! sade han plötsligt med ovanligt skarp röst utan all inledning. Han lade tidningen, i hvilken han med nageln hetsigt satte ett djupt märke, midt för henne. Därpå blef han stående på andra sidan om bordet och tog, medan hon läste, inte ögonen ifrån henne.

— Men detta är ju rent och afgjordt fantasteri från början till slut! ropade Caroline häftigt, i det hon otåligt sköt tidningen ifrån sig och med ett uttryck af ovilja och trots, halft frågande, såg upp på sin man. Det perfida och skandalösa i själfva framställningen hade tydligen ännu ej riktigt gått upp för henne. För ögonblicket hade hon blott fäst sig vid att re-

feratet faktiskt var lögnaktigt. På det sättet hänger det ju alldeles inte ihop, inte...

— Hur hänger det då ihop? frågade han rakt på saken. Hvad är sant, och hvad är osant? Jag har kommit hit för att få veta det, och jag ämnar inte fråga någon annan än dig.

Hon steg upp från sin plats — det kom en orolig blick i ögonen, hon vände sig nervöst, nästan bönfallande emot honom.

— William... började hon osäkert. Han afbröt henne skarpt:

— Jag vill veta besked. Nu vill jag veta besked. Om allt... Är det rimligt och rättvist, att jag skall vara den ende, som inte har reda på den här snygga historien?

— Men du blir ond på mig, mumlade hon klenmodigt.

— Det är jag redan, sade han kort. »Ond», som du kallar det — det gick ett besynnerligt leende öfver hans ansikte — det har jag sannerligen länge varit!

— Jag har inte gjort något, utbrast hon hastigt, som du behöfver skämmas för... som du egentligen behöfver skämmas för.

— Det är det jag är rädd för, Caroline.

— Sätt dig ner! sade hon retligt. Om du visste, hur nervös du gör mig med att fara upp och ner i rummet på det där viset.

Han kväfde en svordom och kastade sig

otåligt ner i den höga gammaldags länstolen vid foten af sängen. Lady Caroline riktigt hoppade till och grep efter luktsvampdosan, som hängde kring halsen.

— Hvarför i helvete varar det så länge, innan du börjar? frågade han brutalt.

— Svär inte så rysligt, William!... Du ger mig ju inte tid att sansa mig ens...

Hon förde med ett lidande uttryck och nästan slutna ögon bägge händerna upp mot tinningarna. Han satte sig till rätta i stolen, kastade det ena benet öfver det andra och började otåligt trumma med fingrarna mot armstödet.

— Jag försöker ju bara komma ihåg alltihop, William, sade hon ursäktande i en lugnare och mera behärskad ton. Hela dagen i går var jag nervös och illa till mods — du vet, hur ohyggligt varmt det var — och egentligen hade jag rakt inte tänkt att fara till Lady Heathcotes...

— Hvad i all världen kom dig att ändra ett så förnuftigt beslut? afbröt han henne hårdt.

— Det var Annabella, sade hon osäkert, mycket undfallande. Du vet, att jag berättade dig, att Annabella kom hit i går och sade...

Han nickade afvärjande.

— Jag hade nästan glömt hela tillställningen, men när hon frågade mig, om jag inte

kom, föll det mig in, att folk kanske skulle tro, att det vore för hennes skull, för det Byron friade till henne, som jag inte ville visa mig ... Du vet, hur folk pratar...

— Det tycker jag du borde ha betänkt långt förut! sade han sarkastiskt.

— William! ropade hon förebrående. Man skulle tro...

Han lyfte befallande upp handen och afbröt henne. — Gå på bara, sade han kort.

Hon såg ovilligt och trotsigt på honom med sina stora bruna ögon, som just nu voro mycket mörka. Därpå började hon åter berätta — och plötsligt blef berättelsen både liflig och flytande:

— När jag kom, kom Lady Heathcote genast emot mig: Det var väl, Lady Caroline, sade hon, vi ha länge väntat på er... I detsamma bjöd Frederick Foster upp mig och Lord Byron kom förbi med Lady Oxford vid armen ... Du vet, att jag aldrig har kunnat fördraga Lady Oxford, och så har hon alltid ett sådant småslugt, oförskämdt leende...

— Bry dig inte om Lady Oxford nu! Vidare.

— Men ifall du ändtligen vill höra hela historien, sade Lady Caroline kränkt, blir jag verkligen tvungen att nämna Lady Oxford. Det var ju hon som ställde till alltihop. Jag hade

en gång i våras... Du vet, tillade hon mera osäkert, litet dröjande — att jag kan finna på att göra sådana saker... Jag hade en gång lofvat Lord Byron att aldrig valsa...

Han sade ingenting, men hans blick var så förkrossande uttrycksfull, att hon plötsligt for upp från sin plats, röd som blod.

— Det var intet ondt i det, försvarade hon sig med häftighet. Jag blir förtviflad, när jag tänker på hans vanförhet och jag kan inte hjälpa, att jag inte är så hänsynslös och obarmhärtig och känslolös som...

— Caroline! Låt det nu vara nog — han slog häftigt handen ned mot stolskarmen. — Jag har inte begärt att höra om dina känslor. Fakta äro allt jag gör anspråk på.

Hon stod midt emot honom och såg ner i hans ögon. — Jag har aldrig vetat, William, sade hon, att du kunde vara ett sådant odjur.

— Det är olyckligt för oss bägge, att du inte långt förut har vetat det. Eller åtminstone misstänkt det. Gå på! Sjung ut, för djäfvulen! Låt mig då höra slutet på hela denna förbannade historia.

Hans röst och blick gaf henne en så våldsam hjärtklappning, att hon knappt längre kunde få fram orden. All värdighet och indignation drunknade i hennes skräck för Williams vrede.

— Jag valsade alltså, mumlade hon otydligt, med bägge händerna mot bröstet, och jag såg, att Lord Byron hela tiden följde mig med ögonen, fastän han satt och hviskade med Lady Oxford... Se inte på mig på det viset, William! Hon kastade sig handlöst ner på knä bredvid honom. Tror du någon kan säga ett ord, om du ser på en på det viset?...

Han satte tigande armbågen mot sitt knä och stödde pannan i handen. Hon såg upp på honom och fortsatte halfsnyftande, sittande vid hans fötter med händerna hopknäppta i knät.

... Jag bad Frederick följa mig in i matsalen... Du vet hur snäll han är, han såg att jag plågades, att något var i olag, och försökte förströ mig så godt han kunde. Och till slut lyckades det — vi hade riktigt trefligt...

— Men knifven? Dramat? Hvar fanken blir knifven af?

— Jag berättar ju alltihop precis som det hände... Medan vi superade, kom Byron in med sin Lady Oxford — han såg, att jag satt och skrattade åt något, som Frederick hade sagt, och kom strax bort till oss. »Ni valsar som en ängel, Lady Caroline!» sade han — han såg ut som om han hade kunnat mörda mig. Du vet ju, att jag hade lofvat... Nå, det är detsamma... Ingen kan tro, hur ond han var.

Jag blef förskräckt och reste mig halft upp med min bordknif i handen — jag visste inte ens att jag ännu höll den, fastän jag i min förfäran kramade så hårdt om den, att det riktigt gjorde ondt i fingrarna... Hon stannade för att hämta andan. Berättelsen började intressera henne själf. William Lamb satt och teg.

— Vidare! sade han bara, när hon höll upp.

... Lord Byron stod och lutade sig öfver mig, började hon åter i samma ton som förut, och hviskade — folk började riktigt se på oss. ... Du måste förstå, William — hon såg vädjande upp på honom — att jag var mycket förvirrad och nervös...

— Vidare! sade blott William Lamb på samma sätt som förut.

— Han gaf akt på knifven — hon talade åter långsammare, mera motvilligt, och såg osäkert upp på sin man — själf hade jag, som sagdt, glömt, att jag höll den i handen. »Ni liknar Lady Macbeth,» sade han. Jag svarade inte — jag trodde, att han hade druckit eller kanske ville visa Lady Oxford... Fastän... jag vet inte riktigt... Han var mycket ond och visste kanske inte ens hvad han sade... Hon tystnade åter, hade tydligen svårt att komma fram med allt. En blick från William Lamb tvang henne.

... Han kom tillbaka till min vals: »Valsa kan ni i alla fall, hur tragisk ni är,» sade han. »Och gäller det att genomborra mitt hjärta, behöfver ni sannerligen inte er dolk»...

William Lamb skrattade kort och föraktligt.

— Du skrattar — mumlade Caroline.

— Ja. Gjorde inte Foster och Lady Oxford och den öfriga publiken detsamma?

Hon såg förebrående på honom. — Han talade mycket lågt, sade hon, åter upptagen af aftonens händelse. Men jag blef så dödligt rädd, mest för hans blick, som ibland kan vara så mörk och vild... åh, du känner honom inte! — att jag släppte skaftet, och knifbladet slant ner i handen på mig... Men hur det gick till — det vet jag inte — men säkert är att jag på ett eller annat vis skar mig inuti handen, så att blodet började droppa ner på duken. Hon såg ovillkorligt ned på sin hand.

— Är det nu hela historien?

— Så sant jag lefver, bedyrade hon passioneradt. Du kan se såret. Hon visade honom högra handen, inuti hvilken under tummen satt en svart plåsterlapp. — Sådana lögner och galenskaper! Hon tittade vredgadt föraktligt till tidningen, som fallit på golfvet. Hvem i hela världen tar lifvet af sig med att sticka sig i händerna?

... Efteråt blef det ju en gräslig uppståndelse i hela salen och Lady Oxford gallskrek. Och jag också, tillade hon skamset upprikтigt. Jag såg blodet, men jag var så förvirrad, att jag i första ögonblicket rakt inte visste, hvar det kom ifrån eller hvad som egentligen hade händt.

Lamb reste sig upp i hela sin längd och såg ner på henne: — Nå, och Lady Westmoreland?

Caroline reste sig också upp.

— Lady Westmoreland erbjöd mig sin näsduk — det är allt hvad hon har haft att göra med hela affären. Och där kan du se, tillade hon triumferande, hur de kunna sätta ihop historier om folk! Lady Westmoreland har träffat Byron en dag — en enda dag — i Algeciras och ätit middag ihop med honom tillsammans med sin man. Och för den skull ... Hon förde ännu en gång föraktligt till tidningen med foten och drog uttrycksfullt upp axlarna.

— Det är heller inte den eländiga tidningen jag bryr mig om, sade William Lamb. Men att du, du, som jag alltid trots allt har litat på som på mig själf, att du och Lord Byron... att han... att han...

Han mötte plötsligt hennes ögon, afbröt sig och utbrast lidelsefullt:

— Om jag har varit säker på något här i världen, Caro, så var det, att du aldrig kunde bedraga mig!

— Men hvad har jag då gjort? ropade hon i förtviflan. Hvad har jag då gjort, som du inte kan förlåta mig? Hundra gånger har jag varit obetänksam och oförsiktig och du har inte ens tagit notis om det.

— Hvad du har gjort?... På allt hvad jag sett till er båda — och blind inbillade du dig väl inte att jag är? — kan jag sluta mig till, att det som varit och som är er emellan, mellan Byron och dig, är... är... ömsesidigt. Låt vara oskyldigt — relativt oskyldigt — men i alla fall af en sådan art, att du hela tiden har ansett nödigt att försöka föra mig bakom ljuset...

Hon satte plötsligt bägge pekfingrarna i öronen och ropade obehärskadt:

— Du kan slå mig, William, du kan trampa på mig eller göra med mig hvad du vill, men höra på hvad du nu ämnar säga om mig, det vill jag inte.

Han tog med våld bägge hennes armar och höll dem fast intill sidorna.

— Du skall höra på mig. Jag talar inte ofta som nu. Sådan som du nu står här framför mig, är du en bedräglig hycklerska, en själfvisk och fåfäng kokett, ett åtlöje för alla

förnuftiga människor, som blott kunna döma dig efter dina handlingar. Hör du?

— Ja, jag hör, sade hon trotsigt och såg honom rakt in i ögonen. Och det gör mig ingenting, och det kan mycket väl hända, att allt det där är sant... Hvad bryr jag mig om det? Men det finns en sak, som du aldrig får säga, ty då ljuger du, och du vet, att du ljuger.

Ett par sekunder sågo de hvarandra styft in i ögonen. Caroline kunde inte flytta sig, inte göra en rörelse, men hon höll sitt hufvud högt och slog icke ned ögonen för hans blick. Kinderna hade åter fått färg, läpparna öppnade sig och det kom en underligt stark, hemlighetsfull och nästan förklarad glans i hennes ögon.

— Jag älskar dig, William, sade hon lågt, nästan utan att röra de halföppna läpparna. Det är början och slutet på alltihop, och du vet det precis lika väl som jag själf — kanske bättre: jag älskar dig.

Han släppte förvirrad och skamsen hennes armar. Hon gjorde intet försök att öfverrumpla honom, kastade sig inte i hans armar, grät inte, urskuldade sig inte. Hon stod blott stilla som förut med ryggen mot väggen och såg på honom.

— Kläd dig färdig, Caroline... Han hade vändt sig bort och drog hastigt i klockströngen

vid sängen. Då jungfrun nästan genast visade sig på tröskeln, blefvo de bägge förvirrade öfver att så snart se henne. Lamb vände sig om liksom för att ge en ny order, men betänkte sig och gick hastigt ut ur rummet.

När han var gången, vinkade Lady Caroline tyst åt flickan, att hon kunde gå: hon behöfde henne inte. I samma ögonblick dörren åter slöts efter henne och hon var ensam, kastade hon sig ned på sin säng och brast i gråt.

XVII.

How sensitive he was — how he chafed and writhed in silence, when the quick was touched...

(Om William Lamb, Lord Melbourne).

He was a man with a great capacity for loving.

Greville memoirs
(om Will. Lamb, Lord Melbourne).

När William Lamb, ännu lidelsefullt upprörd, kom in i sitt arbetsrum, satt hans syster och väntade på honom. Han svor högt, när han såg henne.

— Seså, sade hon lugnande. Jag går genast, William. Men jag tycker att det var min plikt mot stackars Caro att förklara för dig, hur det hänger ihop.

— Caroline har förklarat alltsammans. Han kastade sig tvärt, nästan ohöfligt ner i soffan.

— Har hon?... Ja, då tjänar det väl inte till någonting att jag säger något... Hon reste sig dröjande upp och såg skyggt, medlidsamt ned på brodern.

... Skall jag gå upp till henne, tycker du? frågade hon åter litet tveksamt. Tror du, man kan få henne att visa sig hos oss i afton?...

— Gör som du vill, Emily, sade han otåligt, men låt mig nu i Guds namn få vara i fred!

Lady Cowper vände sig mot dörren utan att säga något vidare. Men i det hon gick förbi sin bror, lade hon sakta — blygt smekande och liksom ängsligt — sin hand öfver hans tjocka svarta hår. Han tog den och medan han såg henne in i ögonen, tryckte han den långsamt in emot sin panna.

— Hon har aldrig brytt sig om någon annan än dig, sade systern lågt och brådskande, med stark tonvikt.

— Det behöfver ingen säga mig. Gå nu.

Utanför dörren satte sig Emily ner på närmaste stol och torkade sina ögon. Bara han ville tala, sade hon nästan halfhögt för sig själf. Bara han någonsin ville s ä g a något...

Men William Lamb kunde aldrig »tala». När systern gått, stod han en lång stund vid fönstret och såg ihärdigt ut på den stora kastanjen därute, som redan började gulna. Därpå vände han sig om, stoppade en pipa med stark Virginiatobak och tog utur bokhyllan Biskop Burnetts historia. Men det var just inte ofta han vände sidorna i boken.

När Lady Cowper efter ett par timmars förlopp tillsammans med sin svägerska kom ned i hallen och frågade efter »herrn», fingo de besked om att han för en stund sedan ridit ut.

— Jag s a d e det, utbrast Lady Caroline med ett slags tröstlöst lugn. Sade jag det inte... Han förlåter mig aldrig.

— Låt bara m i g hållas, sade Emily självsäkert, då de åter voro allena i Lady Carolines rum. Och var framför allt inte alltför gräsligt ödmjuk och förkrossad, Caro... Låtsa som om ingenting händt och stäng dig för Guds skull inte inne.

— För hvem skulle jag väl stänga mig inne? Ingen lär väl söka mig.

— Låt bli att komma med sådana dumheter, Caro. Som om du vore utstött ur världen!... Sätt dig i stället ner och skrif ett kvickt och skämtsamt bref till din olyckskamrat, Lady Westmoreland.

— Ett »kvickt och skämtsamt bref»! O, Emily...

— Ingen kan skrifva som du — när du bara v i l l... Det kommer hon att visa överallt. Söta Caroline, morska nu upp dig och låt mig få hämta dig till revyn i eftermiddag.

Men Lady Caroline bara skakade på hufvudet.

— Du skall inte blamera dig för min skull, sade hon i samma tröstlösa ton, hvari hon hela tiden talat.

— Caro, då!... Blamera mig?

— Ja, genom att visa dig tillsammans med mig.

— Prat! Börjar du gå i säck och asko, är du förlorad, det säger jag dig. Håll dig tapper och stursk, visa, att du har självfaktning.

— Självfaktning, upprepade Lady Caroline bittert. Hvar skulle jag få självfaktning ifrån?

— Hör nu på mig, Caroline, sade Emily strängt, och gör som jag säger. Ger du efter nu för dina dåraktiga nycker, slutar det med att du förstör din egen position i sällskapslifvet och — hvad värre är — Williams karriär.

Caroline såg förfärad upp: Kan jag förstöra Williams karriär?

— Och det har verkligen aldrig fallit dig in, att du kan göra honom omöjlig som offentlig personlighet? sade Emily obarmhärtigt. Låt mig då säga dig, att det är just hvad du kan — och hvad du nu gör. Du har säkert redan skadat honom mycket.

— Emily! — De stodo bägge framme vid det öppna fönstret utåt gatan. Om jag trodde på, hvad du nu säger, kunde jag lika gärna kasta mig ut genom fönstret med detsamma.

— Så att folk riktigt på allvar skulle få skäl att säga, att det vore för Byrons skull...

Lady Caroline svarade inte — stod blott orörligt stilla med pannan tryckt mot rutan och nedslagna ögon. Hon var så blek, att Emily, som inte tog ögonen ifrån henne, halft började ångra sin egen välberäknade hårdhet.

— Jag skall rätta mig efter dig — efter er alla — sade slutligen Caroline i en så trött och bitter ton, att det riktigt skar svägerskan i hjärtat. Experimentera med min stolthet och värdighet och fåfänga så mycket du vill...

— Jag menar väl, Caro, sade Emily mildare, i lägre ton.

— Det vet jag, att du gör — på *ditt* vis. Men jag vet också att du tycker, att ni alla tycka, att William har gjort ett ödesdigert misstag, en obotlig dumhet, när han gifte sig med mig.

— Caro, då...

— Låt oss inte tala mera om det. Du har rätt och jag kan inte göra bättre än att rätta mig efter dig. I dag och i morgon — så länge folk tala om »den sista skandalen» — kan du få befalla öfver mig som du för godt finner, och jag skall inte opponera mig. Släpa mig bara med dig öfverallt, på revyer och mottagningar, hvar du vill — du skall inte behöfva

skämmas för mig. Sedan förmodar jag, att jag har min frihet att lämna Melbourne House?

— Det vore det klokaste, om du stannade i London så länge som möjligt. Men... tack i alla fall, Caro. Vi skola inte ligga på latsidan, det lofvar jag dig.

— Det är mig en gåta, hur du med all din energi på två dagar skall kunna rehabilitera en så genomkomprometterad och förtalad stackare som mig...

— Inte tragisk, Caro!... Låt mig nu tala med flickorna däruppe om din kostym till i eftermiddag och i kväll. Och har du inte rödt smink i huset, kan du skicka upp och låna hos mamma...

Det var redan tämligen sent på eftermiddagen, då William Lamb kom hem till Melbourne House och frågade hushofmästaren, som tog emot honom, efter sin hustru.

— Mylady är inte hemma. Lady Cowper åt frukost med henne och kom sedan igen och hämtade henne till revyn.

Lamb sade ingenting. Han lät tjänaren lägga undan sin hatt och ordnade med handen sitt fuktiga hår.

— Kommer Mylady hem till middag? frågade han åter.

— Jag vet inte. Innan hon for, var hon en

stund inne i herrns arbetsrum, medan vagnen väntade och Emma stod tillreds härute med hennes hatt och schal...

William Lamb hade redan öppnat dörren till biblioteket. — Låt mig få min mat hit in, sade han kort öfver axeln, i det han gick.

Han såg sig om i arbetsrummet, som redan började bli litet skumt. Hon hade alltså varit här — hvad ville hon härinne?

På skrifbordet fann han ett öppet bref skrifvet med hastiga, stora bokstäfver, som han genast utan svårighet kunde läsa vid det försvinnande dagsljuset. Där stod:

»Jag är tillsammans med E. hela dagen i dag. Vänta inte på mig. Din C. L.»

Och längre ned på papperet: »Läs boken, William.»

Bredvid brefvet låg ett slarfvigt inlagdt paket med ett »W. L.» som enda utanskrift. Det innehöll en liten röd bok, som han genast igenkände som hennes dagbok, samt två miniatyrporträtt af henne själf.

Utan att öppna boken förde han den åt sidan, och lutad öfver bordet med handen under tinningen, ostörd af tjänaren, som redan ute i det yttre rummet höll på att duka fram hans middag, betraktade han länge de bägge porträtten, som han lagt bredvid hvarandra framför sig.

De voro inbördes så olika, att man vid första blicken knappt skulle kunnat antaga dem föreställa samma person. På det ena — måladt af en af deras vänner — var hon afbildad i sin pagedräkt: den korta kappan hängde fritt öfver axlarna, och sammetsbaretten med plymen öfver vänstra örat såg ut som om den blåst ner på det kortklippta håret; ögonen kisade litet och munnen var så starkt halföppen, att man mellan tänderna skymtade tungspetsen. Hon såg ut som om hon såg efter något långt, långt borta — efter solen eller efter en örn i rymden.

En fransk mästare, en emigrant från Paris, hade målat det andra porträttet: en fin, mycket mjuk profil inom ramen af en vid, veckad fruntimmershufva, nedslagna ögon, pekfingret betänksamt tryckt mot läpparna — tystnadens hemligaste dröm i ljusa pastellfärger! William Lamb kände mycket väl igen bägge bilderna och förstod också genast hvad hon menade med att nu på detta sätt påminna honom om dem. Han vände dem om: Jo, mycket riktigt — inskriptionerna stodo där ännu, förstås, både hans och hennes.

En gång för ungefär ett år sedan hade hon efter en liten oenighet dem emellan om morgonen kommit hit in till honom med dessa båda porträtt och lagt dem framför honom just här

på bordet och tyst vändt dem om och pekat på hvad hon hade skrifvit på dem:

»Detta är Caroline Lamb», stod på pagebilden, och på flickporträttet stod: »Den andra, som bara du känner».

Han hade strax tagit sin penna ur bläckhornet och — medveten om, hur hon ville ha det — hade han leende dragit ett streck öfver bägge inskriptionerna, och under dem bägge hade han skrifvit samma ord: Min Caro.

Hennes förtjusning, då hon öfver hans axel åter mötte hans blick! Hennes rörande, jublande, bedårande, bestickande förtjusning!... Han kunde ännu se de bruna ögonen öfver sina, höra hennes röst och skratt... Ja, detta var Caroline — Caroline själf! Hade väl någon utom precis hon kunnat skrifva detta vårdslöst fåordiga öppna bref och på samma gång ge honom detta mycket sägande budskap? Hur intensivt — hur oemotståndligt lik henne var icke denna hennes tysta vädjan till honom! Hur väl hon kände hvar öm punkt i hans själ, hur intimt förtrogen hon var med hans hjärta, hans säregna lynne! Hvem utom hon hade någonsin gissat hans innersta, vekaste känslor och förstått tala så omedelbart till dem! — Visserligen alltid på sitt eget språk, men i alla fall så, att han alltid kunde höra och begripa...

Han stoppade boken och brefvet i innerfickan på sin rock och lade miniatyrerna ned i skrifbordslådan. Men han låste den inte strax: ännu en god stund blef han sittande böjd öfver de två små porträtten och ett underligt leende — bittert ömt, sorgmodigt och humoristiskt — förändrade efter hand uttrycket i hans ansikte. Därpå sköt han bryskt in lådan och vred om nyckeln.

— Säg till om att sadla Prinsen, sade han till den bugande tjänaren, som i dörren anmälde att middagen nu var serverad i biblioteket. När jag har ätit, rider jag åter min väg.

Medan han hastigt slog sig ned vid bordet och började taga för sig af rätterna, tillade han:

— Och bed Richard packa sadelpåsarna... som han är van. Det är troligt att jag blir borta ett par dagar.

Han betänkte sig litet och sade därpå förklarande:

— Jag rider till Brocket och hälsar på min son.

XVIII.

My heart is with our early dream
And still thy influence knows,
Still seaks thy shadow on the stream
Of memory as it flows — — — —
— — — — — — — — — — — — — —
— — — — I never ceased to love,
I never loved but thee.

Lady Caroline Lamb
(till sin man).

The most exquisite charm and keenest trial of my life.

William Lamb
(om sin hustru).

Kvällen var varm och månljus, och då vagnen väl hunnit utanför staden, lät Lady Caroline spänna ned kaleschen. För ett par timmar sedan hade hon återvändt från eftermiddagsutflykten med Emily för att kläda sig om till aftonfesten hos Cowpers. Så snart hon steg ur vagnen utanför Melbourne House, hade hon mottagit sin mans besked: han hade lämnat London.

Hon blef stående vid foten af trappan, djupt upprörd, modfallen och obeslutsam, fullkomligt likgiltig för om tjänaren kunde se, hur orolig och förvirrad hans ord hade gjort henne.

— Var han inne i sitt eget rum, innan han red bort? frågade hon ändtligen efter en stund.

— Ja herrn var både inne i arbetsrummet och biblioteket. Han åt också middag, innan han for.

— Är det länge sedan?

— En timmes tid, Mylady, tänker jag.

— Har här varit något bud från Brocket angående unge herr Augustus?

— Inte det jag vet, Mylady.

— Låt spänna för den lilla vagnen, sade hon hastigt, mycket beslutsamt. John kan köra... hvarken Emma eller någon annan behöfver följa med. Och ställ om, att det går bud till Lady Cowper med ursäkt... Säg, att jag reser till Brocket Hall...

Det hade gått i en fart att ordna alltsammans, och nu satt hon i vagnen tillbakalutad i sitt hörn och var glad öfver att hon haft mod att resa och dödligt rädd för, hur hon skulle bli mottagen, när hon kom fram. Annat tänkte hon inte på.

Småningom, allteftersom sommarkvällens frid sänkte sig djupare öfver landet, blef hon lugnare till mods. Ensamheten och tystnaden gjorde henne också godt. Fält och skogar, hus och trädgårdar skymtade förbi henne i mån-

skenet — hon såg ingenting, satt bara och tänkte på, när hon första gången med William vid sin sida en sommarnatt som nu, fastän långt tidigare på året, körde denna samma väg.

Det var samma afton de hållit bröllop. Hon mindes sin egen oro och nervositet under vigseln och afskedsmåltiden hos sina föräldrar: hur blek hennes moder var, hur vänliga de alla voro emot henne... Hon sade dem farväl i sin hvita bruddräkt, som hon icke velat ömsa, och då hon en sista gång vände sig om i dörren för att ännu en gång se på dem alla, mindes hon, att hennes man med en blick, hvars uttryck hon aldrig glömde, sakta dragit fram spetsslöjan öfver hennes ansikte... »Men, William, jag kan ju inte se dem längre»... hon kunde ännu höra sin egen röst, som skälfde mellan skratt och gråt. »Du s k a l l heller inte se dem längre — inte vända dig om efter dem» ... Och han hade lyft henne upp på armen och satt henne in i vagnen...

»Icke se andra!» — »Icke vända sig om!» ... Som om han inte redan då bort veta, att sådant för henne var omöjligt att låta bli! Ty han kände henne — William kände henne. »Din innersta tanke är a l l t i d rebellisk» — hade han en gång sagt — »lika godt hvad du företar dig». Hade han någonsin på allvar trott, att han kunde kufva och tämja den »re-

bell» hon inte själf hade makt öfver?... Ibland hade det sett ut, som om det var hans fröjd, att han i n t e kunde. Ack, Gud! Ack Gud!... Var det möjligt att någon i världen mera kunde känna sig så u n g som de båda hade känt sig den juninatten här på vägen till Brocket?...

Nästa dag hade det regnat och nästa igen: strömmar af stridaste sommarregn — alltid regn. Och de hade varit så lyckliga öfver denna syndaflod, som uteslöt dem ifrån världen — lyckliga inomhus, där de regerade som de ville, lyckliga utomhus under de drypande, af väta glänsande, träden, där de, då skurarna blefvo alltför våldsamma, skrattande kröpo ihop under samma kappa. Och så brådskan att ändtligen komma under tak igen, språngmarschen i kapp öfver den öppna gårdsplatsen, nöjet att bli af med alla de våta trasorna, medan William egenmäktigt bannlyste kammarjungfrun och själf rannsakade koffertar och byrålådor och plockade fram de omöjligaste saker och kostymerade henne på det mest fantastiska sätt... Middagen på tu man hand nere i den stora matsalen; armbågarna på bordet och ändlösa samtal om allting mellan himmel och jord och: »Sitt stilla och ät vackert, Caroline! J a g tål hur mycket självsvåld som helst, men Brown tål det min själ inte!» Brown var Lord Melbournes gamle

taffeltäckare och representerade för dem den yttre världen.

Kom någon på besök, nekade de med största fräckhet att vara hemma, och hon mindes, hvilken börda det var att skrifva de få bref, som efter noggrant öfvervägande proklamerades absolut nödvändiga. Till slut kände hon sig till den grad utanför den vanliga världen, att hon inte ens längre visste, hvilken datum det var, och hon mindes, att då Duncannon, hennes äldsta bror, blifvit förlofvad, hon sans façon daterat brefvet till sin nya svägerska, som hon aldrig sett: »Brocket — Himlen vete hvilken dag.» Williams min, när han läste igenom aktstycket! »Till Lady Maria» — sade han — »Lady Maria, som själf daterar med romerska siffror!»

... Hade väl någonsin två människor här i världen älskat hvarandra så som hon och William? — De hade varit en fabel för hela sin umgängeskrets. Duncannon hade sedan sagt henne, att i Watiers klubb verserade den historien, att Lamb aldrig vid de famösa middagarna kunde stanna öfver desserten, därför att Lady Caroline, som af fåfänga begagnade för tunna skor, om aftonen inte kunde bli varm om fötterna och inte falla i sömn utan att hennes man gned dem varma. Sådant dumt prat! Bara för det att han inte tyckte det var

han öppnar dörren»... Inte ett ögonblick tänkte hon på eller bekymrade sig om, att någon af tjänstfolket kunde finna husets fru i denna besynnerliga ställning och förundra sig däröfver.

Tiden blef henne lång och golfvet kändes kallt att sitta på. Hon reste sig upp och blef villrådigt stående utanför dörren. Hon rörde vid dörrklinkan och böjde sig ner och kysste den sakta.

Hon hörde William röra sig inne i rummet och reste sig genast upp, rodnande i mörkret. Hon höll sig tyst med handen mot sitt klappande hjärta och väntade.

William Lamb öppnade med ett raskt tag dörren: där stod hans hustru i morgongryningen, spenslig och bortkommen i den stora grå ryttarkappan med alla dess oräkneliga kragar och med ett par skyggt bedjande, oroliga och ångestfulla ögon under det kortklippta och oordnade ljusa håret.

— Caroline, sade han lågt i sträng, förebrående ton. Han tog henne hårdt kring handleden och drog henne in i sitt rum. Hon brast i gråt.

När solen litet efteråt steg upp öfver den dimmiga parken, som redan så smått började vissna och gulna, satt William Lamb i benkläder och öppen skjorta, med ena foten på

golfvet, på soffkarmen vid fönstret, medan Lady Caroline, blek och medtagen, ännu iförd samma dammiga musslinsdräkt, i hvilken hon på eftermiddagen åskådat Prinsen-regentens revy öfver de aftågande trupperna, låg uppkrupen i soffan med fötterna under sig och hufvudet på hans knä.

— T r o r du mig nu, William? frågade hon honom visst för hundrade gången.

— Hvarför frågar du? Visst tror jag dig ... Du brukar ju aldrig narras...

— Nej! Men ibland säger jag inte a l l t. N u har jag sagt allt.

Utan att förändra sin ställning tog hon hans hand och lade den ofvanpå sin ännu fuktiga kind. Hon slöt ögonen och suckade djupt, med ett uttryck af oändlig lättnad. Men han sade ingenting, och hon såg åter oroligt upp.

— Hvad tänker du på, William? frågade hon osäkert och ängsligt, mycket ödmjukt.

— Jag tänkte på — han lyfte upp hennes hufvud och höll det fast med bägge händer, medan han böjde sig ned öfver henne och såg henne djupt in i ögonen. — Jag tänkte på: Hur länge, Caroline?

— William... mumlade hon förebrående, bittert besviken. Läpparna började åter darra, rodnaden bredde sig under ögonen, som åter oemotståndligt fylldes med tårar.

— Hur länge?... sade han blott ännu en gång.

— Alltid, hviskade hon sakta med nedslagna ögon.

Han smålog och reste sig upp. En stund stod han borta vid fönstret, orörlig med ihopdragna smala ögon och händerna i fickorna, och såg ut. Därpå kom han åter långsamt bort och satte sig bredvid henne i soffan.

— Caro, sade han och strök henne med handen ned öfver ansiktet och de våta ögonfransarna. Hon kröp snyftande intill honom. Han sade lugnt i sin vanliga ton:

— Du är ju alldeles förbi, min tös. Hvarför har du inte lagt dig att sofva?

— Som om jag...! Hon såg förebrående upp med sina stora ögon. William... mumlade hon åter — osäkert frågande, rädd för att säga för mycket och rädd för att be om förlåtelse.

— Å, Caro... sade han bara. Han sade inte mera, men Lady Caroline — som ändå alltid fordrade så mycket — hörde hans ton och såg hans blick och kände, att hon vågade inte begära mera. Inte nu — inte ännu.

BINDING SECT. SEP 15 1976

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

PT 9875 M3M3
Malling, Mathilda Kruse
Mannen, hustrun och Lord Byron

48

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 13 06 02 14 006 3